

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Hoffmann, E. T. A.; af E. T. A. Hoffmann ; paa
Dansk udgivet ved Carl Fred. Güntelberg.

Titel | Title:

Hansemand med Tilnavn Zinnober : et Eventyr

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Høst, 1841

Fysiske størrelse | Physical extent:

154 s.

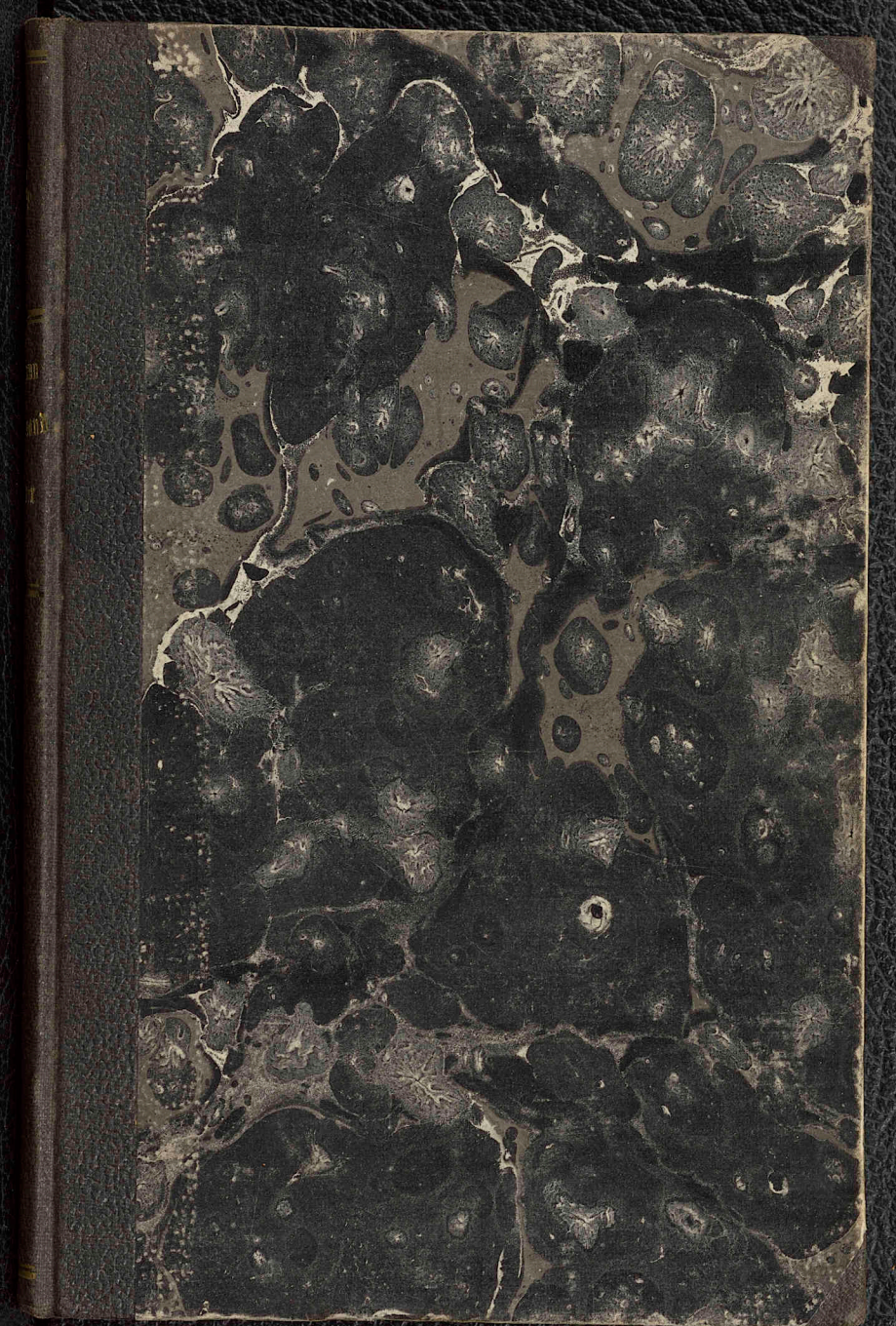
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

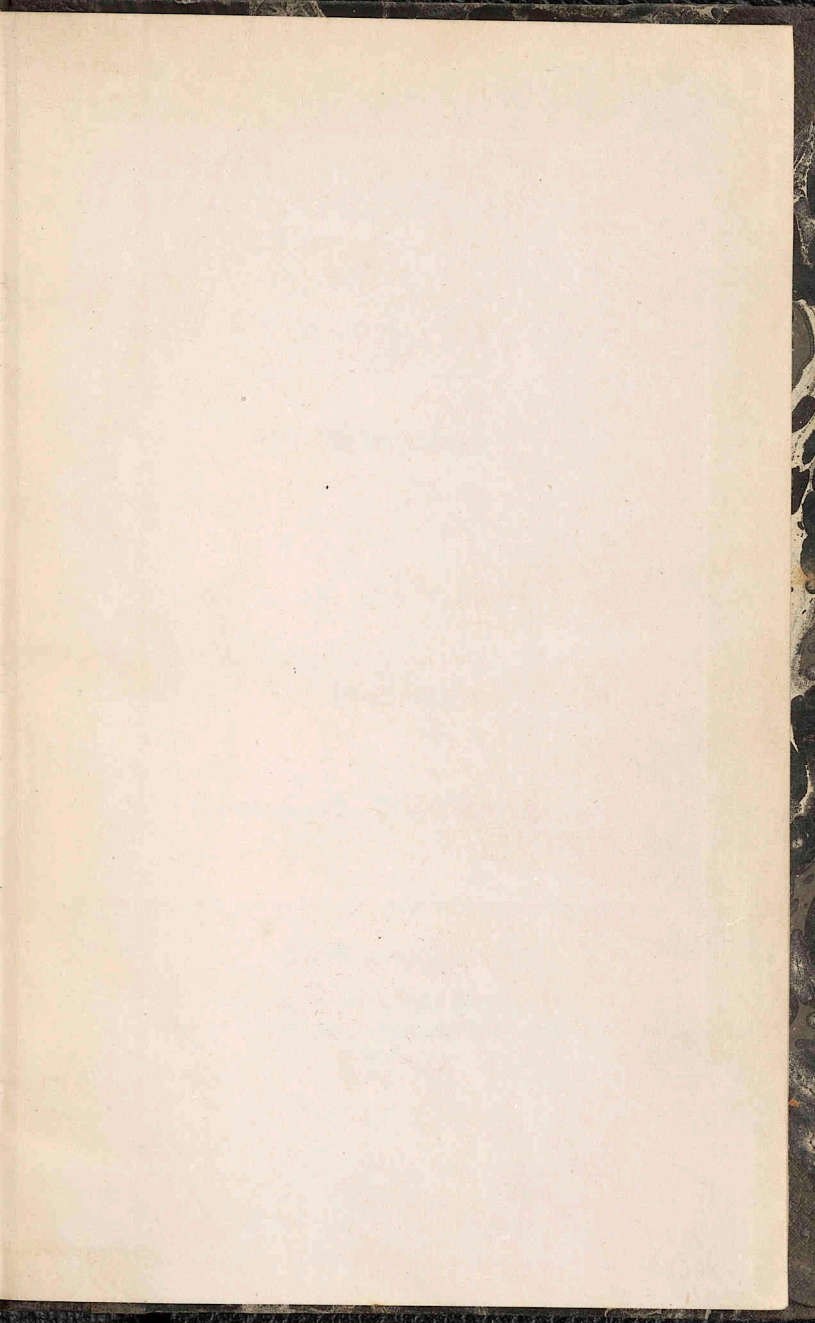
57. - 428.

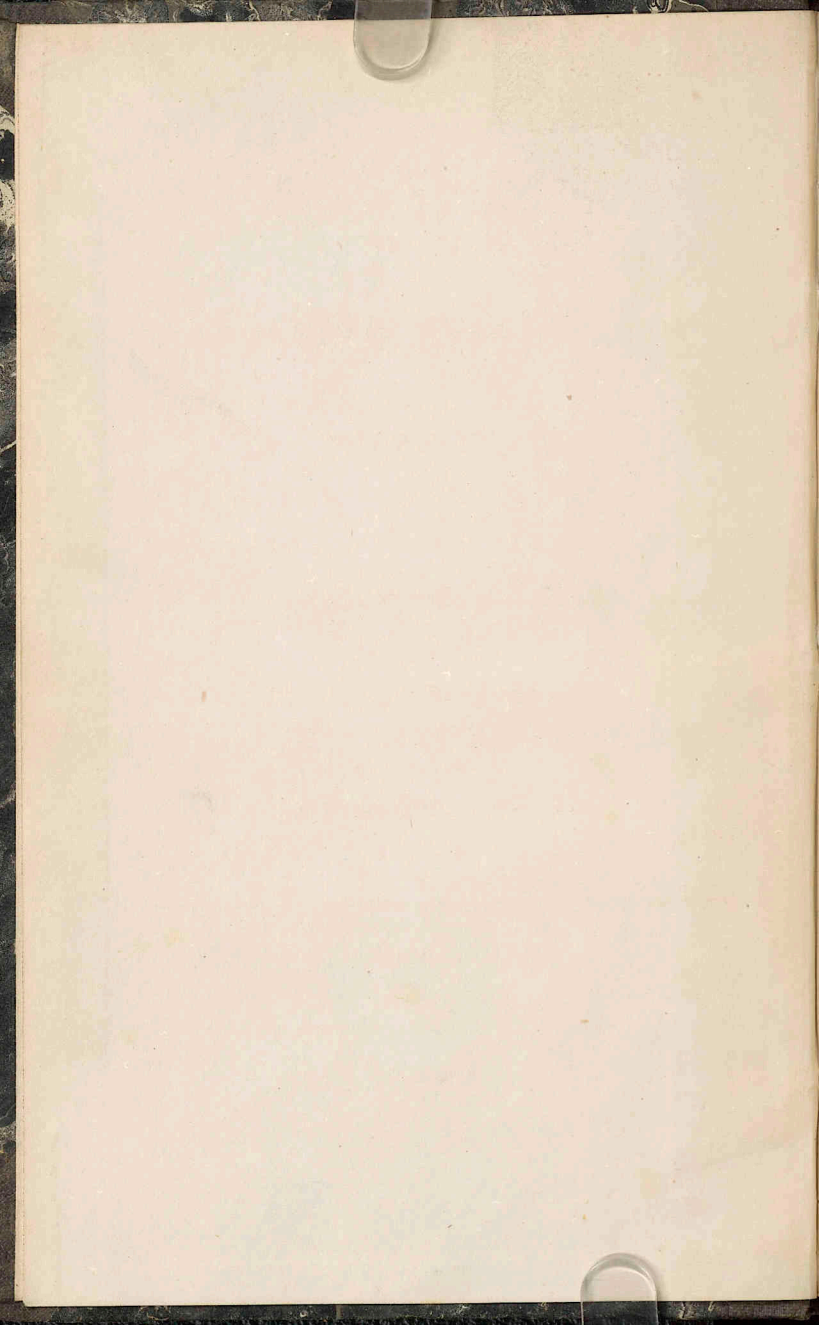
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024221361

Hanseland

med Tilnavn Sinner.

Et Eventyr

af

C. E. N. Hoffmann.

Paa Dansk udgivet

ved

Carl. Fred. Güntelberg.

Kjöbenhavn.

Paa Boghandler **Hofst's** Forlag.

Drokt i det Seidelinske Dfficin, hos **Louis Klein.**

1841.

De smaa Forandringer, jeg hist og her med Forsigtighed
har tilladt mig ved et Par Navne og nogle for Nutiden
mindre passende Raisonnements, haaber jeg den tænkende
Læser vil bifalde.

Oversætteren.

Den lille Dansfabning. — En Præstencæse i stor Fare. — Hvorledes Hertug Panutius indførte Oplysning i sit Land, og Feen Rosabelverde blev Stiftsdame.

Ikke langt fra en venlig Landsby, tæt ved Landeveien, laa en gammel, pjaltet Bondekone henstrakt paa den af Solens brændende Hede gennemflammede Jordbund. Hungrig, tørstig, ganske forsmægtet var den Ulykkelige af den tunge Kuro med Pindebrænde, som hun sammelig under Træer og Busse havde samlet i Skoven, og da hun knap kunde trække Beiret, troede hun, Døden var nær, og saaledes paa eengang vilde gjøre Ende paa hendes trostesløse Jammer. Men snart gjenvandt hun dog saamange Kræfter, at hun kunde løse Knuderne paa den Strikke, hvormed hun havde bundet Brændekurven paa Ryggen, og langsomt stuppe sig hen paa en Græsplet, der just befandt sig i Nærheden. Da udbrod hun i høie Klager. „Ak!“ jamrede hun, „skal al Rød blot ramme mig og min stakkels Mand? Ere vi ikke de Eneste, som i hele Landsbyen, uagtet alt vort Arbeide, al vor

suurt spildte Sved, maae leve i bestandig Armod, og fortjene dog neppe saameget, at vi kunne stille vor Hunger dermed. Og til alt dette har Himlen endnu straffet os med denne lille Puffelryggede, som jeg til Skam og Spot for hele Byen maatte føde. Paa St. Laurens Dag blev Ungen nu tre Aar, og kan hverken staae paa sine Edder-koppebeen eller tale, men knurrer og miaver som en Kat, istedet for at lade Ord høre. Og dertil æder det usalige Misfoster som den stærkeste Knos paa ti Aar idetmindste, uden at det batter det mindste paa ham. Gud forbarme sig over ham og os, at vi maae føde den Skifting op og det endog til Dval og større Nød; thi æde og drikke vil Mester Tommeliden nok, men aldrig i hele sit Liv arbejde. — Nei, vee, det er meer, end et Menneffe kan udholde paa denne Jord! — Ak, maatte jeg blot døe!" — Og dermed brast den stakkels Kone i Graad og Hullen, til hun overvældet af Smerte sank udmattet ned og faldt i Sovn. —

Med Rette kunde den Ulykkelige klage over den affhyelige Skifting, som hun for tre Aar siden havde bragt til Verden. Uhyret, som man ved første Diekast, meget godt kunde have antaget for et selsomt vantrent Stykke Træ, var nemlig et neppe to Dvarteer høit, vanskabt Drengbarn, der var krøbet ned fra Kurven, hvorover det havde ligget, og væltede sig nu knurrende om i Græsset.

Hovedet stak Misfostret dybt ned imellem Skuldrene, istedet for Ryg sad der en græskaaragtig Udvæert, og de spidsrodtynde Been hang det tæt ned fra Brystet, saa at Puslingen saae ud som en slakt Reddike. Af Ansigtet kunde et svagt Die ikke opdage Meget; naar man saae skarpere til, blev man rigtignok den lange spidse Næse vaer, der stak frem imellem sorte, børstede Haar, og et Par smaa sorte funklende Dine, som, især i Forening med de gamle, surede Ansigtstræk, syntes at robe en lille Aru-nemand. —

Da nu den stakkels Kone, som sagt, var faldet i dyb Sovn over sin Sorg, og hendes Son havde rullet sig tæt hen til hende, hændte det sig, at Froken von Rosenstjøn, Stiftsdame i det nærmeste Kloster, tog paa Hjemveien fra en Spadseretour, just samme Retning. Hun standsede, og blev, da hun af Naturen var from og medlidende, inderlig rørt ved Synet af saamegen Elendighed. „D, du retfærdige Himmel,” sagde hun, „hvor megen Jammer og Nød gives der ikke paa denne Jord! — Stakkels, ulykkelige Kone! Jeg veed, at hun neppe har det kjære Liv, arbejder dog over sine Kræfter, og er nu sunken om af Hunger og Kummer! — Hvor foler jeg ikke ret dybt min Armød og Afmagt nu! — Ak, kunde jeg dog hjælpe, som jeg vilde! — Dog de saa Gaver, som den sjendtlige Stjerne endnu ikke berovede mig, vil jeg benytte

paa en kraftig og tro Maade, for at standse dette Elen-
digheds og Lidelsessvæsen. — Penge, om jeg endog var i Be-
siddelse deraf, vilde aldeles ikke hjælpe dig, stakkels Kone,
men snarere maaskee forværre din Tilstand. Dig og din
Mand er Rigdom ikke bestaaren, og hvem den ikke er be-
stemt, forsvinde Guldstykkerne ud af Lommen, han veed
ikke selv hvorledes, og jo flere Penge, der tilstrømmer ham,
jo fattigere bliver han. — Men jeg veed nok, at det
mere, end al Nød, nager paa dit Hjerte, at du bragte
hint lille Uhyre, som hænger sig ved dig som en sæl,
uhyggelig Byrde, og som du maa bære hele Livet igjen-
nem, til Verden. — Stor — skjon — stærk — forstandig,
ja det kan Glutten nu eengang ikke blive, men han kan
vel hjælpes paa en anden Maade." — Derpaa satte Fro-
kenen sig ned i Græsset og tog den Lille paa Skjodet.
Den ondskabsfulde Alrume vred og vendte sig, knurrede
og vilde bide Frokenen i Fingrene; men hun sagde: „Ro-
lig, stille, lille Oldenborre!" og strog ham sagte og let over
Hovedet fra Panden til ned i Nakken. Lidt efter lidt
glattede sig den Lilles børstede Haar, til det adskilt i Pan-
den rullede ned i smukke bløde Lokker fra de hoiere Skuldre
og den pukkede Ryg. Barnet var stedse blevet roligere,
og endelig faldet i en dyb Slummer. Da lagde Froken
Rosenstjøn ham forsigtig ned i Græsset ved Siden
af Moderen, besprængte denne med en spirituos Bædse

af en Glacé, som hun tog op af Lommen, og fjernede sig med hurtige Skridt.

Da nu den fattige Kone vaagne, følte hun sig paa en vidunderlig Maade vederqvæget og styrket. Det forekom hende, som om hun havde holdt et dygtigt Maaltid, og druffet et godt Glas Viin dertil. „Ei," udbrod hun, „hvorledes har dog denne Smule Svovl kunnet give mig saamegen Trost, saamegen Munterhed! — Men Solen er allerede nede bag Bjergene, jeg maa nok see at komme hjem!" — Da hun nu vilde hjælpe sig Kurven op paa Ryggen, og kastede et Blik over den, saavne hun den Lille, der i samme Dieblis reiste sig op af Græsset og qvækkede ynkeligt. Da Moderen nu saae sig om efter ham, slog hun forbausset Hænderne sammen, og raabte: „Hansemand — Hanseputtemand, hvor smukt vilde disse Lokker ikke klæde dig, dersom du ikke selv var saadant et affkyeligt Uglebillede! — Naa, kom nu da! — Op i Kurven med dig!" — Hun vilde just tage ham og lægge ham tværs over Brændet, da den lille Pusling sprættede ud med Benene, fik et fælt Ansigt mod Moderen og miavede ganske tydeligt: „Jeg vil inte!" „Hansemand!" raabte Moderen ganske forvirret, „hvem har da lært dig at tale? Naa, da du har faaet saadanne deilige Haar, og taler saa artigt, saa kan du vel ogsaa bruge Benene." Derpaa stppede Konen sig Kurven op paa Ryggen, Hans-

mand hængte sig ved hendes Skjort, og saaledes gik det videre ad Landsbyen til.

De maatte forbi Præstegaarden, og det hændte sig just, at Præsten med sin yngste Dreng, et idealt skjont Barn paa tre Aar, stod i Døren. Da Pastoren nu saae Konen med den svære Brændedragt, og lille Hansemand, som tumlede frem ved hendes Skjort, komme gaaende, raabte han hende imøde: „God Aften, Moer Lise, hvorledes gaaer det eder? — J har belæstet jer med en altfor stor Dragt, og kan jo neppe aarke længere; kom her hen, og hvil jer en Smule ud paa denne Bænk ved Døren her, mens min Pige bringer jer en Lædskedrik! — „Moer Lise lod sig ikke dette sige to Gange, fatte sin Kurv ned, og vilde just aabne Munden, for at beklage sin Jammer og Nød for den ærværdige Herre, da Hansemand ved Moderens raske Bending tabte Ligevægten og rullede hen for Præstens Fodder. Denne bukkede sig hurtigt ned og hjalp den Lille op, idet han sagde: „Ei, Moer Lise, Moer Lise, hvad har J der for en deilig, sød Dreng. Det er jo en sand Engel. Hvilken Himlens Betsignelse, at iie et saa vidunderlig skjont Barn.“ Og dermed tog han den Lille paa sin Arm, kysfede ham og syntes aldeles ikke at bemærke, at den uartige Trolde knurrede og brummede fælt, og endog vilde bide den ærværdige Herre i Næsen. Men Moer Lise stod ganske forbløffet for den

Geistlige, betragtede ham med opspilede, stive Dine, og vidste slet ikke, hvad hun skulde tænke. „Åk, kjære Hr. Pastor, begyndte hun endelig med grædende Stemme;“ en Guds Mand som De, driver dog ikke Spot med en stakkels, ulykkelig Kone, som Himlen, der selv maa vide hvorfor, har straffet med dette affyelige Uglebillede!“

„Hvad snakker,“ svarede Præsten, hun der for noget urimeligt Tvi, min kjære Kone? — Spot — Uglebillede — Himlens Straf — jeg forstaaer hende slet ikke, og veed kun, at hun maa være aldeles forblindet, naar hun ikke ret inderlig elsker sin smukke Dreng. — Kys mig, du lille, søde Pus!“ Med disse Ord trykte Præsten Hansemand til sit Bryst; men den Lille knurrede: „Jeg vil ikke!“ og nappede igjen efter Præstens Næse. — „See det ækle Dyr!“ Raabte Lise forstræffet; men i samme Dieblit sagde Præstens Søn: „Åk, kjære Fader, du er saa god, og holder saameget af Born, som derfor ogsaa maae have dig hjertelig kjær!“ „Og horer hun nu, Moer Lise, den forstandige Dreng, „den velsignede Hansemand, som I har saa Meget imod. Jeg seer det nok, I vil Intet gjøre af Drengen, var han endog saa smuk og forstandig. Hør, Moer Lise, overlad mig eders haabefulde Barn til Pleie og Opdragelse. Under eders ringe Raar er Drengen jer kun en Byrde; — mig derimod vil det forskaffe en Glæde, at opdrage ham som min egen Søn.“ —

Lise kunde af Forbauselse slet ikke komme til sig selv; eensang efter den anden raabte hun: „men, kjære Hr. Pastor — kjære Hr. Pastor, er det da virkelig Deres Alvor, at De vil tage den lille Banskabning til Dem, opdrage ham og befrie mig for den Nød, som jeg har med den Skifting?“ — Dog, jo mere Konen forestillede Præsten sin Alrunes affkyelige Hæslighed, desto ivrigere paastod denne, at hun i sin taabelige Forblindelse slet ikke fortjente, at Himlen havde velsignet hende med den herlige Gave af et saadant Vidunderbarn, indtil han endelig ganske fortørnet med Hansemand paa Armen løb ind i Huset og tillaaede Døren. —

Der stod nu Moer Lise som forstenet udenfor Præstegaarden, og vidste slet ikke, hvad hun skulde tænke om alt Dette. „Men hvad i al Verden,“ sagde hun til sig selv, „gaaer der af vor værdige Pastor, at han er bleven saa indtagen af min lille Hansemand og holder den eensfoldige Pusling for en smuk og forstandig Dreng? — Nu! takket være den gode Herre, han har taget en Byrde fra mine Skuldre og lagt den paa sine egne, lad ham nu see, hvorledes han bærer den! — Cia! hvor let nu Brændedragten er bleven, da Hansemand ikke længer sidder derpaa, og med ham den tungeste Sorg!“ —

Dermed vandrede Moer Lise, med Brændeknippet paa Ryggen, lystig og uforsagt videre! —

Vilde jeg nu ogsaa for Diebliffet ganske fordølge det, vilde du dog, gunstige Læser! nok ane, at det maatte have et ganske eget Forhold med Stiftsdamen v. Rosenfjøn, eller som hun ogsaa kaldte sig, Rosengronsfjøn. Thi Andet var det vel ikke, end den hemmelighedsfulde Virkning af hendes Strygen paa Hovedet og Udglatten af Haaret, at lille Hansemand blev anseet af den godmodige Præst for et deiligt og klogt Barn, og optaget som hans eget. Men du kunde dog, kjære Læser, trods din fortræffelige Skarpsindighed komme paa falske Formodninger, eller endog til stor Skade for Historien slaae mange Blade over, for strax at erfare noget Mere om den mystiske Stiftsdame; det er derfor nok bedre, at jeg fortæller dig Alt strax, hvad jeg selv veed om den værdige Froken.

Froken v. Rosenfjøn var af fyldig Bygning, en ædel majestætisk Væxt og et noget stolt, bydende Væsen, hendes Ansigt, om man endog strax maatte kalde det fuldentst skjønt, gjorde dog, især naar hun, som sædvanligt, skuede hen for sig med stille Alvor, et selsomt, næsten uhyggeligt Indtryk, hvilket i Særdeleshed kunde tilskrives et ganske besynderligt fremmed Træk imellem Dienbrynene, om hvilket man aldeles ikke vidste, om en Stiftsdame virkelig kunde bære et saadant paa sin Pande; men ofte laa der ogsaa, i Særdeleshed under Rosentiden, naar det var et muntert, skjønt Veir, saamegen Huldosalighed og

Inde i hendes Blik, at Enhver folte sig greben af et
 sødt, uimodstaaeligt Trylleri. Da jeg havde den Fornoi-
 else, at see den Naadige for første og sidste Gang, var
 hun tilsyneladende en Dame i sine Mars fuldeste Blomster,
 paa den hoieste Spidse af Vendepunktet, og jeg troede,
 at have opnaaet en stor Lykke ved at see Damen endnu
 paa denne Spidse og paa en vis Maade ligesom at stræk-
 kes over hendes vidunderlige Skjønhed, hvilket meget snart
 jo ikke meer kunde indtræffe. Jeg tog feil. De ældste
 Folk i Landsbyen forsikkrede, at de havde kjendt den naa-
 dige Froken, saalænge som de kunde tænke sig, og at hun
 aldrig havde seet anderledes ud, hverken ældre eller yngre,
 hæsligere eller skjønnere, end just nu. Tiden syntes alt-
 saa ikke at have nogen Magt over hende, allerede dette
 kunde forekomme Mange forunderligt, men endnu meget
 Andet forenede sig hermed, hvorover Enhver, naar han
 ret alvorligt overlagde det, ligesaameget maatte forundre
 sig, ja tilsidst aldeles ikke løsrive sig fra denne Forundring.
 — For det Første aabenbarede sig ganske tydeligt hos
 Frokenen et Slægtstak med de Blomster, hvis Navn hun
 bar; thi ikke blot, at intet Menneske paa Jorden var
 istand til at opelske saadanne herlige tusindbladede Roser,
 som hun, saa fremspirede ogsaa af den sletteste, tørreste
 Torn, som hun nedstak i Jorden, hine Blomster i den
 hoieste Fylde og Pragt. Det var ogsaa vidst, at hun

paa eensomme Spadseregange i Skoven forte høie Samtaler med forunderlige Stemmer, som syntes at tone fra Træer, Buske, Kilder og Bække. Ja, en ung Jæger havde beluret hende, hvorledes hun engang stod midt i den tætteste Skov, og selsomme Fugle med broget glimrende Fjer, der aldeles ikke horte hjemme i Landet, omflagede og hjærtede hende, og med lystig Sang og Dviddren syntes at fortælle hende alle slags muntre Ting, hvorover hun lo og glædede sig. Derfor kom det ogsaa, at Froken v. Rosenfjøn paa den Tid, da hun var kommen i Klosteret, snart opvakte Alles Opmærksomhed i Egnen. Hendes Optagelse i det adelige Stift var befalet af Fyrsten; Baron v. Mondscheim, Besidder af det Gods, i hvis Nærhed hint Kloster laa, og hvis Patron han var, kunde derfor Intet indvende derimod, uagtet han qvælttes af forstræffelig Twivl. Det var nemlig, uagtet al hans Nøie, blevet ham forgjæves, at finde Familien Rosengronsfjøn i de Turnerbøger og andre Kroniker. Med Rette tvivlede han af denne Grund om Frokenens Adel, som intet Stamtræ havde at opvise med 32 Ahner, og bad hende tilsidst, aldeles nedtrykt, med de klare Taarer i Dinene, at hun dog for Himlens Skyld idetmindste ikke vilde kalde sig Rosengronsfjøn, men Rosenfjøn; thi i dette Navn var der nogen Forstand, og en Stamherre dog mulig at tænke sig. — Hun opfyldte hans Ønske. —

Maastee yttrede sig den frænkede Barons Harmen ind i den uadelige Frøken paa denne Maade, og gav tilsidst Anledning til den onde Bagtalelse, som bestandigt meer og meer udbredte sig i Landsbyen. Til hine troldomsagtige Underholdninger i Skoven, hvorom der forresten Intet var, kom endnu alle Slags betænkkelige Dmstændigheder, som gik fra Mund til Mund og satte Frøkenens sande Væsen i et meget tvivlsomt Lys. Moder Anna, Fogdens Kone, paastod frækt, at naar Frøkenen nos stærkt ud af Vinduet, blev Mælken altid suur i hele Byen. Neppes havde dette bekræftet sig, førend noget Skrækkeligt indtraf. Skolemesterens Mikkil havde gnavet paa stegte Kartofler i Klosterkirken, hvilket Frøkenen havde seet, og smilende truet ham med Fingeren; da var Munden bleven staaende aaben paa det unge Menneske, ligesom om han bestandigt havde en glohed Kartoffel i den, og han maatte derefter bære en Hat med en bred Skygge, fordi det ellers havde regnet den Stakkel ned i Halsen. Snart efter syntes det at blive ganske vist, at Frøkenen forstod sig paa at mane Ild og Vand, jage Storm og Haglskyer sammen, at flette Marelokker o. s. v., og Ingen tvivlede om Faarehyrdens Udsagn, som ved Midnatstimen med Rædsel og Gysen paastod at have seet, hvorledes Frøkenen susende foer igjennem Luften paa et Kostestak

med en uhyre Eghjort foran sig, mellem hvis Horn blaae
Flammer lyste høit op! —

Nu kom Alt i Oprør, man vilde Heren tillivs, og
Birkeretten besluttede intet Ringere, end at føre Frøkenen
ud af Klosteret og kaste hende i Vandet, for at hun kunde
bestaae den sædvanlige Hexeprove. Baron v. Mondschein
lod Alt ssee, og sagde smilende til sig selv: „Saaledes
gaaer det simple Folk uden Ahner, eller som ikke er af en
saadan gammel, god Herkomst som Mondscheinerne.“ Da
Frøkenen blev underrettet om dette truende Uvæsen, flyg-
tede hun til Residenten, og derpaa erholdt Baron v.
Mondschein en Cabinetsbefaling fra Fyrsten selv, hvorved
det blev ham bekendtgjort, at der ingen Hexe gaves, og
ham tillige befalet, at kaste Birkeretten for den næsvise
Jvrighed, at see en Stiftsdames Svømmekunster, i Taarnet;
men at lade de øvrige Bønder og deres Koner antyde,
ved en følelig Legemsstraf, ikke at tænke slet om Frøken
Rosenskjøn. De gik da i sig selv, skjælvede for Straffen
og tænkte bestandig godt om Frøkenen, hvilket, saavel for
Byen som for Frøken Rosenskjøn, havde de bedste Følger.

I Fyrstens Cabinet vidste man ret godt, at Frøken
v. Rosenskjøn ingen anden var, end den ellers saa berømte
Fæe Rosabelverde. —

Med denne Sag forholdt det sig saaledes: Paa den
hele vide Jord var der vel ikke et behageligere Land at

finde, end det lille Fyrstendomme, hvori Baron v. Mondscheins Gods laa, og hvori Froken Rosenfjøn levede, fort, hvori alt Det begav sig, hvad jeg, kjære Læser, just staaer i Begreb med at fortælle dig i det Vidtloftigere.

Umgivet af høie Bjerge, lignede det lille Land med sine grønne, duftende Skove, sine blomstrende Sletter og sine brusende Strømme og lystigt pladskende Springvand, især da der ingen store Stæder gaves, men kun venlige Landsbyer, og hist og her et enkeltstaaende Pallads, en vidunderlig fjøn Have, hvori Indbyggerne vandrede til deres Fornøielse og frie for enhver trykkende Livsbyrde. Enhver vidste, at Fyrst Demetrius beherskede Landet; Ingen mærkede imidlertid det Mindste til Regjeringen, og Alle vare meget veltilfredse dermed. Personer, der elskede en fuldkommen Frihed i alle deres Foretagender, en fjøn Egn, og et mildt Klima, kunde ikke bedre vælge deres Ophold, end i dette Fyrstendomme, og derfor skete det da, at iblandt mange andre, ogsaa adskillige fortræffelige Feer af det gode Slags, hvis Varme og Frihed som bekjendt gaaer overalt, havde nedsat sig der. Dem maatte man tilskrive, at der næsten i enhver Landsby, men i Særdeleshed i Skovene, ofte foregik de behageligste Mirakler, og at Enhver, ganske henreven af disse fjønne Vidundere, uindskrænket troede paa det Vidunderlige, og derved blev, uden selv at vide det, en lykkelig, og tillige god Statsborger. —

De gode Feer, der uindstrænket havde indrettet sig aldeles dschinnistanst, havde gjerne beredet den fortræffelige Demetrius et evigt Liv. Men dette stod imidlertid ikke i deres Magt; Demetrius døde, og ham fulgte den unge Panutius i Regjeringen. Panutius havde allerede i sin Hr. Faders Levetid følt en stille, inderlig Sorg over Kongen, at Folk og Stat efter hans Mening paa den usaligste Maade blev forsoemt. Han besluttede derfor at regjere, og udnævnte strax sin Cabinetssecretair Antonino, der engang, da Prindsen i en Jagtbytte mellem Bjergene havde forglemt sin Børs, havde laant ham sex Ducater og derved reddet ham ud af en stor Forlegenhed, til Rigets første Minister. „Jeg vil regjere, min Gode!“ sagde Panutius til ham. Antonino læste i sin Herres Blik, hvad der foregik i ham, kastede sig for hans Fodder og udbrod hoitideligt: „Sire! den store Time er slaact! — Bed Dem stiger et Rige glimrende frem af det naturlige Chaos! — Sire! her bønfaller den troeste Basal, et Echo af tusind Stemmer fra det ulykkelige Folk! — Sire! — Indfør De Dplysningen!“ — Panutius folte sig rystet til sit Jnderste af sin Ministers ophøiede Tanker. Han reiste ham op, rev ham stormende til sit Bryst og sagde hulkende: „Minister — Antonino — jeg skylder dig sex Ducater — og endnu Mere — min Lykke — mit Rige! O, trofaste, fløgtige Tjener!“

Panutius vilde strax lade et Edict trykke med store Bogstaver, og opslaae paa alle Hjørner, at fra nu af skulde Dplysningen indføres og Enhver derefter sig rette. „Bedste Sire!“ raabte Antonino, „saaledes gaaer det ikke!“ — „Hvorledes gaaer det da, min Gode?“ sagde Panutius, tog sin Minister i Knaphullet, drog ham ind i Cabinetet, og tillaaede Doren.

„Seer De da,“ begyudte Antonino, da han havde taget Plads paa en lille Labouret ligeoverfor sin Fyrste, „seer De, naadigste Herre! Virkningen af deres fyrstelige Edict om Dplysningen vilde maaskee blive forstyrret paa en ubehagelig Maade, hvis De ikke forener en Forholdsregel dermed, som vel synes haard, men som Klogskaben imidlertid byder. Inden vi sfride frem med Dplysningen, f. Ex. at omhugge Skoven, at gjøre Strommen seilbar, opelske Kartofler, forbedre Landsbyskolerne, plante Acastier og Popler, lade Ungdommen tostemmigt synge sin Morgen- og Aftensang, anlægge Chausseer og indpode Rokopper, saa er det nødvendigt, at banlyse alle Folk af farlige Grundsætninger og som ikke laane Fornuften Dren, men forføre Folket ved lutter Daarskaber, ud af Staten. — De har læst Tusind og een Nat, ædle Fyrste; thi jeg veed, at Deres hoisfelige Hr. Fader, som Himlen skjenke en sod Hvile i Graven, yndede slige fatale Bøger og gav Dem, da De endnu red paa en Kiephest og spiste

forgyldte Peberfager, Sligt i Hænderne. Nu altsaa! vil De af hin forvirrede Bog, naadigste Herre! upaatvivlelig kjende de saakaldte Feer; men sikkert aldrig ane, at adskillige af disse farlige Væsner opholde sig i Deres eget kjære Land, ganske i Nærheden af Deres eget Pallads og bedrive alleslags Abekatterier." — „Hvad? — hvad siger du? Antonino! Minister! — Feer! — her i mit Land?" —

Saaledes raabte Fyrsten, idet han ganske bleg sank tilbage i Lænestolen. „Rolig, naadigste Herre!" vedblev Antonino, „vi kunne være ganske rolige, naar vi blot paa en klog Maade drage tilfælts mod hine Dplysningens Fjender; thi kun de, som misbrugte Deres Hr. Faders Godhed, ere Skyld i, at den kjære Stat endnu ligger i det dybeste Mørke. De drive et herligt Spil med det Bidunderlige, og stamme sig ikke ved, under Navnet af Poesi, at udbrede en hemmelig Gift, der gjør Folket ganske udueligt til at understøtte Dplysningen. Dertil have de saadanne ulidelige, politistridige Sædvaner, at de allerede derfor ikke bør taales i nogen cultiveret Stat. Saaledes f. Ex. undsee de Frække sig ikke for, ligesom det kan falde dem ind, at gjøre Pystture i Luften med Forspænd af Duer, Swaner, ja endog bevingede Heste. Men nu maa jeg spørge Dem, naadigste Herre! kan det saa lønne Møien, at udkaste og indføre en klogtig Accisetarif, naar der gives Folk i Staten, der ere istand til, at kaste enhver letsindig

Borger ufortolde de Barer ned igjennem Skorstenen, som det kan behage dem? — Derfor naadigste Herre! bort med Feerne, i samme Dieblig Dplysningen bliver forkyndt! — Politiet maa omringe deres Palladser, man fratager dem deres Eiendele og sender dem som Bagabonder hjem til deres Fædreland, der, som De, naadigste Herre! nok veed af Tusind og een Nat, er Landet Dschinnistan." — „Gaaer der Post til dette Land, Antonino?" spurgte Fyrsten. „For Tiden ikke," svarede Antonino, „men maaskee kunde man, efterat Dplysningen er indført, med Nytte indrette en Dagvogn dertil." — „Men Antonino," vedblev Fyrsten, „vil man ikke finde en saadan Fremfærd mod Feerne altfor haard?" — Vil det forvænte Folk ikke knurre derover?" — „Ogsaa derfor," sagde Antonino, „ogsaa derfor veed jeg et Middel. Vi ville ikke bortstikke alle Feer til Dschinnistan, naadigste Herre! men beholde nogle af dem i Landet, efterat have berovet dem alle Midler til at blive Dplysningen skadelige, men ogsaa anvende hensigtsmæssige Midler, til at omskabe dem til nyttige Medlemmer af den mere oplyste Stat. Dersom de ikke ville indlade sig paa solide Giftermaal, saa maae de under streng Opsigt beskæftige sig paa en nyttig Maade, strikke Stromper for Armeen, naar den trues med Krig, eller Andet. Giv De Agt, naadigste Herre, Folket vil meget snart, naar Feerne ikke længere vandre imellem det,

slet ikke mere troe paa dem, og det er det Bedste. Saa oplofer al mulig Knurren sig af sig selv. — Hvad der iøvrigt angaaer Feernes Eiendele, saa hjemfalde de det fyrstelige Skatkammer, Duerne og Swanerne inddrages som kostelige Stege for det fyrstelige Koffen, man kunde ogsaa gjøre Forsøg med de vingede Heste, paa at cultivere dem og at danne dem til nyttige Dyr, ved at affkære dem Bingerne og staldfore dem, hvilket vi forhaabentligt ogsaa ville indføre tilligemed Dplysningen." —

Panutius var paa det hoieste tilfreds med alle sin Ministers Forslag, og allerede den paafølgende Dag blev Alt udført, hvad der var besluttet. —

Paa alle Hjørner prunkede Ediktet om den indførte Dplysning, og paa samme Tid brød Politiet ind hos Feerne, tog Alt, hvad de eiede, i Beslag og førte dem fangne bort. —

Himlen maa vide, hvorledes det skete, at Fru Rosabelverde var den eneste af alle, som saa Timer i Forveien, førend Dplysningen brød ind, fik Nys derom, og benyttede Tiden, til at sætte sine Swaner i Frihed, og at skaffe sine magiske Rosentræer og andre Kostbarheder tilside. Hun vidste nemlig ogsaa, at hun var udvalgt til, at forblive i Landet, hvori hun, skjøndt med stor Uvillie, søiede sig.

Overhovedet kunde hverken Panutius eller Antonino begribe, hvorfor de Feer, som bleve transporteerde til

Dschinnistan, yttrede en saa overdreven Glæde, og tusinde Gange forsikrede, at alt det Guds, de maatte efterlade, ikke det mindste laa dem paa Hjertet. „Til sidst," sagde Panutius opbragt, „til sidst er nok Dschinnistan en meget skjønnere Stat, end min egen, og de lee mig ud med samt mit Edikt og mine Dplysninger, der nu ret skal sættes i Kraft!" —

Men da en Geograph og en Historiker forsikrede, at Dschinnistan var et elendigt Land, uden Rilder, Dplysning, Lærdom og Rokopper, og egentlig, aldeles ikke eksisterede, saa følte Panutius sig beroliget. — Da den skjønne blomsterrige Lund, hvori Rosabelverdes Pallads laa, blev omhuggen, og Panutius selv, for Exemplets Skyld, havde indpodet alle Bonderlomlerne i den næste Landsby Rokopper, passede Feen Fyrsten op i Skoven, gennem hvilken han med sin Minister Antonino vilde vende tilbage til sit Slot. Da satte hun ham ved alleslags Talemaader, og især med adskillige Tryllekunstner, som hun havde skjult for Politiet, saaledes i Knibe, at han lod hende for Himlens Skyld at tage til Takke med en Plads i det eneste og derfor ogsaa bedste Frøkenkloster i hele Landet, hvor hun uden at rette sig efter Dplysningsediktet, kunde skalte og valte efter Behag. Rosabelverde antog dette Forslag, og kom paa denne Maade i Frøkenklostret, hvor hun, som vi allerede have fortalt, kaldte sig Frøken v. Rosengron-

skjon, men derpaa efter Baron v. Mondscheins inderlige
Bønner, Froken v. Rosenstjøn. —

2.

Om det ubekjendte Folkeslag, som den lærde Pto-
lemæus Philadelphus opdagede paa sine Reiser. —
Universitetet Cerepia. — Hvorledes der sloi Stu-
denten Fabian et Par Nidestovler om Dreene, og
Professor Terpinus indbød Studenten Balthasar
til The.

I de fortrolige Breve, som den velbekjendte Lærde,
Ptolemæus Philadelphus, skrev til sin Ven Rufin, da han
befandt sig paa en vidtløftig Reise, indeholdes følgende
mærkværdige Sted:

„Du veed, min kjære Rufin, at jeg Intet frygter
og affhyer mere i Verden, end Dagens brændende Sol-
straaler, som fortære min Livskraft og svække min Aand
i den Grad, at alle mine Tanker flyde sammen i et for-
virret Billede, og at jeg forgjæves stræber efter, at give
min Sjæl en tydelig Retning. Jeg pleier derfor i en
saadan gløbende Aarstid at hvile om Dagen, men at fort-
sætte min Reise om Natten, og saaledes gjorde jeg det

ogfaa forrige Nat. Min Foermand havde forvildet sig i det tykke Mørke fra den rette og beqvemme Vej og var uden at vide det kommen paa Chausseen. Nagtet jeg ved de haarde Stød, som gaves der, blev slynget hist og her i Bognen, saa at mit Hoved, der var fuldt af Buler, ikke var uligt en med Baldnødder fylt Sæk, vækkedes jeg dog ikke af den dybe Sovn, hvori jeg var falden, førend jeg med et forfækkeligt Stød styrtede ud paa den haarde Steenbro. Solen skinnede mig stærkt i Ansigtet og gennem Slagbommen, der stod tæt foran mig, saae jeg en anseelig Stads høie Taarne. Foermanden klagede meget, da ikke blot Arlerne, men ogsaa Baghjulet af Bognen, vare brudte paa den store Steen, der laa midt paa Chausseen, og syntes ikke synderligt at bekymre sig om mig. Jeg dæmpede, som en viis Mand, min Brede, og tilraabte blot Karlen paa en blid Maade, at han var en Slyngel, og maatte betænke, at Ptolemæus Philadelphus, sin Tids berømteste Lærde, sad i en ynkkelig Stilling, og at han burde lade Axle være Axle og Hjul Hjul. Du veed, min kjære Rusin, hvormegen Magt jeg udover over det menneskelige Hjerte, og derfor skete det ogsaa, at Foermanden oieblikkelig ophørte at lamentere og i Forening med Bommanden, uden for hvis lille Huus Uheldet var indtruffet, hjalp mig paa Benene. Til Lykke havde jeg ikke lidt nogen synderlig Skade, og var istand til at vandre langsomt

frem paa Veien, medens Foermanden med Moie slæbte den knuste Bogn bagefter. Ikke langt fra Byens Port, som jeg havde seet i det blaae Fjerne, mødte mig nu mange Folk af et saadant vidunderligt Væsen og i en saa selsom Klædning, at jeg gned mine Dine, for at udforske, om jeg virkelig var vaagen, eller om en spøgelseagtig Drøm maaskee havde hensat mig i et fremmedt, fabelagtigt Land. —

Disse Folk, som jeg med Rette kunde holde for Indbyggere af den By, hvorfra jeg saa dem komme, bare lange, meget vide Beenklæder, tilfskaarne paa japanesisk Maade, af kosteligt Tøi, Silke, Manchester, fint Klæde eller og broget Linned, besat med Tresser, smukke Baand og Snore. Andre med smaa Børneskræpper, som neppe skjulte Underlivet, men meest var af en sollys Farve, og kun saa gif fort klædte. Deres Haar hang ukæmmet i naturlig Bildhed ned af Skuldre og Ryg, og paa Hovedet bare de en lille, selsom Hue. Mange havde en aldeles blottet Hals, ligesom Tyrker og Nygrækere; Andre derimod bare om Hals og Bryst et Stykke hvidt Linned, der næsten lignede en Skjortekrave, ligesom du, kjære Ruffin! vil have seet paa vore Forsædres Billeder. Uagtet disse Folk syntes alle at være unge, var deres Sprog dog dybt og raat, enhver af deres Bevægelser tvungen, og mange af dem havde en smal Skygge under Næsen, som om der sad en Knevelsbart. Af Baglommen paa de korte Skræpper

ragede ofte et langt Ror frem, hvorpaa der hang Silke-
qvaster. Andre havde taget disse Ror op og dertil befæstet
mindre og større besynderligt dannede Hoveder, af hvilke
de af et spidst tilløbende Ror, paa en fiffig Maade drog
kunstige Dampstyer; medens Andre derimod bare brede
lynende Sværd i Hænderne, som om de vilde drage mod
en Fjende; og endnu Andre havde snoret smaa Randseler
og Botaniseerkasser af Læder eller Blis over Ryggen.
Du kan vel tænke, kjære Ruffin! at jeg, som søgte at be-
rige mine Kundskaber med dette nye Syn, standsede og
fæstede mine Dine paa de selsomme Folk. Da forsamlede
de sig omkring mig og raabte ganske voldsomt: „Philister
— Philister!“ udbrydende i en forstrækkelig Latter. Dette
fortrod mig. Thi er det ikke krænkende for en lærd
Mand, at blive holdt for en af de Folk, som blev slaet
ved et Afenskjævebeen? Imidlertid fattede jeg mig og sagde
hoit til det besynderlige Folk, at jeg haabede, jeg befandt
mig i en civiliseret Stat, og at jeg vilde henvende mig
til Politiet og den nærmeste Ret, for at faae Erstatning
for den mig tilføiede Fornærmelse. Da brummede de
Alle, drog deres Maskiner ud af Lommerne og blæste
mig tykke Dampstyer, der stank affhyeligt og ganske bedø-
vede mig, lige i Ansigtet. Endelig forlode de mig
under en høi Haanlatter, og det tyktes mig som
om jeg hørte Ordet: „Hundepidst!“ hentone i Luften.

Da min Føermand fraraadte mig, at gaae ind i Byen, hvor ingen Hund, som han sagde, vilde tage en Vid Brød af mig, vendte jeg mine Skridt, saa hurtig jeg kunde, til den næste, hvor jeg hørte meget Selsomt om disse fremmede Barbarer.

Men hvilken Angst vilde der ikke have overgaaet ham, dersom han her blot var kommet en Time iforveien til Cerepia, og Tilfældet havde ført ham til den naturkyn- dige Professor Terpinus'ses Huus! — Hundrede Stu- denter, som besøgte dennes Forelæsning, havde da, idet de strømmede ud, udleet og overfuset ham, og gjort hans forunderlige Drømme endnu talrigere, til han endelig var blevet ganske forvirret over et saadant Virvar, og for- struet Dpførsel.

Professor Terpinus havde først begrundet sit Rygte derved, at han efter mange physikaliske Forsøg lykkelig havde udgransket, at Mørket isærdeleshed kom af Mangel paa Lys. Dette, saavelsom den Færdighed han besad i at forvandle disse physikaliske Experimenter i nette Kunststy- ker og pudseerlige Hokus Pokus, forskaffede ham et utro- ligt Tillob. — Tillad mig imidlertid, gunstige Læser, at jeg, da du meget bedre end den berømte Philadelphus, kjender til Studenter, og du ikke veed Noget af hans drømmeriske Frygtsomhed, fører dig til Professor Terpi- nus'ses Huus, paa en Tid, da han ender sin Forelæsning.

En af de udstømmende Studenter fængsle strax din Opmærksomhed. Du seer en velstakt Ungling paa tre eller fire og tyve Aar, fra hvis dunkelt lysende Dine en indre opvakt, herlig Aand yttre sig i veltalende Ord. Hans Blik kunde næsten kaldes kjæft, dersom ikke den sværmeriske Sørgmodighed, som der svæver over det aldeles hlege Ansigt, indhyllede som et Slør de brændende Straaler. Hans Frakke af fiint sort Klæde, besat med overskaaret Floiel, er omtrent skaaren paa gammel tydsk Maade, hvortil den fine, blendende hvide Kniplingskrave, saavelsom Floielsba retten, der sidder paa de skønne castaniebrune Løkker, ikke tage sig ilde ud. Denne Dragt klæder ham i det Hele taget, fordi han i sit hele Væsen, sin Anstand i Gang og Stilling, og efter sin betydningsfulde Ansigtsgannelse, virkelig synes, at tilhøre en skøn, frommere Fortid, og man derfor ikke maa tænke paa det Pyntevorne, som kun er en smaalig Esteraben af misforstaaede Forbilleder. Denne Ungling, kjære Læser, som behager dig ved første Blik, er ingen Anden, end Studenten Balthasar, Barn af værdige og formuende Forældre, from, forstandig, flittig, — om hvem, o min Læser, jeg i den mærkværdige Historie, som jeg har paataget mig at optegne, har meget, meget at fortælle.

Alvorlig, fordybet i Tanker, som det var hans Bane, vandrede Balthasar fra Professorens Forelæsninger ud

imod Porten, for, istedetfor Fegtestolen, at gjøre en Tour til den yndige Lund, som blot ligger et Par hundrede Skridt fra Universitetsbygningen. Hans Ven, Fabian, en smuk Knos af muntert Udseende og ligesaadant Sindelag, løb efter ham og naaede ham tæt udenfor Byen.

„Balthasar!“ — raabte nu Fabian høit, „Balthasar, vil du nu atter ud i Skoven og vanke omkring som en melankolsk Philister, medens dygtige Burscher rast øve sig i den ædle Fegtekunst! — Jeg beder dig, Balthasar, hør dog endeligt op med din naragtige, uhyggelige Færd, og vær igjen ret munter og glad, ligesom forhen. Kom! — lader os forsøge et Par Løb, og vil du endda ud, saa kan jeg jo løbe med dig.“

„Du mener det godt,“ svarede Balthasar, „og derfor vil jeg ikke skændes med dig, fordi du mangen Gang løber efter mig som en Besat og berøver mig mangen Glæde, om hvilken du intet Begreb har. Du hører nu engang til de selsomme Folk, der holde Enhver, som de see at vandre ene, for en melankolsk Nar. Og ved at haandtere og curere ham paa deres egen Maade, ligesom hin Hoffnog hos den værdige Prinds Hamlet, der imidlertid gav Personen, da han forsikrede, at han ikke forstod sig paa at blæse Fløite, en dygtig Lærdom. Derfor vil jeg nu vel forskaane dig, kjære Fabian, men hjerteligen bede dig, at du søger en anden Cumpan med Rappier og

Huggert til den ædle Fegtning og lader mig rolig fortvandre. — „Nei, nei,“ raabte Fabian leende, „saaledes slipper du mig ikke, min dyrebare Ven!“ — Vil du ikke følge med mig paa Fegtestolen, saa ledsager jeg dig ud i Skoven. Det er en tro Vens Pligt, at opmuntre dig i dine Sorger; kom derfor, kjære Balthasar, kom kun, naar du ikke vil have det anderledes.“ Dermed greb han Bennen under Armen, og stred rask afsted med ham. Balthasar bed sig med indre Uergrelse i Læben og vedligeholdte en mørk Taushed, medens Fabian i eet Aandedræt gav det ene lystige Indsald til Priis efter det andet, hvori der ogsaa var megen Galsskab, som, stedse pleier at finde Sted hos lystige Fortællere. — Da de nu endeligen traadte ind i den dufte Skovs kolige Skygger, da Bussene hvistede som i en længselsfuld Sukken, og de rislende Bækkes vidunderlige Melodier og Skovfuglenes Sange tonedede i det Fjerne og vakte Echoet, der svarede dem fra Bjergene, da blev Balthasar pludselig staaende og udbrød, idet han vidt udbredte Armene, som om han kjærlighedsfuldt vilde omfavne Træer og Krat: „D nu befinder jeg mig atter vel! — ubeskriveligt vel! — Fabian betragtede Bennen noget forbløffet, som En, der ikke kan blive flog paa en Andens Tale, og veed ikke selv, hvorledes han skal forstaae den. Da greb Balthasar hans Haand og raabte fuld af Henrykkelse: „Ikke sandt Broder, nu aabner ogsaa

dit Hjerte sig, nu begriber du ogsaa Skoveensomhedens sa-
lige Hemmelighed?" — Jeg forstaaer dig ikke ganske, kjære
Ben," svarede Fabian, men dersom du troer, at en Spad-
seregang her i Skoven gjør dig godt, saa er jeg ganske
af din Mening. Spadserer ikke ogsaa jeg gjerne, især i
godt Selskab, hvori man kan føre en fornuftig, lærerig
Samtale, f. Ex. er det ikke en sand Glæde at gjøre en
Landtour med vor Professor Terpinus? Han kjender en-
hver Plante, ethvert Græsstraa, veed hvad det hedder,
og til hvilken Klasse det hører, og forstaaer sig endog
paa Vind og Veir?" — „Na, hold inde," raabte Bal-
thasar, „jeg beder dig, hold inde! — Du berører Noget,
der kunde gjøre mig gal, gaves der ellers ingen Troster
for mig; den Maade, hvorpaa Professorens taler om Na-
turen, sønderriver mit Indre. Hans saakaldte Experimen-
ter forekomme mig som en affkyelig Forhaanelse af det
guddommelige Væsen, hvis Aand tilvifter os i Naturen
og opvækker i vor Sjæls Underste de dybeste og helligste
Auelser. Ofte kom jeg i den Fristelse at slaae hans Glas,
hans Phioler, ja hans hele Kram istykker; havde jeg ikke
tænkt paa, at Benen ikke afholder sig fra at lege med Ilden,
förend den har forbrændt Poterne. — See, Fabian, disse
Følelser ængste mig under Professorens Forelæsninger, og
da maa jeg sagtens forekomme eder dybsindigere og mere
menneskesty end sædvanligt. Jeg er da tilmode, som om

Husene vilde styrte mig sammen over Hovedet, og en ubeskrivelig Angest driver mig herud fra Staden; og her, her opfyldes snart min Sjæl af en sød Rolighed. Leiret paa den blomstrende Græseng, stuer jeg op i Himlens vide Blaae, og over mig, over den jublende Skov drage de gyldne Skyer hen som herlige Dromme fra en fjern Verden af salige Glæder! — O, min Fabian, da hæver en vidunderlig Mand sig ud af mit eget Bryst, og jeg fornemmer, hvorledes den i et hemmelighedsfuldt Sprog taler med Bussene, med Træerne, med Skovbækkens Bolger, og formaaer ikke at nævne den Salighed, som da i sød, vemodig Uengstelse gennemstrømmer mit hele Væsen!" —

„Ei," raabte Fabian, „det er nu atter den gamle evige Sang om Bemød og Salighed og talende Træer og Skovbække. Alle dine Digte svulme af disse rare Ting, som falde ganske smukt i Dret og kan anvendes med Nytte, saafremt man ikke søger noget Bigtigere derunder. — Men siig mig, min fortræffeligste Melancholiker, naar Professor Terpinus's Forelæsninger saa forstræffeligt krænke og ærgre dig, hvorfor løber du da hen til enhver af dem, ikke forsømmer en eneste og rigtignok derpaa hvergang sidder stiv og med lukkede Dine som en Drommende?" — „Spørg mig," svarede Balthasar, idet han slog Dinene ned, „ikke derom, kjære Ven. — En ubekjendt Magt drager mig hver Morgen hen til Professorens Huus. Jeg føler

forud mine Dvaler, og dog kan jeg ikke modstaae, en uforklarlig Stjebne river mig med sig!" — „Ha, ha, ha" — lo Fabian høit, hvor fint — hvor poetisk — hvor mystisk! den ubekjendte Magt, som drager dig ind i Hr. Terpinus's Huus ligger i den skjonne Candidas mørkeblaae Dine! — Thi at du er forelsket over begge Dreene i Professorens nydelige Datter, det vide vi Alle for længe siden, og derfor holde vi dig dit Phantasteri og naragtige Væsen tilgode. Med Forelskelse er det nu ikke anderledes. Du befinder dig i det første Stadium af Elstovssygdommen og maa i dine sildigere Ynglingsaar beqvemme dig til alle de selsomme Epilopper, som vi, jeg og mange Andre, Gud være lovet, gjennemgik i Skolen, uden at have mange Tilskuere. Men tro mig, mit søde Hjerte. —

Fabian havde imidlertid atter grebet sin Ven Balthasar under Armen, og var rast gaaet videre med ham. Just nu traadte de ud af det tykke Krat paa den brede Bei, som førte midt igjennem Skoven. Da blev Fabian vaer, at der fra det Fjerne travede en Hest uden Rytter, og indhyllet i en Stovsly, nærmere. — „Hei, hei!" — raabte han, afbrydende sin Tale, „hei, hei, der er en fordomt Udhaler løbet lybst og har kastet sin Rytter af. Den maa vi fange og derpaa opsoge Rytteren i Skoven." Derpaa stillede han sig midt paa Beien.

Hesten kom nærmere og nærmere, og snart var det som om et Par Ridestovler fra begge Sider svinglede op og ned i Luften, og at der paa Sædlen rørte og bevægede sig noget Mørkt. Tæt foran Fabian lod et langt skrigende Prø — Prø — og i samme Dieblig fløi ham ogsaa et Par Ridestovler om Drene, og et lille, selsomt, sort Bæsen rullede ind imellem hans Fodder. Som en Muur stod den store Hest stille og besnusede med en lang forudstrakt Hals sin vindige lille Herre, der væltede sig i Sandet og endelig med Moie rettede sig op paa Benene. Det lille Pus stak Hovedet dybt ned mellem de høie Skuldre; med sin Udvært paa Brystet og Ryggen, sit korte Liv og sine høie Edderkoppebeen saae han ud som et paa en Gaffel spiddet Æble, hvori man har skaaret et Ubeansigt. Da nu Fabian saae dette selsomme lille Uhyre at staae foran sig, brast han ud i en høi Latter.

Men den Lille trykkede sig Baretten, som han havde taget op fra Jorden, trodsigt ned i Dinene, og spurgte, idet han gjennemborede Fabian med vilde Blikke: „Er dette den rette Bei til Cerepia?“ — „Ja, min Herre!“ svarede Balthasar mildt og alvorligt og rakte den Lille Stovlerne, som han havde samlet sammen. Enhver Bestræbelse af den Lille, at faae disse paa, blev forgjæves; han snublede en Gang efter den anden omkuld og rullede sig stonnende i Sandet. Balthasar satte begge Stovler

opreiste ved Siden af hinanden, løstede den Lille blidt op, og stak ham, idet han paa samme Maade lod ham synke ned, begge Pusfelankerne i de altfor tunge og vide Foderaler. Med stolt Bæsen, og den ene Haand i Siden, den anden paa Baretten, raabte Puslingen: „Gratias, min Herre!“ og gik derpaa hen til Hesten, hvis Toile han greb. Men alle Forsøg paa at naae Stigboilen, eller at flattrer op paa det store Dyr, bleve imidlertid forgjæves. Balthasar, der stedse var alvorlig og mild, traadte hen til ham og hævdede den Lille op i Stigboilen.

Han maatte vel have givet sig et for stærkt Sving, thi det samme Dieblif da han sad ovenpaa, laa han ogsaa igjen paa den anden Side. „Ikke saa hidsig, allerkjæreste Mossio,“ raabte Fabian, idet han igjen udbrod i en klingende Latter. „Poffter er Deres allerkjæreste Mossio,“ raabte den Lille ganske forbittret, idet han børstede Sandet af sin Kjole, jeg er Studiosus, og dersom De ligeledes er det, saa er det en Tusch, at De leer mig ind i Ansigtet, og De maa i Morgen flaaes med mig i Cerepia!“ — „Donner!“ raabte Fabian endnu leende, det er rigtignok en dygtig Knos og en Poffters Karl, hvad Courage angaaer, og ægte Levemaade.“ Og dermed løstede han den Lille, uagtet al hans Sparken og Modstand, op i Lusten og satte ham paa Hesten, som firax lystigt vrinstende traavede affted!

Fabian holdt sig i begge Siderne og var færdig at quæles af Vatter. „Det er grusomt," sagde Balthasar, „at ublee et Menneſke, ſom Naturen har forſomt paa en ſaa ſkrækkelig Maade, ſom den lille Rytter. Er han virkelig Student, ſaa maa du ſlaaes med ham, og, ſkjøndt det ſtrider mod alle academiske Skikke, paa Piſtoler, da han hverken kan føre Kaarde eller Huggert." „Hvor alvorligt," ſagde Fabian, „og hvor ſørgeligt du atter tager Alt," min kjære Ven Balthasar. Det er aldrig ſaldet mig ind, at lee Miſfoſtret ud. Men ſig mig, hvor tør en ſaadan knortet Tommeliden ſætte ſig paa en Hæſt, over hvis Hals han ikke engang kan ſee? Hvor tør han ſtiffe Benene i ſlige fordomte vide Støvler? Hvor tør han bære en ſaadan ſnæver Kurſka med tuſinde Snore og Duſte og en ſaadan beſynderlig Fløielsdragt? Hvor tør han viſeet ſaadant høvent, trodsigt Væſen, og udføde ſaadanne barbariſt hæſe Lyd? — Hvor tør han gjøre alt det, ſpørger jeg, uden med Rette at blive udleet ſom en rigtig Harefød? — Men jeg maa ind eſter ham, jeg maa bivaane den Stoi, ſom det vil give, naar den ridderlige Studioſus drager ind paa ſin ſtolte Ganger! — Med dig er der intet Udkomme i Dag! Levvel!" og ſporenſtrengs løb Fabian gennem Skoven tilbage til Byen. —

Balthasar forlod Landeveien og tabte ſig i det tætteste Krat; der kaſtede han ſig paa en Græsbenk, greben,

ja overvældet af de bittreste Følelser. Det kunde vel være, at han virkelig elskede den hulde Candida; men han havde skjult denne Kjærlighed som en dyb Hemmelighed i det Underste af sin Sjæl for alle Menneſter, ja endog for sig selv. Da nu Fabian uden Tilbageholdenhed talte ſaa letſindigt derom, var det ham, ſom om raae Hænder i frækt Dvermod rev Sløret af Helgenbilledet, ſom han ikke havde vovet at røre, og ſom om den hellige Gud evigt maatte vredes paa ham, ja Fabians Ord syntes ham at være en afſkyelig Forhaanen af hans hele Væſen, hans fødeſte Dromme.

„Altsaa,“ raabte han i Dvermaalet af ſin Harm, altsaa holder du mig for en forelſket Nar, Fabian! for en Gjet, der løber paa Terpinus's Forelæſninger, for idetmindſte at være een Time under eet Tag med den ſkønne Candida, og ſom eensom ſtreifer omkring i Stoven, for at grunde paa elendige Vers til den Elſkede og endnu jammerligere at opſkrive dem; ſom fordærver Træerne, og ſkærer taabelige Navnetræk ind i deres glatte Bark, og ſom i den ſkønne Piges Nærværelſe ikke taler et forſtandigt Ord, men kun ſukker og klager og ſkærer begrædelige Anſigter, ſom om han led af Krampe; — bærer de viſnede Blomſter, ſom prydede hendes Barm eller endog den Handske, ſom hun tabte, paa ſit blotte Bryſt, kort, begaaer tuſinde barnagtige Daarſkaber. Og derfor, Fa-

bian, driller du mig, og derfor udlees jeg vel af alle Studenterne, og er tilligemed den indre Verden, der er opgaaet for mig, maaskee en Gjenstand for almindelig Spot. — Og nu den hulde, elskværdige, herlige Candida!" —

Da han udtalte dette Navn, foer det ham gjennem Hjertet som et glødende Dolkestik! Ak! en indre Stemme tilhviiste ham i samme Dieblit meget tydeligt, at han jo alene for Candidas Skyld besøgte Professorens Huus, at han gjorde Bers til den Elskede, udskar hendes Navn i Lovtræerne, sukkede, klagede, at han bar de visnede Blomster, som hun tabte, paa sit Bryst, og at han virkelig var forfalden til alle de Daarstaber, som Fabian kunde bebreide ham. — Nu først følte han det klart, hvor usigelig han elskede den skønne Candida, men ogsaa tillige, at den reneeste, inderligste Kjærlighed i det ydre Liv selvsomt nok fremstillede sig noget naragtig, hvilket vel kunde tilregnes den dybe Ironi, som Naturen lægger i alle menneskelige Drifter. Han kunde vel have Ret, men det var aldeles uret, at han altfor meget begyndte, at ærgre sig derover. Drømme, som ellers omslyngede ham, vare nu tabte, Skovens Stemmer klang ham som haanende Spot, og han løb tilbage til Cerepia.

„Hr. Balthasar — min kjære Balthasar“ — raabte det ham imøde. Han slog Blikket op, blev som fortryllet

staaende, thi Professor Terpinus med sin Datter Candida under Armen, kom ham imøde. Candida hilfede den til en Billedsoile Forstenede med den muntre, venlige Lige- fremhed, som var hende egen. „Balthasar, mon chère Balthasar,“ raabte Professoren, „De er i Gjærningen den flittigste, og den kjæreste af alle mine Tilhørere. — O, min Bedste, jeg mærker paa Dem, at De elsker Naturen med alle dens Vidundere, ligesom jeg, der er dens inder- ligste Tilbeder! — Nu har De vist atter botaniseret i den lille Skov! Har De fundet noget Betydningsfuldt? — Nu! lader os gjøre nærmere Bekjendtskab. Besøg mig; De er altid velkommen. Vi kunne jo experimentere sammen. Har De allerede seet min Luftpumpe? — Velan! mon chère! imorgen Aften forsamler en venstabelig Cirkel sig i mit Huus til The og Smørrebød, og morer sig med behagelige Samtaler, forøg De den med deres vær- dige Person. De vil der lære en meget tiltrækkende ung Mand at kjende, der er mig særdeles anbefalt. — Bon soir, mon chère, god Aften, Fortræffelige — à revoir! De besøger dog min Forelæsning i Morgen? — Nu! mon chère, Adis!“ — Uden at oppebie Balthasars Svar, ffred Professoren med sin Datter videre fort.

Balthasar havde ikke vovet i sin Bestyrtelse, at slaae Dinene op, men Candidas Blik brændte ham ind i Bryttet, han følte Bevægelsen af hendes Mandedræt og en

løb Gysen gjennembevævede hans inderste Bæsen. Han var atter formildet, og skuede fuld af Henrykkelse efter den hulde Candida, indtil hun forsvandt i Løngangene. Derpaa vendte han langsomt tilbage til Skoven, for at drømme herligere end nogensinde.

3.

Hvorledes Fabian ikke vidste, hvad han skulde sige. — Candida og andre Jomfruer, der ikke turde spise Fisk. — Professor Terpinus's litteraire The. — Den unge Brinds.

Fabian tænkte, da han løb ad en Sti tværs igjennem Skoven, endnu at komme den lille, underlige Skabning, der var travet ham i Forveien, forbi. Han havde skuffet sig; thi da han traadte ud af Krattet, saae han ganfke i det Fjerne, hvorledes endnu en anden pyntelig Nyttter forenede sig med den Lille, og begge red ind i Cerepia. — „Hm!“ sagde Fabian for sig selv, „er den Noddefnækker paa sin store Hest ogsaa kommet forend jeg, saa kommer jeg dog tidsnok til det Spectakel, der vil opstaae ved hans Aukomst. Er den selsomme Tingest virkelig en Studiosus, saa vil man pege til „Den bevingede

Hest," og standser han der med sit strigende „Prx, Prx," kaster Rideskøvlerne foran og sig selv bagefter, og gjør sig, naar de unge Knose briste i Latter, vilde og trodsig, — nu! — saa er det taabelige Gjøglespil færdigt!

Da Fabian nu havde naaet Byen, troede han i Gaderne paa Veien til den „Bevingede Hest" at møde lutter leende Ansigter. Men saaledes forholdt det sig ikke; alle Folk gik rolige og alvorlige forbi. Ligesaa høitideligt spadserede paa Pladsen foran „Den bevingede Hest" adskillige Academikere, der havde forsamlet sig der, og talte med hverandre, op og ned. Fabian var overbevist om, at den Lille idetmindste ikke var ankommet hertil, da han ved at kaste et Blik indad Porten paa Gjæstgiverstedet, saae den Lilles meget kjendelige Hest blive bragt til Stalden. Han ilede nu hen til den første, den bedste af sine Bekjendtere og spurgte, om der ikke var travet en meget vidunderlig lille Spirrevip herind? — Den, som Fabian spurgte, vidste ligesaa lidet herom, som alle de Dyrige, hvem Fabian nu fortalte, hvad der havde begivet sig imellem ham og Tommeliden, der vilde udgive sig for en Student. Alle loe høit, men forsikkrede imidlertid, at en saadan Ting, som den, han beskrev, paa ingen Maade var arriveret. Vel var for neppe ti Minutter siden to meget stadselige Riddere stegne af de skønne Heste ved Gjæstgiverstedet, „Den bevingede Hest." „Sad den Ene

af dem paa den Hest, som nu just blev ført til Stalden?" spurgte Fabian. — „Ja vist," svarede den Ene, „ganske vist. Den, der sad paa hin Hest, var af en temmelig lille Statur, men af en fin Legemsbygning, behagelige Træk og havde det skønneste Lokkehaar, som man kunde see. Dertil viste han sig som den fortræffeligste Rytter; thi han svang sig med en Behændighed og en Anstand ned fra Hesten, som om det havde været vor Fyrstes Staldmester." „Dg," udbrod Fabian, tabte han da ikke Ridestøvlerne og rullede sig omkring for eders Fødder? — „Gud bevares," svarede Alle eenstemmigen, — hvad tænker du paa, Broder, saadan en dygtig Rytter som den Lille! — Fabian vidste slet ikke, hvad han skulde sige. Da kom Balthasar ned ad Gaden. Paa ham styrtede Fabian løs, drog ham længere frem, og fortalte ham, hvorledes den lille Banstabling, der havde mødt dem udenfor Porten, og var falden af Hesten, nylig var ankommet hertil og blev af Alle holdt for en skøn Mand af smuk Legemsbygning og for den fortræffeligste Rytter. „Du seer," svarede Balthasar alvorlig og sagtnodig, „du seer, kjære Broder Fabian, at ikke Alle, saaledes som du, spotte ulykkelige af Naturen forsømte Mennesker." — „Men du min Himmel!" kaldt Fabian ham i Ordet, „her er jo ikke Taler om Spot og Uelstsværdighed; men kun om en tre Fod høi Purk, der ikke er en

Ræddike ulig, kan kaldes en smuk og pertentlig Mand?" — Balthasar maatte, hvad den lille Students Bæret og Anseelse angik, bekræfte Fabians Udsagn. De Andre forsikrede, at den lille Rytter var en smuk og pyntelig Mand, hvorimod Fabian og Balthasar bestandigt paastode, at de aldrig havde seet en hæsligere Tommeliden. Derved blev det, og Alle skiltes fuld af Forundring fra hinanden.

Den sildige Aftenstund brød ind, de to Venner fulgtes hjem til deres Bolig, da slap det ud for Balthasar, han vidste ikke selv hvorledes, at han havde mødt Professor Terpinus, som høflig indbød ham til sig den følgende Aften. „Ei, du Lykkelige," raabte Fabian, „du høist lykkelige Menneſte! — der vil du see din Tilbedede, den skjønne Candida, høre hende, tale med hende!" — Balthasar, som paany blev dybt saaret, rev sig løs fra Fabian og vilde bort. Dog befundede han sig, blev staaende og sagde, idet han med Magt nedkæmpede sin Fortrydelse: „Du kan have Ret, kjære Ven, at du anseer mig for en taabelig forelsket Gjel, jeg er det maaskee ogsaa; men denne Daarſkab er et dybt smerteligt Saar, der er slaaget i min Sjæl og som, berørt paa en uforsigtig Maade i min heftigere Smerte, kan ophidse mig til ethvert Slags Daarſkab. Derfor, min Ven! dersom du virkelig har mig kjær, saa nævn ikke mere Navnet

Candida for mig." — „Du tager, gode Balthasar, den Sag igjen meget tragisk, og Andet kan man heller ikke vente i din Tilstand. Men for ikke at komme i al Slags heftig Tvist med dig, saa lover jeg dig, at Navnet Candida ikke skal svæve over mine Læber, førend du selv giver mig Leilighed dertil." Kun saa meget tillader jeg mig endnu at sige, at jeg forudseer mange Fortredeligheder, som den Forelskelse vil styrte dig i. Candida er en meget smuk og meget herlig Pige; men passer sig slet ikke for din melancholiske, sværmeriske Character.

Bliver du nærmere bekendt med hende, saa vil hendes frie, muntre Væsen forekomme dig som Mangel paa Poesi, som du savner overalt. Du vil falde i alle slags vidunderlige Drømmerier, og det Hele vil stormende ende med en frygtelig indbildt Bæe og tilstrækkelig Fortvivlelse. — Forøvrigt er jeg ligesom du indbuden til i Morgen af vor Professor, der vil underholde os med meget smukke Experimenter! Og nu god Nat, sov, dersom du kan sove Natten for en saa vigtig Dag som den i Morgen!" —

Dermed forlod Fabian sin Ven, der var nedsunken i dyb Eftertanke; den Første kunde ikke uden Grund fornegte alle slags pathetiske Ulykkesmomenter, der sandsynligt kunde finde Sted mellem Candida og Balthasar; thi Begges Væsen og Character syntes klart nok, at kunne give Anledning dertil.

Candida var, det maatte Enhver tilstaae, en idealst skjon Pige med et Par Dine, der ret straalende ind i Hjertet, og soulmende Rosenlæber. Om hendes forresten skjonne Haar, som hun vidste at opsætte i phantastiske Fletninger, var mere blondt eller bruunt, har jeg forglemt, kun erindrer jeg mig meget godt den selsomme Egenskab, at det stedse blev mørkere og mørkere, jo længere man betragtede det. Foruden en rank, høi Væxt og en let Bevægelse var den unge Pige, især i livsglad Dmgivelse, Huldfuligheden og Yndigheden selv, og man oversaae gjerne ved saamegen legemlig Skjønhed, at Haand og Fod maaskee kunde have været mindre og nydeligere bygte. Dertil havde Candida læst Gothes „Wilhelm Meister,“ Schillers Digte og Fouqué's „Trylsering,“ og næsten atter glemt Alt, hvad de indeholdt; spillede ganske godt paa Pianoforte og sang endog stundom dertil; dandsede de nyeste Françaiseer og Gavotter, og skrev Baskersedlen med en fin, læselig Haand. Bilde man nu endeligen udsætte Noget paa den vakre Pige, saa var det maaskee, at hun talte noget for dybt, snorede sig for stærkt, glædede sig for længe over en ny Hat, og spiste for megen Kage til Thevandet. Overspændte Digttere havde rigtignok mere at udsætte paa den smukke Pige; men hvad gjøre de ikke Fordring paa. For det Første vilde de, at Frøkenen ved Alt, hvad de lode sig forlyde

med om hende, skulde komme i en sonnambul Henrykkelse, sukke dybt, fordreie Dinene, i Særdeleshed ogsaa blive noget afmægtig eller stundom ganske blind, som det høieste Trin af qvindelig Qvindelighed. Da maa benævnte Froken ogsaa synge Digterens Sange efter den Melodi, som udstrømmer hine selv af Hjertet; men viedblikkelig blive syg deraf og selv vel ogsaa gjøre Vers; men meget skamme sig derved, naar det bliver bekjendt, uagtet Damen selv har spillet Digteren sine Vers, skrevne paa meget fint, vellugtende Papir med nydelige Bogstaver, i Hænderne, hvoraf han af Henrykkelse fra sin Side ogsaa er bleven syg af Henrykkelse, hvori man aldeles ikke kan fortænke ham. Der gives poetiske Agetikere, der gaae endnu videre og finde det upassende for enhver qvindelig Omhed, at en Pige leer, spiser og drikker og klæder sig smukt efter Moden. De ligne næsten den hellige Hieronymus, som forbyder Ungmoerne at bære Drenringe og at spise Fisk. De skulde, saa befaler den Hellige, kun nyde noget tilberedt Græs, bestandigt være hungrige, uden at føle det, skjule sig i grove, slet syede Klæder, som skjule deres Bæxt, og fremfor Alt vælge sig en Person til Ledfagerinde, der er alvorlig, bleg, sorgmodig og noget smudsig! — Candida var et aldeles muntert, uskyldigt Bæsen, derfor foretrak hun Intet for en Samtale, der bevægede sig paa den uskyldigste Humors lette, luftige Binger.

Hun lo ret hjerteligt over alt Pudsig; hun sukkede aldrig, undtagen naar Regnveiret fordærvede hende en forhaabet Spadseretour, eller det nye Shawl, uagtet al Forsigtighed, havde faaet en Plet. Derved aabenbarede sig, naar der virkelig var Anledning dertil, en dyb, inderlig Følelse, der aldrig udartede til fladt Foleri, og saaledes maa den unge Pige, elskede Læser, da vi ikke høre til de meest fordringsfulde, være os aldeles tilpas. Men meget let kunde det forholde sig anderledes med Balthasar! — Dog snart maa det vel vise sig, hvorvidt den profaiske Fabian havde spaaet rigtigt eller ikke!

At Balthasar ikke kunde sove den hele Nat igjennem af lutter Urolighed og ubestrikelig sød Ængstelse, hvad var naturligere. Ganske opfyldt af den Elskedes Billede satte han sig ned ved Bordet og skrev et betydeligt Antal artige og velklingende Vers, der, i en mystisk Fortælling om Nattergalens Kjærlighed til Purpurrosen, skildrede hans egen Tilstand. Disse vilde han tage med sig til Professorens literaire The og dermed bestorme Candidas ubevæbnede Hjerte, naar og hvorledes det kun var muligt.

Fabian trak paa Smilebaandet, da han efter Aftale kom til den bestemte Tid, for at afhente sin Ven Balthasar, og fandt ham omhyggeligere pyntet, end nogenstunde for. Han havde en tunget Krave paa, kantet med de

fineste Brysfeler=Kniplinger, og hans korte Frakke med op-splittede Ermer var af overfkaarret Floiel. Dertil bar han franske Støvler med høie spidse Hæle og Solofryndser, en engelsk Hat af den fineste Kastor og Randers-handsker. Saaledes var han ganske tydsk klædt, og hans hele Paaklædning klædte ham særdeles smukt, især da han havde ladet sit Haar smagfuldt krolle og det lille Overfjæg sætte paa det nydeligste.

Balthasars Hjerte bævede af Henrykkelse, da Candida i Professorens Huus traadte ham i den gammel-tydske Jomfrudragt imøde, venlig, indtagende i Blik og Ord, i sit hele Væsen, som man stedse var vant til at see hende. „Min huldfulge Froken!“ suktede Balthasar fra sit Hjertes Jnderste, da Candida, den søde Tryllerinde selv, rakte ham en Kop dampende The; Candida betragtede ham med spillende Dine og sagde: „Her er Rom og Marasquin, Tvebak og Rugbrød, kjære Hr. Balthasar! vær saa god, tag De efter Behag!“ — Men istedetfor, at see paa Rom og Marasquin, Tvebak, eller Pumpernickel, for ikke at sige røre det, kunde den begejstrede Balthasar ikke tage det af smertelig Bemød og den inderligste Kjærlighedsfulde Blik fra den hulde Jomfru, og snappede efter Ordene, som fra hans dybeste Sjæl skulde udtale hans Følelser. Men da greb den æsthetiske Professor, en stor, bomstærk Mand, med vældig Haand ham bagfra, dreiede ham om,

faa at han spille mere Thevand paa Gulvet, end just passende var, og raabte med tordnende Stemme: „Bedste Lucas Kranak, søb dog ikke det jammerlige Band, det fordærver den tydske Mave i Bund og Grund, nei, der i Sideværelset har vor tappre Terpinus opplantet et Bateria med de skjønneste Flaster, ladte med ædel Rhinsviiin, dem ville vi strax lade spille! — Derpaa slæbte han den ulykkelige Yngling bort med sig.

Dog fra Sideværelset traadte Professor Terpinus dem imøde, med en lille, selsom Mandsling ved Haanden og raabte høit: „Her mine Damer og Herrer, forestiller jeg dem en med de sjeldneste Egenstaber høit begavet Yngling, hvem det ikke vil falde vanskeligt, at erhverve sig deres Belwillie, deres Agtelse. Det er den unge Hr. v. Zinnober, der først igaar er kommen til vort Universitet, hvor han har ifinde at studere Retsvidensskaben!“ — Fabian og Balthasar gjenkjendte strax ved det første Blik den lille, forunderlige Bantrevning, der var galopperet dem imøde udenfor Porten og styrtet af Hesten.

„Skal jeg,” sagde Fabian sagte til Balthasar, „skal jeg da nu udfordre den lille Trold paa Blæserør eller Spandrem? Af andre Baaben kan jeg dog ikke betjene mig mod denne frygtelige Modstander.“

„Skam dig,” svarede Balthasar, „skam dig, at du vil spotte den stakkels, af Naturen stismoderligt behand-

lede, Yngling, der, som du hører, besidder de sjeldneste Egenheder og saaledes ved aandig Bærd erstatter det, som Moder Natur negtede ham i legemlige Fortrin. Derpaa henvendte han sig til den Lille, og sagde: „Jeg haaber ikke, Hr. v. Zinnober, at Deres Fald fra Hesten igaar har havt nogen farlig Folge?“ — Zinnober strakte sig, idet han stemmede den lille Stok, han bar i Haanden, op imod sig, hvit paa sine Fodspidser, saa at han næsten naaede Balthasar op til Besten, slog Hovedet tilbage i Nakken, stirrede med vildt funklende Dine op, og sagde i en selsom snærrende Bastone: „Jeg veed ikke hvad De vil, eller hvorom De taler, min Herre! — Fald af Hesten? — jeg falde af Hesten? — De veed sandsynlig ikke, at jeg er den bedste Rytter, der kan gives, at jeg som Frivillig under Kürassierererne gjorde Felttoget med, og gav Officererne og de Gemene Underviisning i Ridekunst paa Manegen! — Hm! hm! — jeg falde af Hesten!“ Efter disse Ord vilde han hurtig vende sig om; men Stokken, han havde støttet sig paa, gled ud, og den Lille rullede flere Gange omkring, og hen for Balthasars Fodder! Denne greb efter ham, for at hjælpe ham op, og berørte derved, uden at tænke derpaa, hans Hoved. Da gav den Lille et hvinende Skrig, saa at det gjenlød i hele Salen, og Gæsterne forstrækkede fore op fra deres Stole. Man omringede Balthasar og spurgte imellem hinanden, hvorfor

han for Himlens Skyld havde freget saa affhyeligt. „Lag det ikke ilde op, beste Hr. Balthasar, sagde Professor Terpinus, men det var en underlig Spøg. Thi sandsynlig vilde De faae os til at troe, at der var Nogen, som traadte en Kat paa Halen her! „En Kat — en Kat! bort med Ratten!“ raabte en nervesvag Dame, faldt viedblikkelig i Anfægt, og med Skriget: en Kat — en Kat! pultede et Par gamle Herrer, som led af samme Ratteskræk, ud af Døren.

Candida, der havde udgydt hele sin Flacon over den anfægtige Dame, sagde med dæmpet Stemme til Balthasar: „Hvilke Ulykker De ogsaa har gjort med Deres fæle, gjennemtrængende Miav, gode Hr. Balthasar!“

Denne vidste slet ikke, hvad der foregik med ham. Zldrød over hele Ansigtet af Forbittrelse og Skam, var han ikke istand til, at mæle et Ord, uden at tale om, at det havde været den lille Hr. Zimober, og ikke ham, der havde miavet saa ubarmhertigt.

Professor Terpinus, saae Ynglingens Forlegenhed, nærmede sig venlig til ham, og sagde: „Naa, naa, ærede Hr. Balthasar, slaa Dem til Laals. Jeg har nok bemærket Alt, idet de bukkede Dem ned mod Jorden, og hoppede paa alle Fire, efterlignede De den mishandlede, forbittede Kat herligt. Jeg kan forresten godt lide slige naturhistoriske Lege, skjønt her, ved en æsthetisk The —“

„Men,“ udbrod Balthasar, „kjære Hr. Professor, det var jo ikke mig —“ „Naa, lad det nu være godt igjen,“ faldt Professorens ham i Talen. Candida traadte hen til dem. „Trost dog,“ sagde Professorens til denne, „trost den gode Balthasar, der er ganske forlegen over alt det Uheld, som der er skeet.“

Balthasars Forlegenhed, og som med nedsænket Blik stod ganske forvirret for den godmodige Candida, gjorde hende hjerteligt ondt. Hun rakte ham sin Haand og hviskede med et rmt Smil: „Det er ogsaa ret comiste Folk, der kunne være saa forstræffelig bange for Ratte.“

Balthasar trykkede Candidas Haand med Ild til sine Læber; og hun lod sine Himmel-Dines sjælsfulde Blik hvile paa ham. Han var som henreven i den syvende Himmel og tænkte hverken mere paa Zinnober eller Rattestrig. Larmen var forbi, og Rolighed atter vendt tilbage. Ved Thebordet sad den nervesvage Dame og spiste en Mængde Tvebækker, som hun dypede i Rom, forsikkrende, at derved styrkedes det af en fjendtlig Magt truede Sind, og at en længselsfuld Haaben fulgte efter den pludselige Skræk!

Ogsaa de to gamle Herrer, som derudenfor en forvildet Kat virkelig var løbet mellem Benene, vendte beroligede tilbage, og søgte, som adskillige Andre, Spillebordet.

Balthasar, Fabian og den æsthetiske Professor, tilligemed adskillige unge Menneſter ſatte ſig hos Fruentimmerne. Hr. v. Zinnober havde imidlertid rykket en Fodſkammel frem og var ved Hjælp af den ſteget op paa Sophaen, hvor han ſatte ſig imellem to Damer, og kaſtede funklende Blikke rundt omkring.

Balthasar troede, at det rette Dieblif nu var kommet til at producere ſit Digt om Nattergalens Kjærlighed til Purpurroſen. Han yttrede derved med behørig Undſeelfe, ſom det er Brug hos unge Digtere, at han, hvis han ikke turde befrygte at opvække Kjædsommelighed, maatte haabe paa den ærede Forſamlings milde Eſtergivenhed, og vilde vove at forelæſe et Digt, hans Muses ſidſte Foſter. Da Damerne allerede tilſtræffeligt havde forhandlet alt Nytt, ſom var foregaaet i Staden, da Pigerne tilſtræffeligt havde omtalt Præſidentens ſidſte Bal, ja endog vare blevne enige om de nyſte Hattes Normalform, og Cavalererne i de forſte to Timer ikke kunde vente flere Forfriſtninger, blev Balthasar eenſtemmig opfordret, ikke længere at berøve Selſkabet en ſaa herlig Nydelfe.

Balthasar drog det elegant ſkrevne Manuſkript frem og læſte.

Hans eget Verk, der var fremſtrømmet af ſand Digteraand med fuld Kraft og aandigt Liv, beſjælede ham meer og meer. Hans Foredrag, der ſteg lidenſtabeligt,

forraaade det elskende Hjertes indre Jld. Han bævede af Henrykkelse, da sagte Sukke, mangt et svagt Ak, fra Damerne, mangt et Udraab af Herrerne: herligt — fortræffeligt — guddommeligt! overbeviste ham om, at hans Digt henrev Alle.

Endelig havde han endt. Da raabte Alle: „hvilket Digt! — hvilke Tanker! — hvilken Phantasi! hvilke skjønne Vers! — hvilken Belklang! — Tak — takket være De, bedste Hr Zinnober, for den guddommelige Nydelse!“

„Hvad? — hvorledes?“ udbrod Balthasar; dog Zinngen agtede paa ham, men styrtede hen til Zinnober, der opblæste sig i Sophaen som en lille Hanekylling og snævrede med en modbydelig Stemme: „Jeg beder dem ret meget — beder dem ret meget — at tage til Taffe! — Det er en Ubetydelighed, som jeg forst i Nat nedskrev i al Hurtighed!“ —

Men Professorens i Æsthetik raabte: Fortræffelige, guddommelige Zinnober! — Hjertensven, næst mig er De den første Digter, som nu lever paa Jorden! — kom til mit Bryst, skjønne Sjæl!“ Dermed rev han den Lille op fra Sophaen, trykkede ham til sit Hjerte og kysede ham. — Zinnober opførte sig derved meget ubændigt. Han arbejdede med de smaa Been paa Professorens tykke Mave og kvækkede: „Slip mig — lad mig være — det gjør mig ondt — ondt — ondt — jeg kradsler dig dine

Dine ud — jeg bider din Næse af!" — „Nei," raabte Professoren, idet han atter satte den Lille ned paa Sophæen, „nei, hulde Ven, ingen for vidt drevne Bæfedenhed!" Professor Terpinus var nu ogsaa kommen herhen fra Spillebordet, tog Zinnobers lille Haand, tryffede den og sagde meget alvorlig: „Fortræffeligt, unge Mand! ikke for meget, nei, ikke Nok talte man om den høie Genius, som besjæler Dem." — „Hvem er der," raabte nu igjen den æsthetiske Professor i fuld Begeistring, „hvem er der af Eder, I Skjonne, som vil lønne den herlige Zinnobers Digt, der udtaler den rene Kjerlighed's Følelser, med et Kys?"

Da reiste Candida sig, nærmede sig med glødende Kinder den Lille, knælede ned og kysfede ham paa den ækle Mund med de blaae Læber. „Ja," streg nu Balthasar, som greben af en pludselig Banvid, „ja, Zinnober, du har digtet det dybsindige Poem om Rattergalen og Purpurrosen, dig tilkommer den herlige Løn, du har erholdt!"

Derpaa rev han Fabian ind i et Sidecabinet og sagde: „Gjør mig den Tjeneste, og betragt mig ret fast og siig mig aabent og ærligt, om jeg er Student Balthasar, om du virkelig er Fabian, om vi er i Professor Terpinus's Huus, om vi drømme — eller om vi ere gale; træk mig i Næsen, eller rust mig i Kjølekraven, for at jeg kan vaagne op af dette fordømte Spøgeri!" —

„Hvor kan du,” svarede Fabian, „hvor kan du bære dig saa forstyrret ad af lutter, aabenbar Skinsyge, fordi Candida kysede den Lille. Selv maa du dog tilstaae, at Digtet, som den Lille forelæste, virkelig var fortræffeligt.” — „Fabian,” raabte Balthasar, med det høieste Udtryk af Forbauselse, „hvad er det du siger?” „Nu ja,” vedblev Fabian, „nu ja, den Lilles Digt var fortræffeligt, og jeg undte ham Candidas Kys. — Overhovedet synes der, at stikke Noget i denne selsomme lille Person, der er mere værd, end en smuk Skabning. Men hvad endog hans Figur angaaer saa forekommer han mig nu intet mindre, end saa affkyelig, som i Begyndelsen. Ved Op-læsningen af Digtet forskjonnede den indre Begeistring hans Ansigtstræk, saa at han ofte forekom mig at være en velvoren Yngling, uagtet han knap naaede over Bordet. Dpgiv din unyttige Iversyge, gjør dig som Digter til Ven af Digteren!”

„Hvorledes?” raabte Balthasar harmfuld, hvorledes? Endnu slutte Venstak med den fordømte Skifting, som jeg kunde quæle med disse mine Hænder?”

„Saaledes,” sagde Fabian, „saaledes tillukker du dig for al Fornuft da. — Dog, lad os vende tilbage i Salen, hvor der maa foregaae noget Nyt, da jeg hører lutter Bifaldsraab.”

Mechanist fulgte Balthasar sin Ven ind i Salen.

Da de betraadte den, stod Professor Terpinus alene Midten med Instrumentet, ved Hjælp af hvilket han havde gjort et eller andet physisk Experiment, endnu i Haanden, med et af Forbauselse forstøvet Ansigt. Det hele Selskab havde flokket sig om den lille Zinnober, som, støttende sig paa Stokken, med stolt Blik modtog det Bifald, som tilstømmede ham fra alle Kanter. Man henvendte sig igjen til Professoren, der gjorde et andet meget interessant Kunststykke, men neppe var færdig dermed, førend Alle tiljubede den Lille: „Herligt — fortræffeligt, geniale Hr. Zinnober!“ —

Endelig sprang ogsaa Professor Terpinus hen til den Lille og raabte ti Gange høiere, end de Dyrige: „Herligt — fortræffeligt, geniale Hr. von Zinnober!“

I Selskabet befandt sig ogsaa den unge Fyrste Gregor, som studerede ved Universitetet. Han var velstabt som en Adonis, og hans Væsen saa ædelt og utvungent, at den høie Fødsel, og Banen til at bevæge sig i de fornemste Kredse, tydelig udtalte sig deri.

Denne Prinds veg nu aldeles ikke fra Zinnober, og roste ham som den herligste Digter, den dueligste Physiker, over al Maade.

Selsom var den Gruppe, som disse To tilsammen dannede. Forunderlig stak den vindige Pusling, der med høit opstrakt Næse neppe kunde holde sig paa sine tynde

Been, af imod den herlig skabte Gregor. Alle Damernes Blikke vare henvendte, ikke paa Fyrsten, men paa Puslingen, der høvende sig paa Taaspidserne bestandig sank ned igjen, og saaledes dukkede op og ned som en cartesianst Djaevil.

Professor Terpinus traadte hen til Balthasar og sagde: „Hvad siger De til min Yngling, min kjære Zinnober? Der stikker Meget i ham, og naar jeg rigtig betragter ham, aner det mig, hvorledes det egentligt forholder sig med ham. Præsten, som opdrog og anbefalede ham til mig, udtrykte sig meget hemmelighedsfuldt om hans Herkomst. Betragt nu blot hans ædle Anstand, hans fornemme utvungne Bæsen. Han er vist af fyrstelig Fødsel, maaskee en Kongesøn!“ — I samme Dieblif meldtes, at Maaltidet var serveret. Zinnober sjoffede hen til Candida, greb plump hendes Haand og førte hende til Spisesalen.

I hoieste Maseri lob den ulykkelige Balthasar gjennem den mørke Nat, gjennem Storm og Regn hjem til sin Bolig. —

4.

Hvorledes den italienske Violinspiller Sbiocca
 truede med at kaste Hr. v. Zinnober i Contrabasjen,
 og Referendarius Pulcher ikke kan komme til de uden-
 landste Affairer. Om Soldofficianterne og tilbage-
 holdte Vidundere for Huset. Balthasars Forhejelse
 ved en Stoffeknap.

Paa en eensom, mosbegroet Kampesteen i Skoven
 sad Balthasar og stuede tankesfuld ned i Dybet, hvori en
 Bæk brusede stummende frem mellem Klippestykker og tæt
 sammengroet Buskads. Mørke Skyer drog frem og dyl-
 fede ned bag Bjergene; Trærnes og Volgernes Susen
 tonedede som en dump Klynken, og derimellem skreg Rov-
 fuglene, som steg op fra det mørke Krat i det vide Him-
 melrum, og svang sig efter de flygtende Skyer.

Balthasar tyktes det, som om han i Skovens vid-
 underlige Stemmer fornam Naturens trostløse Klage, som
 om han selv maatte undergaae i denne, og som om hans
 hele Tilværelse kun var Følelsen af den dybeste, uovervinde-
 ligste Smerte. Det var som skulde hans Hjerte briste
 af Bømod, og idet utallige Taarer rullede ham ned over
 Kinderne, var det, som stirrede Skovstrømmens Aander op
 paa ham og strakte de snehvide Arme ud af Volgerne, for
 at drage ham ned paa den kolde Bund.

Da lod munter Jagthornklang i det Fjerne og lagde sig trostende paa hans Bryst, Længselen vaagnede hos ham, og med den søde Forhaabninger. Han saae sig omkring, og idet Hornene forttonede, syntes ham Skovens grønne Skygger, Vindens Susen ikke meer saa klagende, Buskenes Sviffen ikke saa melancholisk.

„Nei,“ udbrod han, idet han sprang op fra sit Sæde, og med straalende Blik skuede ud i det Fjerne, „nei, endnu svandt ikke alt Haab! Det er kun altfor vist at en eller anden mørk Hemmelighed, en nagende Trolddom er traadt odelæggende ind i mit Liv; men jeg sonderriver denne Troldblænke, skal jeg end selv gaae til Grunde derved! — Da jeg henrevet og overvældet af den Følelse, at mit Bryst vilde springe, og tilstod endelig den hulde, søde Candida min Kjærlighed, læste jeg da ikke i hendes Dine, folte jeg da ikke paa Trykket af hendes Haand — min Lyksalighed? Men aldrig saasnart har det fordømte lille Uhyre ladet sig see, førend hun tilbender det hele sin Kjærlighed. Ved dette Misfoster hænge Candidas Dine, og længselsfulde Suf opstige fra hendes Bryst, naar den kluntede Dreng nærmer sig hende, eller endog berører hendes Haand. Han maa staae i et vist hemmelighedsfuldt Forhold til Nogen, og skulde jeg troe paa taabelige Amnestueeventyr, vilde jeg paastaae, at Pogen var forheret og kunde, som man pleier at sige, forgjøre andre

Mennesker med. Er det ikke rasende, at Alle spotte og lee over det vanskabte fordomte Menneskebarn, og derpaa, saasnart den Lille selv kommer til, udstrige ham for den forstandigste, lærdeste, ja mest velskabte Studiosus, der for Tiden befinder sig imellem os? — Hvad siger jeg? gaaer det mig selv stort bedre, og forekommer det mig ikke ofte, at Zimober er vittig og smuk? — Kun i Candidas Nærværelse har Trolddommen ingen Magt over mig, der er Monsieur Zimober en dum, affkyelig Urune. — Dog! — jeg sætter mig imod den fjendtlige Magt, en dunkel Aneelse hviler dybt i mit Indre, noget Uventet vil give mig Baabnet i Hænderne mod det hæslige Udyr!“ —

Balthasar vendte tilbage til Cerepia. Da han vandrede igjennem en Allee bemærkede han paa Landeveien en lille bepakket Reisevogn, hvorfra En venligt tilvinkede ham med et hvidt Lommetørklæde. Han sprang hen til den og gjenkjendte Vincenzo Spiocca, en meget berømt Virtuos paa Violinen, som han formødest hans fortræffelige, udtryksfulde Spil, priste over al Maade, og hos hvem han allerede i to Aar havde taget Underviisning. „Godt,“ sagde Spiocca, idet han sprang ud af Vognen, „godt, at jeg endnu træffer Dem her, min dyrebare Ven og Eleve, for at kunne tage en hjertelig Afsked fra Dem.“

„Hvorledes,“ udbød Balthasar, „vil De forlate

Cerepia, hvor Alle ære og agte Dem, hvor Ingen vil give slip paa Dem?"

„Ja,“ svarede Sbiocca, idet hans Ansigt blussede af Brede. „Ja, Hr. Balthasar, jeg forlader et Sted, hvor Folkene tilfammen ere halvgale, og som ligner kun et stort Galehuus. — De bivaanede ikke, fordi De var taget paa Landet, min Concert igaar, ellers havde De kunnet yde mig Bistand mod de rasende Menneſker, som jeg maatte ligge under for!“

„Hvad er da skeet?“ raabte Balthasar; „for Himlens Skyld, hvad er da skeet?“

„Jeg spillede den sværeste Concert af Biotti,“ vedblev Sbiocca, „det er min Stolthed, min Glæde. De har selv hørt mig foredrage den, og den lod Dem ikke ubegjæstret. Igaar var jeg, det tør jeg vel sige, ved et ganske fortræffeligt Lune — animo mener jeg, ved opvakt Aand — spirito alato. Ingen Violinspiller i den hele vide Verden, end ikke Biotti selv havde gjort mig det efter. Da jeg havde endt, udbrod Bisaldet med største Raseri — furore skulde jeg sige, — saaledes som jeg havde ventet. Med Violinen under Armen træder jeg frem, for paa det Artigste at takke. Men! Hvad maatte jeg see, hvad maatte jeg høre! — Uden at vise mig den ringeste Dymærksomhed trænge Alle sig hen i et Hjørne af Salen og raabe: Bravo — bravissimo! guddomme-

lige Zinnober! — Hvilket Spil — hvilken Holdning, hvilket Udtryk, hvilken Færdighed! — Jeg løber derhen — trænger mig igjennem! — da seer jeg en tre Dvarteer hoi, puffelrygget Krabat, som besværlig reiser sig paa Tæerne og snærrer med modbydelig Stemme: „Jeg beder, beder ret meget, har kun spilt saa godt, det stod i min Magt, og er nu rigtignok den største Violinist i Europa og de øvrige bekjendte Verdensdele!“ „Tusind Djævole!“ raabte jeg, hvem har da spilt, jeg eller det Udyr der? — og da den Lille bestandig skræpper hen: „Beder, jeg beder ærbødigt!“ vil jeg fare løs paa ham, og gribe ham i den hele Applicatur. Men saa styrter man løs paa mig og taler vanvittigt Toi om Misundelse, Nid og Ugunst. Imidlertid raaber Een: „Og hvilken Composition — guddommelige Zinnober! — sublime Componist!“ Endnu ærgerligere end før, raabte jeg: „Er Alle da rasende — besatte? Concerten er af Biotti, og jeg — jeg, den noksom berømte Vincenzo Sbiocca, spillede den!“ Men nu lagde de Hænder paa mig, talte om italiensk Daarftab — rabbia mener jeg; om selfomme Tilfælde, bringe mig med Magt ind i et Sideværelse, og behandle mig som en Syg, som en Vanvittig. Strax efter styrter Signora Bragazzi ind og falder afmægtig om. Det var gaaet hende ligesom mig. Saasnart hendes Arie var sunget, gjenlød Salen af: Bravo — bra-

vissimo, Zinnober! og Alle raabte, at der ikke var Mage til Sangerinde i Verden som Zinnober, og han snorkede igjen sit fordømte: Beder, jeg beder! — Signora ligger i Feber, og har ikke længe tilbage; jeg redder mig ved at gribe Flugten for det vanvittige Folk. Farvel, bedste Hr. Balthasar! Seer De engang Signorino Zinnober, saa sig ham venstabeligt, at han maa vogte sig for at vise sig i nogen Concert, hvor jeg er tilstede. Jeg vilde upaatvivlelig ellers gribe ham ved hans Ollenborrebeen og kaste ham igjennem F-hullet i Contrabassen, hvor han efter Lyst og Behag kunde spille Concerter og synge Arier hele sit Liv igjennem. Og nu, lev vel, min kjære Balthasar! — læg ikke Violinen tilside!“ — Med disse Ord omfavne de Spiocca den af Forbauselse forstenede Balthasar, og steg atter ind i Vognen, som hurtigt rullede bort.

„Har jeg derfor ikke Ret,“ sagde Balthasar til sig selv, „at den hæslige Ting, denne Zinnober, er forheret og forgjør andre Folk med.“ — I samme Dieblit løb et ungt Menneske forbi, bleg og forstyrret, Banvid og Fortvivlelse i Ansigtet. Balthasar blev urolig derved; han troede i Ynglingen at have gjenkjendt en af sine Venner og løb derfor hurtigt efter ham ind i Skoven.

Reppe havde han tilbagelagt tyve til tredive Skridt, da han blev Referendarius Pulcher vaer, som var bleven staaende under et stort Træ og med et mod Himlen vendt

Blik talte saaledes: „Nei! — jeg vil ikke længer taale denne Skam! — Alt Livets Haab er forbi! — Enhver Udsigt kun til Graven — Farvel — Liv — Verden — Haab — Elskede! —“

Ved dette Ord rev den fortvivlede Referendarius en Pistol ud fra sit Bryst og satte den for sin Pande.

Med Lynets Hurtighed styrtede Balthasar hen paa ham, slog ham Pistolen langt ud af Haanden og raabte: „Pulcher! for Guds Skyld, hvad fattes dig, hvad gjør du!“

Referendariusen kunde i nogle Minutter ikke komme til sig selv igjen. Han var i halv Afmagt nedsunken paa Græsset; Balthasar havde sat sig ved hans Side og tiltalte ham med trostende Ord, saa godt han kunde, uden at kjende Aarsagen til Pulchers Fortvivlelse.

Hundrede Gange havde Balthasar spurgt, hvad Strafkeligt der var hændtes ham, at han kunde fristes til den sorte Tanke, at berove sig selv Livet. Da sukede endelig Pulcher dybt og begyndte: „Du kjender, min gode Ven, min indskrænkede Stilling, du veed, hvorledes jeg har sat alt mit Haab paa at erholde Geheimeexpediteurposten, der er ledig hos Ministeren for de udenlandske Anliggender; du veed, med hvilken Iver, med hvilken Flid jeg har forberedt mig derpaa. Jeg havde indleveret mine Udarbejdelser, som jeg til min Glæde erfarede, havde erholdt Ministerens fuldeste Bifald. Med hvilken Tillid stillede jeg

mig idag Formiddag til den mundtlig Prove! I Bæ-
 relset fandt jeg en lille vanstabt Patron, som du vel kjen-
 der under Navnet Zinnober. Legationsraaden, som skulde
 forestaae Provelsen, traadte mig venlig imøde, og sagde,
 at denne Hr. v. Zinnober ogsaa havde mældt sig til den
 samme Plads, som jeg ønskede at erholde. Han vilde
 derfor examinere os Begge. Derpaa hvistede han mig
 sagte i Dret: „De har Intet at befrygte af Deres Med-
 beiler, bedste Referendarius; thi de Arbeider, som den lille
 Hr. Zinnober har indleveret, ere jammerlige!“ — Proven
 begyndte, og jeg lod Intet af Raadens Spørgsmaal ube-
 svaret. Zinnober vidste Intet, slet Intet; istedetfor at
 svare, snærrede og qvækkede han noget uforstaaeligt Løi,
 som Ingen begreb, faldt ogsaa, idet han heftig stampe-
 de med Benene, et Par Gange ned af den høie Stol, saa
 at jeg atter maatte løfte ham op igjen. Mit Hjerte bæ-
 vede af Fornoielse; de venlige Blikke, som Raaden tilkastede
 den Lille, holdt jeg for den bittreste Ironi. Examinations-
 timen var endt. Hvo skildrer min Skræk, det var som
 om et uventet Lyn havde nedsenket mig Favne dybt i Jorden,
 da Raaden omsavnede den Lille, og sagde til ham: „For-
 træffelige Menneffe! — hvilken Kundskab, — hvilken For-
 stand — hvilket Skarpsind!“ — og derpaa til mig: „De
 har meget skuffet mig, Hr. Referendarius — De veed jo
 slet Intet! — og — tag mig det ikke ilde op, den Maade

hvorpaa De har vovet at indstille Dem til Proven, strider imod al Sædelighed, mod al Anstand! De kunde jo endog ikke sidde fast paa Stolen, men faldt ned af den, og Hr. v. Zinnober maatte hjælpe Dem op igjen. Diplomatiste Personer maae være smukt ædrue og befindige. — Adieu, min Herre!“ — Endnu holdt jeg Alt for et taabeligt Gjøglespil. Jeg vovede det, jeg gif hen til Ministeren; han lod mig ligefrem sige, hvorledes jeg turde understaae mig endnu at plage ham med mit Besøg, efter den Maade, hvorpaa jeg havde opført mig under Proven — Han vidste allerede Alt! Den Post, til hvilken jeg havde trængt mig, var allerede given Hr. v. Zinnober! Saaledes har en eller anden djævelsk Magt berøvet mig alt Haab, og frivillig vil jeg opoffre et Liv, som er den dunkle Skjebne hjemfaldet! — Forlad mig derfor!“ —

„Nei, nei,“ raabte Balthasar, „Hør mig dog først.“

Han fortalte ham nu Alt, hvad han vidste om Zinnober, siden hans første Ankomst til Cerepia; hvorledes det var gaaet ham med den Lille i Professor Terpinus's Huus, og hvad han just nyligt havde hørt af Vincenso Sbiocca. Det er kun altfor vist,“ sagde han derpaa, at ethvert Foretagende af dette usalige Misfoster grunder sig paa noget Hemmelighedsfuldt, og trø mig Pulcher! — er der nogetsomhelst dæmonisk Trylleri i Spillet, saa

kommer det kun an paa, at træde ham imøde med bestemt Villie; Seiren er vis, naar Modet kun ikke fattes. — Vær derfor ikke forsagt, og tag heller ingen for raff Beslutning. Lader os forenede gaae den lille Troldkarl til-livs!“ —

„Troldkarl,“ raabte Pulcher med Begeistring, „ja Troldkarl, en heel fordømt Troldkarl er den Lille, det er vist! — Men, Broder Balthasar, hvorledes er det fat med os, drømme vi? — Herrevæsen — Trykkeri — er det ikke for længe siden forbi med Sligt? Har da ikke i sin Tid Fyrst Panutius den Store indført Dplysningen, og banlyst alt taabeligt Uvæsen, alt det Ubegribelige ud af Landet, og dog skal endnu sligt usaligt Contraband kunne have indsniget sig? — Himmel! det maatte man jo strax angive for Politiet og Toldofficianterne! — men nei, nei — kun Folkets Banvid eller, hvad jeg næsten befrygter, en uhyre Bestikkelse er Skyld i vor Ulykke. — Den fordømte Zinnober skal være umaadelig rig. Han stod nylig udenfor Mynten, og da pegede de Forbigaaende efter ham og raabte: „See den lille rare Papa! — ham tilhører alt det blanke Guld, som bliver præget derinde.“

„Stille,“ svarede Balthasar, „stille, min Ven, Guldet trykker ikke det Uglebillede, der er noget Andet i Baggrunden! — Sandt nok, at Panutius indførte Dplysningen til Nytte og Fremme for sit Folk, sine Efterkommere,

men meget Vidunderligt og Ubegribeligt er dog endnu blevet tilbage. Jeg mener blot, at man til Huusbehov har beholdt nogle smukke Vidundere; ja, ja! min gode Referendarius, jeg siger dig, at der foregaaer meget Underligt i mit Indre! — Jeg lægger Piben væk og strider frem og tilbage i Bærelset, da en selsom Stemme hvisker, at jeg selv er et Vidunder, at Troldmanden Mikrokosmos holder Huus i mig og driver mig til alleslags dumme Streger! Men saa løber jeg bort, min Ven, og stuer ind i Naturen, og forstaaer Alt, hvad Blomster og Bandedale tale til mig, og føler mig omslynget af salig Himmellyst!“ —

„Du taler i Feber,“ raabte Pulcher; men Balthasar, uden at agte paa ham, udstrakte Armene, som greben af dyb Længsel, imod det Fjerne. „Hør dog efter, hvilken himmelsk Musik i Aftenvindens Susen toner gennem Skoven! — Hører du vel, hvorledes Rilderne stærkere hævedes Sang? hvorledes Bussene og Blomsterne falde ind med yndige Stemmer?“ — Referendariusen strakte Dret frem for at lytte til den Musik, om hvilken Balthasar talte. „I Sandhed,“ sagde han da, „der klinger Toner gennem Skoven, der ere de behageligste og herligste, jeg har hørt i mit Liv, og som dybt trænge mig ind i Sjælen. Dog er det ikke Aftenvinden, ikke Bussene og ikke Blomsterne, der synge saaledes, meget mere forekommer det

mig, som om Noget i det Fjerne berørte en Harmonikas dybeste Klokker."

Pulcher havde Ret. Virkelig lignede de fulde, stedse stærkere og stærkere svulmende Accorder, som bestandigt lode nærmere, Tonerne af en Harmonika, hvis Størelse og Styrke imidlertid maatte være uhort. Da nu Bennerne skred videre frem, aabnede sig et Skuespil for dem, der var saa trylleagtigt, at de forstenede af Forbauselse, og som fastgroede, blev staaende. I en ringe Afstand kjørte en Mand langsomt gennem Skoven, næsten klædt paa Chinesisk, kun bar han en Floiels Barret, med skønne Svingfjer, paa Hovedet. Bognen lignede en aaben Musfjelskal af funkende Crystal, de to hvide Hjul syntes at være af samme Masse. Ligesom de dreiede sig, klang de herlige Harmonikatoner, som Bennerne allerede havde hørt, fra det Fjerne. To snehvide Genhjørningshorn med gyldent Løi droge Bognen, paa hvilken der istedetfor Rudst sad en Solvafan, holdende de gyldne Tommer i Snablen. Bagpaa stod en stor Guldbille, der med de glimrende Binger syntes, at tilviste den vidunderlige Mand i Musfjelskallen Koling. Da han kom forbi de to Benner, tilnækkede han dem venligt. I samme Dieblik faldt fra den funkende Knap paa det lange Rør, som Manden bar i Haanden, en Straale paa Balthasar, saa at han folte et brændende Stik dybt i Brystet og foer sammen med et

dumt Ak. — Manden betragtede ham smilende, og vindede endnu venligere end før. Ligesom det fortryllende Njorettoi forsvandt i det tætte Krat, ledsaget af de blide Harmonikationer, kom Balthazar ganske ud af sig selv af Salighed og Henrykkelse, faldt sin Ven om Halsen, og raabte: „Pulcher! vi ere frelst! — Ham er det, som kan tilintetgjøre Zinnobers skrækelige Trylleri!“

„Jeg veed ikke,“ sagde Pulcher, „hvoreledes jeg er tilmode i dette Dieblik, om jeg vaager, eller jeg drømmer; men Saameget er vist, at en ubekjendt Salighedsfølelse gjennemtrænger mig, og at Trost og Haab vende tilbage i min Sjæl.“ —

5.

Hvoreledes Fyrst Barsanuph spiste Leipziger Lærker med Danziger Gyldenvand til Frokost, fik en Smorplet paa sine Kaschemirs Beenklæder og op-hoiede Geheimeseecretair Zinnober til Geheimesspecialraad. — Doctor Mpanus's Billedbøger. — Hvoreledes en Portner bed Student Fabian i Fingeren, og denne, der siden kom til at bære en lang Slæbe-tjole, derfor blev forhaaet. Balthazars Flugt.

Man kan ikke længer skjule, at Ministeren for de udvendige Anliggender, hos hvem Hr. Zinnober blev antagen

som Geheimeexpedient, var en Efterkommer af hin Baron v. Mondschein, som forgjæves estersporede Fæen Rosabelverdes Stamtræ i Tourneerbøgerne og Kronikerne. Han hed, ligesom hans Stamherre: Prætextatus v. Mondschein, var af den fineste Dannelse, de behageligste Sæder, skrev sit Navn med franske Bogstaver, saavel som overhovedet en læselig Haand, og arbejdede endog stundom selv, især naar Veiret var slet. Fyrst Barsanuph, en Efterfølger af den store Panutius, elskede ham ømt; thi han havde et Svar paa ethvert Spørgsmaal, spillede i Forfriskningstimerne Regler med Fyrsten, forstod sig fortræffeligt paa Pengeomsætninger, og søgte sin Lige i Gavotten. — Det begav sig, at Baron v. Mondschein havde indbudet Fyrsten til Frokost paa Leipziger Lærker og et Glas Danziger Gyldenvand. Da han nu betraadte Mondscheins Huus, fandt han i Forsalen blandt flere behagelige diplomatiske Herrer den lille Zinnober, der støttet paa sin Stok kastede et funklende Blik paa ham og uden videre at ændse ham stak en Lærke, som han just havde snappet fra Bordet, i Munden. Da Fyrsten fik Die paa den Lille, tilsmilede han ham naadig og sagde til Ministeren: „Mondschein! hvad har De der for en lille smuk, forstandig Mand i Deres Huus — han er vist den Samme, som udfærdiger de velstyliserte og smukt skrevne Beretninger, som jeg i nogen Tid har erholdt fra Eder?“ „Ja rigtigt, naadigste

Herre," svarede Mondschein, „Stjebnen har tilført mig ham som den aandrigste og dueligste Arbejder i mit Bureau. Han kalder sig Zinnober, og jeg anbefaler den unge, fortræffelige Mand til Deres Huld og Naade, min bedste Fyrste! — Han har kun været nogle Dage hos mig." — „Dg derfor har," sagde en ung, smuk Mand, som imidlertid havde nærmet sig, „hvad Deres Excellence vil tillade at bemærke, min lille Collega endnu Intet expederet. De Beretninger, som havde den Lykke at blive betragtede med Behag af Dem, min ophoiede Fyrste, ere forfattede af mig." — „Hvad vil De!" overfusede Fyrsten ham. — Zinnober havde imidlertid skuppet sig hen til den kongelige Herre, og smadskede, idet han fortærede Lærken med Graadighed og Appetit. Det var virkelig det unge Menneske, som havde forfattet hine Beretninger. „Men, hvad vil De," raabte Fyrsten, „De har jo endnu slet ikke rørt Pennen? — Dg at De lige ved Siden af mig fortærer stegte Lærker, saa at, hvad jeg til min store Uregrelse maa bemærke, mine nye Kaschemirs Beenklæder allerede have faaet en Smørplet, — og dertil smadsker De saa ubarmhjertigt, at! — dog dette beviser tilstrækkeligt Deres fuldkomne Uduelighed til enhver diplomatisk Løbebane! — gaae De smukt hjem, og lad Dem ikke see mere for mig, det skulde da være, naar De bragte mig en god Pletkugle for mine Kaschemirs Beenklæder — maa-

stee bliver jeg da naadig stemt igjen!" Derpaa sagde han til Zinnober: „Saadanne Ynglinge, som De, værdige Herre, ere en Prydelse for Staten, og fortjene at blive udmærkede paa en ærefuld Maade — jeg udnævner Dem til Geheimespecialraad, min Bedste!“ — „Jeg takker mange Gange, snovlede Zinnober, idet han slugte den sidste Bid og tørrede Munden med begge Hænder, „jeg takker ydmyggt, jeg skal nok udføre Sagen, som det tilkommer mig.“

„Bakter Selvtillid,“ sagde Fyrsten med oploftet Stemme, „bakter Selvtillid vidner om den indre Kraft, som maa besjæle den værdige Statsmand!“ og efter dette Bidsdomsprog tog Fyrsten en Snaps Gyldenvand, som Ministeren selv bragde ham, og som bekom ham meget vel. Den nye Raad maatte tage Plads mellem Fyrsten og Ministeren. Han fortærede en utrolig Mængde Lærker, drak Mallaga og Gyldenvand imellem hinanden og snævrede og brummede mellem Lænderne og haandteerte, da han neppe kunde naae over Bordet med sin spidse Næse, voldsomt med Hænder og Been.

Da Frokosten var endt, raabte Begge, baade Fyrsten og Ministeren: „Det er en Engel af et Menneske, denne Geheimespecialraad!“ — „Du seer,“ sagde Fabian til sin Ven Balthasar, „du seer saa glad ud, af dine Blikke lyser en besynderlig Jld. Du foler Dig lykkelig? —

„Af, Balthasar, du drømmer maaskee en skjon Drom; men jeg maa vække dig af den, det er en Vens Pligt!“

„Hvad gaaer af dig, hvad er skeet?“ spurgte Balthasar bestyrtet.

„Ja,“ vedblev Fabian, „jeg maa sige dig det! fat dig kun, min Ven! — betænk, at maaskee intet Uheld i Verden er lettere at overvinde, og dog træffer smerteligere, end just dette! — Candida —“

„For Guds Skyld!“ raabte Balthasar forstræffet, „Candida! hvorledes forholder det sig med Candida? — er hun borte — er hun død?“

„Rolig,“ vedblev Fabian, „rolig, min Ven! — Candida er ikke død; men saa godt som død for dig! — Viid, at den lille Zinnober er bleven Geheimespecialraad, og saa godt som forlovet med den skjonne Candida, der, Gud veed hvorledes, skal være ganske forelsket i ham.“

Fabian troede, at Balthasar nu vilde udbryde i heftige, fortvivlede Klager og Forbandelser; men tværtimod sagde han med et roligt Smil: „Intet Andet end det, saa gives der intet Uheld, som kunde bedrove mig.“

„Du elsker hende altsaa ikke meer?“ spurgte Fabian forbausset.

„Jeg elsker,“ svarede Balthasar, „jeg tilbeder dette himmelske Varn med inderligste Kjærlighed, og et Sværmeri, som kun kan udvikle sig i en Ynglings Bryst! Og

jeg veed — ja jeg veed, at hun elsker mig igjen, at kun en usalig Trolddom har omsnoet hende! Men snart løser jeg disse Baand, og tilintetgjør det Uhyre, som bedaarer den Ulykkelige!“ —

Balthasar fortalte nu sin Ven udførligt, om den vidunderlige Mand, som han havde mødt i Skoven i det selsomme Kjøretøi. Han sluttede med, at, lige som en Straale fra det ubegribelige Væsens Stoffeknap havde funklet i hans Bryst, var den faste Tanke opstaaet hos ham, at Zinnober var kun en forheret Dværg, hvis Magt Enhver kunde tilintetgjøre.

„Men,“ udbrod Fabian, da Vennen havde endt; „hvor kan du dog, Balthasar, forfalde til saadant taabeligt Toi? — Den Mand, du holder for en Troldmand, er ingen Anden, end Doctor Alphanus, der boer paa sit Landsted i Nærheden af Byen. Sandt er det jo, at der gaaer de underligste Rygter om ham, saa at man næsten maatte holde ham for en anden Cagliostro; men deri er han selv Skyld. Han sætter Pris paa at indhylle sig i et mystisk Mørke, at antage Skindet af en med Naturens dybeste Hemmeligheder fortrolig Mand, som byder over ubekjendte Kræfter, og dertil har han de bizarreste Indfald. Derfor er til Exempel hans Kjøretøi saa selsomt bestaent, at et Menneske, der har en levende og ildfuld Phantasi, som du, min Ven, vel kunde bringes til at holde Alt for

et Phænomen af et eller andet forskruet Eventyr. — Hør altsaa. — Hans Cabriolet har Formen af en Musselskal og er forsolvet overalt; mellem Hjulene er der anbragt et Haandorgel, som spiller, ligesom Bognen dreier sig, af sig selv. Det, som du antager for en Solsofsan, var sikkert en lille hvidklædt Jockei, ligesom du vist ogsaa holdt den udsprende Solshjerm for Bingerne af en Guldbille. Paa sine to hvide Heste lader han skue store Horn, for at give dem et ret fabelagtigt Udseende. Forovrigt er det rigtigt, at Doctor Alpanus gaaer med et smukt Spanskfrør med en herlig, funkende Chrystal, der pryder det som Knap, og om hvis vidunderlige Virkninger, der fortælles, eller meget mere opdigtes, meget Fabelagtigt. Intet Die skal nemlig kunne udholde Straalen af denne Knap. Tilhyller Doctoren den med et tyndt Slør, og man da retter et fast Blik derpaa, skal Billedet af den Person, som man bærer i sin inderste Tanke, udenfra vise sig som i et Huulspeil.“

„Virkelig!“ kaldt Balthasar sin Ven i Talen, „fortæller man virkelig det? — Hvad mere siger man da om Hr. Doctoren?“

„Ik,“ svarede Fabian, „forlang blot ikke, at jeg skal fortælle meget om disse taabelige Abe- og Narrestreger. Du veed jo, at der endnu gives eventyrlige Folk, der

stik imod Fornuften troe paa flige dumme Amnestuchistorier og alle saakaldte Vidundere."

"Jeg vil tilstaae for dig," vedblev Balthasar, "at jeg endnu maa flaae mig til dette eventyrlige Parti uden sund Fornuft. Forsølvet Træ er intet glimrende, gennemsigtigt Chrystal, en Virekasse toner ikke som en Harmonika, en Solsofasan er ingen Jokei og en Solskjerm langt mindre en Guldbille. Enten var den vidunderlige Mand, jeg mødte, ikke den Doctor Alpanus, om hvem du taler, eller Doctoren hersker virkelig over frapperende Hemmeligheder."

"For ganske at helbrede dig for dine selsomme Dromerier," sagde Fabian, "er det bedst, at jeg ligesvem fører dig hen til Doctor Prosper Alpanus. Da vil du selv erfare, at Doctoren er en ganske almindelig Læge, og paa ingen Maade kjører med Genhjørningshorn, Solsofasaner eller Guldbiller."

"Du udtaler, min Ven," svarede Balthasar, idet hans Dine funklede klart, "min Sjæls inderligste Dufte; vi ville strax begive os paa Veien."

Snart stode de for den tillukkede Gitterport af Parken, i hvis Midte Doctor Alpanus's Landhuus laa. "Hvorledes komme vi nu ind," spurgte Fabian.

"Lad os banke paa," svarede Balthasar, og greb Metalhammeren, som var anbragt tæt ved Laasen.

Idet han hævdede denne, begyndte en underjordisk Larm som en fjern Torden og syntes atter at forsvinde i det dybeste Dybe. Gitterporten dreiede sig langsomt op, de traadte ind, og vandrede frem gennem en lang, bred Allée, gennem hvilken de saae Landhuset. „Sporer du,“ sagde Fabian, „noget Overnaturligt eller Fortryllet her?“ „Det forekommer mig,“ svarede Balthasar, „at den Maade, hvorpaa Gitterporten aabnede sig, dog ikke var saa ganske sædvanlig, og saa ved jeg ikke, hvorfor Alting her taltaler mig saa vidunderligt, saa magisk. Gives der da vidt og bredt slike herlige Træer, som just her i denne Have? — Ja mangt et Træ, mangen Busk synes jo med sine glimrende Stammer og smaragdgrønne Blade, at tilhøre et fremmedt, ubekjendt Land.“ —

Fabian bemærkede nu to Frøer af usædvanlig Størrelse, som allerede fra Gitterporten af vare hoppede jevnfides med de Vandrende. „En deilig Have,“ raabte Fabian, „hvori der gives saadant Utøi!“ og bukkede sig ned, for at tage en lille Steen op til at kaste med efter de lystige Frøer; men begge sprang ind i Krattet, hvorfra de kiggede paa ham med klare, menneskelige Øine. „Bliv, bliv!“ raabte Fabian, sigtede efter den ene og kastede. Men i samme Dieblisk kvækkede en lille, hæslig Rone, som sad ved Veien: „Grobian! kast han ikke med Stene efter ærlige Folk, som med suurt Arbeide maae fortjene deres

Smule Brød her i Haven.“ — „Kom dog, kom dog,“ mumlede Balthasar forstræffet, thi han mærkede vel, at Froen havde forvandlet sig til den gamle Kone. Et Blik ind i Bustene overtlydede ham om, at den anden Frø nu var bleven en lille Mand, og bestæftigede sig med at luge Ukrudtet. Foran Landhuset var en stor, skjon Græspet, paa hvilken de to Eenhjørningshorn græssede, medens de herligste Accorder klang i Luften.

„Seer du vel, hører du det?“ sagde Balthasar.

„Jeg seer intet Videre, jeg seer intet Andet, end to smaa Skimler, der æde Græs, og hvad der saaledes toner i Luften er sandsynligt kun ophængte Volscharper.“

Den herlige, simple Architectur i det mægtigt store, Genetages Landhuus henrykkede Balthasar. Han trak i Klokkestrængen, strax gif Døren op, og en strudsagtig, ganske guul, glimrende Fugl stod som Portner for Bennerne.

„Nei see,“ sagde Fabian til Balthasar, „nei vil man engang see det latterlige Livree! Naar man nu vilde give den Karl en Drikkessilling, mon han da ogsaa har en Haand til at stikke den i Vestelommen med?“

Derpaa vendte han sig til Strudsen, greb ham i de lange Duunsser, der som en rig Krave opsvulmede under Snablen ved Struben, og sagde: „Mæld han os til Hr. Doctoren, min charmante Ven!“ — Men Strudsen

svarede ikke Andet, end: „Dvirrit“ og bed Fabian i Fingrene. „Tausend Sapperment,“ streg denne, „Karlen er dog virkelig tilfidsst en fordomt Fugl!“

I samme Dieblit gik en indre Dør op, og Doctoren selv traadte Bennerne imøde. Han var en lille, tynd, bleg Mand — bar en lille Silkehue paa Hovedet, fra hvilket skjont Haar i lange Lokker nedstrømmede, et langt, mørkeguult indist Bevandt og smaa røde Snorestøvler; men om disse vare kantede med broget Pelsværk eller med en Fugls glimrende Fjederham kunde ikke skjælnes. Paa hans Ansigt laae Rolighed og Godmodighed selv, kun syntes det selsomt, at, naar man traadte ham ret nær, og betragtede ham skarpt, det var, som saae et endnu mindre Ansigt ud af hans Ansigt ligesom af en Glaskuppel.

„Jeg saae dem,“ sagte Prosper Albanus med en sagte Stemme og et blidt Smil, „jeg saae dem, mine Herrer! fra mit Bindue af, og jeg vidste vel ogsaa tidligere, i det mindste hvad Dem angaaer, kjære Hr. Balthasar, at De vilde besøge mig. — Behag at følge mig!“

Prosper Albanus førte dem ind i et høit, rundt Bærelse, behængt med himmelblaae Gardiner. Lyset faldt igjennem et i Kuppelen anbragt Bindue, og kastede fine Straaler paa det glindsende, poleerte, af en Sphinx baarne Marmorbord, der stod midt i Bærelset. Forresten var

der intet Overordentligt at bemærke derinde. „Hvori kan jeg tjene dem?“ spurgte Prosper Alpanus.

Da samlede Balthasar sig, fortalte, hvad der var foregaaet fra hans første Ankomst til Cerepia med den lille Zinnober, og sluttede med den Forsikkring, at den faste Tanke var opstaaet hos ham, at han, Prosper Alpanus, maatte være den velgjørende Magier, der kunde standse Zinnobers lave, affhyelige Trylleverk.

Alpanus blev taus staaende i dybe Tanker. Endelig begyndte han, efter et Par Minutters Tausched, med alvorlig Mine og dyb Tone: „Efter Alt, hvad De har fortalt mig, Balthasar! er det ingen Tvivl underkastet, at der herfter meget hemmelighedsfulde Forhold med den lille Zinnober. Men man maa for det første kjende den Fjende, man har at bekæmpe, og vide Aarsagen, hvis Virkning man vil tilintetgjøre. Det lader sig formode, at den lille Zinnober ikke er Andet end en Alrunemand. Vi ville dog strax see efter.“ Prosper Alpanus drog med disse Ord i en af de Silkesnore, som nedhang rundt omkring i Bærelset fra Loftet. Et Gardin adskilte sig raslende, store Folianter i forgyldte Bind bleve synlige, og en nydelig pyntet, net Trappe af Edertræ rullede ned. Alpanus steg op af denne og tog ud af den øverste Række en Foliand, som han, efterat have omhyggeligt afføvet den med en stor Buff blinkende Paafuglesjer, lagde paa

Marmorbordet. „Dette Bort,“ sagde han da, „handler om Alrunerne, som alle ere afbildede deri; maaſtee finde vi deres ſjendtlighſindede Zinnober deriblandt, og da er han i vor Magt.“

Da Proſper Alpanus opſlog Bogen, ſaae Bennerne en Mængde ſnukt illuminerede Kobbertavler, ſom fremſtillede de allerforunderligſte, vanſkabteſte Mandſlinger med de galeſte Ubeanſigter, ſom man vel kunde ſee. Men da Proſper berorte en af diſſe Perſoner paa Bladet, blev den levende, ſprang ud deraf, hoppede og dansede paa en pudſeerlig Maade paa Marmorbordet, knepsede med Fingrene, gjorde med de krumme Been de allerſjønneſte Pirouetter og Entrechats, og ſang dertil: Quirr, quapp, pirr, papp! indtil Proſper tog den i Kalotten og lagde den igjen i Bogen, hvor den ſtrax udglattede ſig til det brogede Billede.

Paa denne Maade bleve alle Billederne gjennemgaaede; men ſaa ofte Balthazar allerede vilde raabe: „Det er han, det er Zinnober!“ maatte han dog, ved at ſee noiere til, til ſin Smerte erfare, at Mandſlingen paa ingen Maade var Zinnober.

„Det er dog beſynderligt nok,“ ſagde Proſper Alpanus, da Bogen var heelt gjennemgaaet. „Dog,“ vedblev han, „kan Zinnober maaſtee endog være en Gnome. Lad os ſee efter!“ Derpaa hoppede han igjen med ſjelden

Behændighed op ad Cedertrappen, hentede en anden Foliant, affstøvede den omhyggeligt, lagde den paa Marmorbordet og slog den op, idet han sagde: „Dette Verk handler om Gnomerne eller Jordaanderne, maaskee attrapere vi Mester Zinnober i denne Bog. „Bennerne saae igjen en Mængde smukt illuminerede Billeder, der fremstillede afskyelige, hæslige brungule Uhyrer. Og ligesom Prosper Alpanus berørte dem, opløstede de grædende, quækkende Klager, krøbe endelig besværligt ud, og væltede sig knurrende og suffende omkring paa Marmorbordet, til Doctoren igjen trykkede dem ind i Bogen.

Heller ikke blandt disse havde Balthasar fundet Zinnober. „Besynderligt, hoist besynderligt,“ sagde Doctoren, og hensant i en stum Grublen.

„Udenborrefongen,“ vedblev han derpaa, „kan det ikke være; thi den er, som jeg sikkert veed, i Beskæftigelse andre Steder; Edderkoppemarschallen heller ikke; thi den er vel hæslig, men forstandig og snild, og lever af sine Hænders Arbejde, uden at blande sig i andre Sager. — Besynderligt — meget besynderligt! —

Han taug atter i nogle Minutter, saa at man tydeligt kunde høre alleslags forunderlige Stemmer, der snart tonede i enkelte Lyd, snart i fulde, stigende Akkorder rundt omkring. „De har overalt og bestandigt en ret vakker Musik, kjære Hr. Doctor,“ sagde Fabian. Prosper

Alpanus syntes slet ikke at ændse Fabian, han fattede kun Balthasar skarpt i Die, idet han først udstrakte begge Arme imod ham, og derpaa bevægede Fingerspidserne frem og tilbage forbi ham, som om han besprængte ham med usynlige Draaber.

Endelig greb han Balthasars begge Hænder og sagde med venlig Alvor: „Kun den reneeste Consonants i Dualismens Lov begunstiger Operationen, som jeg nu vil foretage mig. Følg med mig!“ —

Bennerne ledsagede Doctoren igjennem flere Værelser, der foruden nogle selsomme Dyr, som beskæftigede sig med at læse, skrive, male og dandse, just ikke indeholdt noget Mærkværdigt, indtil at to Fløddorre aabnede sig, og Bennerne traadte hen for et tæt Forhæng, bag hvilket Prosper forsvandt, og efterlod dem i et tykt Mørke. Forhænget adskilte sig, og Bennerne befandt sig i en, som det syntes, æggerund Sal, hvori et magist Halvmørke var udbredt. Det var, naar man betragtede Væggene, som om Blikket tabte sig i uoverseelige grønne Sletter og Blomsterenge med pladskende Kilder og Bække. Den hemmelighedsfulde Duft af et ubekjendt Aroma bølgede op og ned og syntes at bære Harmonikaens søde Toner hist og her. Prosper Alpanus traadte ganske hvid klædt frem som en Bramin og stillede et stort, rundt Crystalspeil, hvorover han fastede et Flor, midt i Salen.

„Træd," sagde han dumpt og høitideligt, „træd hen for dette Speil, og ret Deres faste Tanker paa Candida, dersom De af hele Deres Sjæl vil, at jeg skal vise Dem hende i det Moment, der nu eksisterer i Rum og Tid." —

Balthasar gjorde, hvad han bød ham, idet Alpanus stillede sig bag ved ham og med begge Hænder beskrev Kredse omkring ham.

Efter faa Secunder frembølgede en blaalig Duft af Speilet. Candida, den hulde Candida aabenbarede sig i sin yndige Skikkelse, i hele sin Ungdomsfylde! men ved Siden af hende, tæt op til hende sad den affhyelige Zinnover, trykkede hendes Hænder og kysfede dem. Og Candida holdt Uhyret omslynget med en Arm og hjærtegnede ham! — Balthasar vilde ødstøde et Skrig, men Prosper Alpanus greb ham haardt i begge Skuldrene, og Skriget qvaltes i hans Bryst. „Rølig," sagde Prosper sagte, „rølig Balthasar! Tag dette Rør og søer et Slag imod den Lille, uden dog at røre Dem af Stedet. Balthasar gjorde det, og bemærkede til sin Glæde, hvorledes den Lille krummede sig, faldt om og rullede sig paa Jorden! — I sit Raseri sprang han fremad, da henflød Billedet i Dunst og Taage, og Prosper rev den dumdriftige Yngling med Magt tilbage, idet han høit udbød: „Hold inde! — knuser De det magiske Speil, saa ere vi Alle fortabte! Vi

maae tilbage til Lyset." Bennerne forlode paa Doctorens Befaling Salen og traadte ind i et tilstødende, lyst Bærelse.

"Himlen," raabte Fabian og aandede dybt, "Himlen være takket, at vi ere ude af den skrækkelige Sal! den lumre Luft har næsten sammentrykt mit Hjerte, og dertil de taabelige Gjøglerier, som ere sjæledybt modbydelige." — Balthasar vilde svare, da Prosper traadte ind.

"Det er," sagde han, "det er aldeles sikkert, at den vanskabte Zinnober, hverken hører til Alruneslægten, eller er en Gnome, men et sædvanligt Menneſte. Men der er en hemmelig Tryllemagt i Spillet, som det endnu ikke er lykkedes mig at udgrandſke, og derfor kan jeg heller ikke endnu hjælpe. — Besøg mig snart igjen, Balthasar, vi ville da ſee, hvad der er videre at gjøre. A rivederlo! —

"Altsaa," sagde Fabian, og traadte lige ind paa Doctoren, "altsaa er De en Herremester, Hr. Doctor, og kan ikke engang med alle Deres Herrefunster komme den lille erbarmelige Zinnober til Livs? — Beed De vel, at jeg holder Dem med ſamt Deres brogede Billeder, Dukker, magiſte Speile og alt det andet Kram for en ret afgjort Charlatan. — Min Ven, Balthasar, er forelſket og gjør Bers, ham kan De binde Sligt paa Ormet, men hos mig kommer De ſlet an! Jeg er et oplyſt Menneſte og troer ikke paa Vidundere."

„Hold De,“ sagde Prosper hjertelig leende, „hold De det for hvad De vil. Men — er jeg just ingen Herremester, saa kan jeg dog gjøre mange smukke Kunststykker.“ —

„Dg finder dog Deres Mester i Professor Terpinus og tor ikke sammenligne Dem med ham, den ærlige Mand, der bestandigt viser os, at Alt gaaer naturligt til, og paasætter sig ikke slige hemmelighedsfulde Sjæ, som De, min Hr. Doctor! — Dog, jeg anbefaler mig ydmygt.“

„Men,“ sagde Doctoren, „De vil dog ikke skilles i Brede fra mig?“ og strog paa samme Tid Fabian nogle Gange sagte over Armene, fra Skulderne og ned til Haandleddet, saa denne blev ganske underlig tilmode, og beklemt udbrod: „Hvad gjer De der, Hr. Doctor!“ — „Gaa nu kun, mine Herrer,“ svarede denne; „Dem, Hr. Balthasar, haaber jeg snart, at see igjen. — Snart ville vi finde Hjælp!“ —

„Han faaer dog ingen Drifkepenge, min Ven;“ sagde Fabian, idet han ved Udgangen traadte hen til den guld-gule Portner, og greb ham i Kraven. Men Portneren sagde igjen Intet uden sit Dvirr, og bed ham atter i Fingeren.

„Bæst!“ raabte Fabian, og tog Flugten.

De to Froer manglede heller ikke i, høfligt at ledsage de to Venner til Gitterporten, som de aabnede med en

dump Jorden og atter tillukkede. — „Jeg kan ikke begribe, Ven," sagde Balthasar, da han paa Landeveien vandrede efter Fabian, „Hvad det er for en besynderlig Kjøle, du idag har taget paa, og som har saa korte Ermer og saa lange Skjoder?"

Fabian bemærkede nu til sin Forbauselse, at hans ellers korte Frakke bagtil var voret ned til Jorden og de tilstrækkelig lange Ermer derimod skrumpede op til Albuerne.

„Hilledød, hvad er det!" raabte han og trak i Ermerne og rykkede paa Skuldrene. Det syntes ogsaa, at hjælpe Noget; men da de gik igjennem Stadsporten skrumpede Ermerne sig atter op, og Kjøleskjoderne vorte, saa at Ermerne, uagtet al Trækken, Rykken og Sliden hurtigt sad høit oppe paa Skulderne, og at Fabians nøgne Arme snart ganske bleve givne til Pris, og Halsen, der stedse blev længere og længere, slæbte efter ham. Alle Mennesker stode stille, og loe af fuld Hals, Gadedrengene løb i Dufinviis jublende og hujende over den lange Talar og rev Fabian omkuld; men da han atter kom op igjen, mangede der Intet af Slæbet, nei! — det var endnu blevet længere, og stedse vildere, stedse ustyrligere blev Latter, Jubel og Skrig, til han endelig halv vanvittig styrtede ind i et aabent Huus. — Dieblisklig var Slæbet forsvundet. —

Balthasar fik ikke Tid til synderlig meget, at for-

undre sig over Fabians selsomme Fortryffelse; thi Referendarius Pulcher greb ham fat, rev ham bort til en affides Gade og sagde: „Hvorledes er det muligt, at du endnu ikke er borte herfra, at du endnu kan lade dig see her, da Pedellen allerede forfølger dig med en Arrestbefaling.“ —

„Hvad er det? hvorum taler du?“ spurgte Balthasar forbauset. „Saa vidt, vedblev Pulcher, „saavidt henrev din vanvittige Skinsyge dig, at du frænkede Huusretten, brød fjendtlig ind i Professor Terpinus's Huus, overfaldt Zinnober hos hans Brud, og pryglede den Bantrevning halv død!“ —

„Jeg beder dig,“ raabte Balthasar, „det er en skammelig Tegn; jeg har ikke været ude af Cerepia den hele Dag!“ — „D stille, stille blot,“ faldt Pulcher ham i Taler, „Fabians splittergale Indfald, at løbe omkring med en Slæbefjole paa, frelser dig. Ingen tænker nu paa dig. Unddrag dig blot den skændige Arrest, det Dyrige skal vi nok redde os ud af. Du maa ikke gaae hjem til din Bolig. Giv mig Nøglerne, jeg skal sende Alt efter dig. — Afsted til Hoch-Jacobsheim!“

Og dermed rev Referendariusen Balthasar med sig gennem affides Gader, Porten og ad Landsbyen Hoch-Jacobsheim til, hvor den berømte Lærde, Ptolomæus Phi-

ladelphus, skrev sin mærkværdige Bog om Studenternes ubekjendte Folkeslag. —

6.

Hvorledes Geheime-Special-Naad Zinnober blev friiseret i sin Have og tog et Dugbad i Græsset. Den grønplettede Tigerorden. — Lykkeligt Indfald af en Skrædder. Hvorledes Froken von Rosenstjøn overspildte sig med Caffé, og Prosper Alpanus forsikkrede hende om sit Venskab.

Profesor Terpinus svømmede i lutter Salighed. „Kunde,“ sagde han til sig selv, „kunde der hændes mig noget Lykkeligere, end at den fortræffelige Geheimeraad — saaledes vil jeg nu kalde ham for Korthedens Skyld — kom i mit Huus som Studiosus? — Han ægter min Datter — han bliver min Svigersøn, ved ham erholder jeg den fortræffelige Fyrst Barsanuphs Gunst og stiger efter paa den samme Stige, hvorpaa min herlige Zinnober klavrer op. — Sandt er det, at det ofte forekommer mig selv ubegribeligt, hvorledes Candida, det søde Pigebarn, kan være saa forgabet i den Lille. Ellers sætte Fruentimmerne mere Værd paa et smukt Ydre, end paa særdeles Landsgaver, og naar jeg saa stundom betragter Special-

mandslingen, saa kan jeg ikke sige, at han er meget kjen — men endog — bossu — Stille — Bøggene have Dren. — Han er Fyrstens Yndling, vil steds se stige høiere, og er min Svigersøn!“ —

Professoren havde Ret; Candida yttrede den meest afgjorte Tilboielighed for den Lille, og talte, naar En eller Anden, som Zinnobers Herremassepi endnu ikke havde kunnet bedaaere, begyndte at forstaae, at Geheimeraaden dog egentlig var en vanstakt Uting, strax om de skjonne Haar, Naturen havde begavet ham med.

Men Ingen lo mere sarcastisk, naar Candida talte saaledes, end Referendarius Pulcher.

Denne fulgte ethvert af Zinnobers Skridt og Trin, og heri stod Geheimeseclair Adrian, det samme unge Menneske, som Zinnobers Trolddom nærvæd havde fortrængt ud af Ministerens Bureau, og som kun gjenvandt Fyrstens Raade ved den fortræffelige Pletkugle, han overrakte ham.

Geheimeraad Zinnober beboede et smukt Huus med en endnu skjønnere Have, i hvis Midte en med tæt Buskats omgoven Plads befandt sig, og hvorpaa de skjønneste Roser voksede. Man havde bemærket, at Zinnober altid hver niende Dag stod tidlig op ved Dagens Frembrud, og klædte sig uden ringeste Hjælp, hvor suurt det endog blev ham, sagte paa, steg ned i Haven og forsvandt imellem Buskene, som omgave hin Plads.

Pulcher og Adrian, der anede en eller anden Hemmelighed her, vovede en Nat, da Zinnober, hvad de erfarede af hans Kammertjener, for ni Dage siden havde besøgt denne Plads, at stige over Havemuren og at skjule sig i Krattet.

Neppe var Morgenen frembrudt, før de saae den Lille komme vraltende, snøstende og pustende, fordi de af Duggen besprængte Stængler sloge ham, da han gik over et Blomsterbed, om Næsen.

Da han var ankommet til Græspletten ved Roserne, gik en sødttønde Bisten gennem Buskene, og Roserne duftede stærkere. En skøn, tilfløret Dvinde med Vinger paa Skuldrene svævede ned, satte sig paa en smagfuld Stol, der stod midt imellem Rosenbuskene, tog med de halvt hvistende Drd: „Kom, mit kjære Barn,“ den lille Zinnober paa Skjødets og redte med en gylden Kam, hans lange Haar, som rullede ned over Nyggen. Dette syntes, at gjøre den Lille godt; thi han blinkede med Øinene, strakte Benene langt ud, og knurrede og murrede næsten som en Kat. Dette havde nu varet en fem Minutter, da strog den fortryllende Dame den Lille med en Finger langs hen ad Panden, og begge Bennerne bemærkede en smal, ildefarvet glindsende Stribe, paa Zinnobers Hoved. Nu sagde Feen: „Lev vel, mit søde Barn! — Vær klog, saameget du kan!“ Den Lille sagde: „Farvel, Mutter;

Klog er jeg meer end nok, du behøver ikke faa ofte at gjentage det." —

Feen hævede sig langsomt, og forsvandt i Luften. — Pulcher og Adrian stode som forstenede. Men da Zinnober vilde forlade Stedet, sprang Referendariusfen frem og raabte høit: „God Morgen, Hr. Geheime-Specialraad! Ei, ei; hvor De har ladet Dem frisere smukt!“ Zinnober saae sig omkring, og vilde, da han blev Referendaren vaer, hurtig løbe bort derfra. Men da han kun var slet tilbeens paa de Been han nu var, snublede han og faldt i det høie Græs, saa at Straaene slog ham over Hovedet og han laa i et Bad af Dug. Pulcher sprang til og hjalp ham op igjen, men Zinnober snærrede ad ham: „Herre, hvorledes kommer De i min Have! gaa De Pokker i Bold!“ Og dermed hoppede og løb han saa godt han kunde, ind i Huset.

Pulcher tilskrev Balthasar denne forunderlige Begivenhed, og lovede at fordoble sin Opmærksomhed paa dette lille Hæreaaffum. Zinnober syntes at være trostesløs over det, der var hændtes ham. Han lod sig bringe til Sengs, stønnede og sukede, saa at Esterretningen om hans Tilbefindende snart kom til von Mondschein og Fyrsten.

Men da dennes Livslæge hurtig blev sendt til den syge Yngling og vilde berøre hans Pande, som heftig glødede, foer Zinnober rasende op, og gav Livslægen, der

just havde boiet sig over ham, en saa djerv Drefigen, at det gjenlod i hele Bærelset.

„Hvad vil De mig?“ raabte Zinnober, hvorfor kravler De mig omkring paa Hovedet. Jeg er slet ikke syg, jeg er ganske frisk, og vil strax staae op, for at begive mig til Ministerconferencen. Pak Dem afsted!“ —

Livsløgen uilte ganske betuttet derfra. Men da han fortalte Fyrsten, hvorledes det var gaaet ham, udbrod denne henrykt: „Hvilken Jver for Statens Tjeneste! — Hvilken Værdighed, hvilken Høihed i sin Opførsel! Hvilket Menneſte, denne Zinnober!“ —

„Min bedste Hr. Geheime Specialraad,“ sagde Ministeren von Wondschein til den lille Zinnober, „hvor herligt er det ikke, at De, uden at aense Deres Sygdom kommer til Conferencen. Jeg har i det vigtige Anliggende med Rakatuffer = Hoffet udkastet en Memoire — selv udkastet den, og beder, at De vil foredrage den for Fyrsten; thi Deres aandrige Foredrag hæver det Hele, for hvis Forfatter Fyrsten da skal anerkjende mig.“ Memoiren, hvormed Baronen vilde brillere, havde forresten ingen Anden forfattet, end Adrian.

Ministeren begav sig med den Lille til Fyrsten. — Zinnober tog den Memoire, som Ministeren havde givet ham, ud af Lommen, og begyndte at læse. Men da det nu ikke ret vilde gaae hermed, og han kun fremmunlede

nogle uforstaaelige Ting, tog Ministeren ham Papiret ud af Haanden, og læste selv.

Fyrsten lod til at være ganske henrykt, og gav sit Bisald den ene Gang efter den anden tilkjende ved et: „Stjønt — godt sagt — herligt — træffende!“ —

Da Ministeren havde endt, skred Fyrsten lige hen til — Zinnober, hævdede ham i Beiret, trykkede ham til sit Bryst, lige op til det Sted, han, Fyrsten, bar den grønplettede Tigers Stjerne, og stammede og hulkede, medens Laarerne rullede ham ned over Kinderne: „Nei, saadan en Mand — saadant et Talent! saadan en Jæver — saamegen Kjærlighed — det er for meget — for meget!“ — Derpaa sagde han mere fattet: „Zinnober! — Jeg ophoier dig herved til min Minister! — Bliv vort Fødeland huld og tro, bliv en vakker Tjener af mig, din Fyrste, som ærer og — elsker dig!“ Herpaa vendte han sig med et fortrydeligt Blik til Ministeren og sagde: „Jeg har bemærket, Baron von Mondscheim, at Deres Kræfter ere svækkede paa den senere Tid. No paa Deres Gudsfer vil styrke Deres Sundhed! — Farvel, Baron!“ —

Erministeren gik knurrende bort, og kastede i Forbigaaende et Par sunklende Blikke paa Zinnober, der efter gammel Maade med Stokken stemt imod sin Nyg hævdede sig paa Taaspidsene og saae stolt og kjæft omkring sig.

„Jeg maa virkelig, kjære Zinnober, udmærke Dem efter Deres høie Fortjenester; modtag derfor af min Haand den grønpletterede Tigers Orden!“

Han vilde nu hænge Ordensbaandet, som Kammer-tjeneren i Hurtighed maatte række ham, om den nye Minister; men dennes vanstøbte Legeme bevirkede, at Baandet paa ingen Maade vilde sidde normalmæssigt, da det snart flød sig formeget op, snart dinglede for langt ned.

Fyrsten var i denne, som i enhver anden Sag, der angik Statens vigtigste Vel, meget nøieregnede. Kammer-tjeneren, tre Pager og Fyrsten selv lagde Haand paa Bæltet; men al deres Nøie blev forgæves. Det forræderiske Baand rutschede fra den ene til den anden Side, og Zinnober begyndte utaalmodig at quække: „Hvi haandtere De saa skrækkelig omkring paa mit Legeme? Lad dog det dumme Baand hænge, som det vil; Minister er jeg jo engang og forbliver det!“

„Hvorfor,“ sagde Fyrsten ganske fortørnet, „hvorfor har jeg et Ordensraad, naar der eksisterer slige Uordener med Hensyn til Ordensbaandene, der ganske stride imod min Villie? Men Taalmodighed, min kjære Minister; snart skal det blive anderledes.“

Paa Fyrstens Befaling maatte Ordensraadet nu forsamle sig, tilligemed to Philosopher, og en Naturforsker,

der var kommet lige ned fra Nordpolen, for at raadslaae om det vigtige Spørgsmaal, hvorledes Minister Zinnober paa den meest passende Maade kunde høre den grønplettede Tigerorden. For at samle de behørige Kræfter til denne vigtige Forhandling, blev det samtlige Medlemmer paalagt, ikke at tænke i de forudgaaende otte Dage, for bedre at kunne dette, naar den høist vigtige Sag skulde afhandles, og dog forblive virksomme i Statens Tjeneste; men imidlertid beskæftige sig med Regnskabsager.

Gaderne udenfor Palladset, hvor Ordensraaderne, Philosopherne og Naturforskerne skulde holde deres Sæde, bleve belagte med Halm, for at Boguenes Raslen ikke skulde forstyrre de vise Mænd, og derfor maatte heller ikke trommes, musiceres, ja, ikke engang tales høit i Nærheden af Slottet. I Bygningen selv gif Alle paa Hofesoffer, og man gjorde sig kun forstaaelige for hinanden ved Tegn.

Syv Dage til Ende fra den tidlige Morgen til den sildige Aften havde Beraadslagningerne vareet, og endnu var der ingen Beslutning tagen.

Fyrsten, der var høist utaalmodig, stiftede Bud paa Bud, og lod dem sige, at der i Pokkers Navn dog maatte falde dem noget Klogt ind; men det hjalp heller ikke.

Naturforskeren havde, saavidt muligt, udforsket Zinnobers Natur, udmaalt Høiden og Bredden af hans Puffel, og indleveret den nøiagtigste Beregning derover til Ordens-

raadet. Det var ogsaa ham, der endelig foreslog, at tage Theaterskrædderen med paa Raad.

Saa selsomt dette Forslag end kunde synes, blev det dog, i den Angest og Rnibe, man Alle befandt sig, eenstemmig antaget.

Theaterskrædderen, Hr. Kees, var en overordentlig snu og fiffig Mand. Da den vanskelige Opgave blev ham foredraget, saavelsom Naturforskerens Beregninger forelagte, var han strax paa rede Haand med det herligste Middel, hvorledes Ordensbaandet kunde bringes til normalmæssig Sidden. Et vist Antal Knapper skulde nemlig anbringes paa Bryst og Ryg, og Ordensbaandet knappes dertil. Forsøget lykkedes over alle Maader vel.

Fyrsten var henrykt, og billigede Ordensraadets Forslag, at inndele Tigerordenen i forskjellige Classer, efter Antallet af Knapperne, hvormed den blev given. For Ex. Tigerordenen med to Knapper, tre Knapper, v. s. v. Minister Zinnober erholdt, som en ganske særdeles Udmærkelse, og som ingen Anden kunde vente sig, Ordenen med tyve brillanteerte Knapper; thi just tyve Knapper udfordrede hans besynderlige Skabning.

Skrædder Kees erholdt Ordenen med to gyldne Knapper, og blev, da Fyrsten, uagtet hans lykkelige Indfald, holdt ham for en daarlig Skrædder, og derfor ikke vilde

benytte ham i denne Dvalitet, udnævnt til virkelig geheime Stor-Costumerer hos hans Høihed selv.

Fra Binduet af sit Landhuus saae Doctor Prosper Alpanus takkesfuld ned i sin Have. Han havde hele Natten igjennem beskæftiget sig med at stille Balthasars Hovroscoop og draget meget ud derved, som stod i Forbindelse med den lille Zinnober. Men vigtigst var ham det, som havde tilbraget sig med den Lille i Haven, da han blev beluret af Adrian og Pulcher. Just vilde Alpanus kalde paa sine Genhjørningshorn, at de skulde kjøre Musselvoغن frem, fordi han vilde afsted til Hoch-Jacobsheim, da en anden Equipage raslede frem og holdt stille udenfor Gitterporten til Parken. Det hed, at Stiftsfroken v. Rosenstjøn vønstede at tale med Hr. Doctoren. „Meget velkommen,“ sagde Prosper, og Damen traadte ind. Hun bar en lang, sort Klædning, og var indhyllet i et Slør, som en Matrone. Prosper, der blev greben af en selsom Anelse, tog sit Hør og lod Knappens funkende Straaler falde paa Damen. Da var det, som om zittrende Lyn slagrede omkring hende, og hun stod for ham i et høidt, gjennemsigtigt Klædebon, glimrende Ribellevinger paa Skuldrene, hvide og røde Roser flettede i Haaret. „Ei, ei,“ hviskede Prosper, skjulte Høret under sin Slop-rof, og strax stod Damen atter i sit forrige Costume. Venligt indbød Doctoren hende at sætte sig ned. Froken

Rosenskjøn sagde nu, hvorledes det for længe siden havde været hendes Hensigt, at besøge Doctoren i hans Landhuus, for at gjøre en Mand's Bekjendtskab, der i hele Egnen var rost som en høitbegavet, velgjørende Biis. Sikkert vilde han opfylde hendes Bøn, som Læge at antage sig det nærliggende Frøkenkloster, da de gamle Damer der ofte vare sygelige, og havde ingen Hjælp. Prosper Albanus svarede høflig, at han allerede i rum Tid havde opgivet sin Praxis, men dog undtagelsesviis vilde besøge Stiftsdamerne, naar det var nødvendigt, og spurgte da, om hun selv, Frøken Rosenskjøn, maastee led af en eller anden Svaghed? Frøkenen forsikrede, at hun kun nu og da følte en rheumatisk Trækken i Lemmerne, naar hun havde forfølet sig i Morgenlusten; men at hun for Diebliffet var ganske frisk, og begyndte nu en ligegyldig Samtale. Prosper spurgte, om hun, da det endnu var tidligt paa Morgen, vilde nyde en Kop Caffe; Rosenskjøn meente, at Stiftsfrøkener aldrig forsmaaede denne Drik. Caffeen blev serveret; men saameget endog Prosper gjorde sig Umage for at stjenke, bleve Kopperne dog tomme, uagtet Caffeen strømmede ud af Kanden. „Ei, ei —“ lo Prosper Albanus, „det er en slem Caffe! — Vilde De ikke heller selv, min bedste Frøken, paatage Dem at stjenke den.“

„Med Fornøielse,“ svarede Frøkenen og greb Kan-

den. Men uagtet der ikke kom en Draabe ud deraf, blev dog Koppen fuldere og fuldere, og Caffeen strømmede over hele Bordet, og paa Frokenens Klædning. — Hun satte hurtigt Kanden hen, og strax var Caffeen sporløst forsvunden. Begge, Doctoren og Stiftsdamen, betragtede hinanden en Tid med selsomme Blikke. „De var vist,“ begyndte nu den Skjonne; „De var vist, Hr. Doctor, beskæftiget med en ny, tiltrækkende Bog, da jeg ankom.“ — „Virkelig,“ svarede Doctoren, „indeholder denne Bog meget mærkværdige Ting.“

Derpaa vilde han slaae den lille Bog i forgyldt Bind, og som laa foran ham paa Bordet, op; men det blev en ganske forgjæves Nøie; thi med et høit Klip-Klap slog Bogen sig stedse sammen igjen. „Ei, ei,“ sagde Prosper, „forsøg De Dem dog med denne egenfindige Ting her, min værdige Froken.“

Han rakte hende Bogen, der, saasnart hun blot berørte den aabnede sig af sig selv. Men alle Bladene løsnede sig, udstrakte sig til et Kjempesfolio og bruste omkring i Værelset.

Forstrækket foer Frokenen tilbage. Da slog Doctoren Bogen til med Magt, og alle Bladene forsvandt.

„Men,“ sagde nu Prosper Alpanus med et blidt Smil, idet han reiste sig fra sit Sæde; „men, min bedste naadige Froken, vi fordrive Tiden med slige ubetydelige

Tastenspillerkunster; thi andet end slige ordinære Kunststykker er det dog ikke, som vi hidtil have gjort, lad os hellere skride til høiere Ting."

"Jeg vil bort!" raabte Frøkenen og reiste sig. —
 „Ei," sagde Doctoren, „det lader sig vel ikke ret gjøre uden min Billie; thi, min Raadige, jeg maa tilstaae Dem, at De nu er aldeles i min Magt."

„I Deres Magt," udbrod Frøkenen fortørnet, „i Deres Magt, Hr. Doctor? Laabelige Indbildning!" —

Dg dermed udbredte sig hendes Silkeklædning, og som den skønneste Sørgelappe svævede hun op til Loftet i Bærelset. Dog strax suste og bruste Prospero Alphanus efter hende som en dygtig Eghjort. Ganske udmattet slagrede Sørgelappen ned og løb som en lille Muus omkring paa Gulvet. Men Eghjorten sprang miavende og hvæsende efter den som en graa Rat. Musen hævede sig atter som en glimrende Colibri; da toned alle slags selsomme Stemmer omkring Landstedet, og alle slags vidunderlige Insecter fløi summende til, ledsagede af selsomt Skovvildt, og et gyldent Net spandt sig om Vinduet. Da stod paa een gang Feen Rosabelverde i al sin Pragt og Høihed straalende i et glimrende vidt Bevandt, omslynget af det funklende Diamantbelte, med hvide og røde Roser indflettede i de dunkle Lokker, midt i Bærelset. Foran hende knælede

Magieren i en guldbroderet Talar, en glimrende Krone paa Hovedet, og Koret med den ildstraalende Knap i Haanden.

Rosabelverde nærmede sig Magieren, da faldt en gylden Kam ud af hendes Haar og gik istykker, som var den af Glas, paa Marmorgulvet.

„Vee mig! vee mig!“ raabte Feen. Pludseligt sad Stiftsfroken v. Rosenstjøn i det sorte, lange Klædebon ved Caffebordet, og ligeoverfor hende Dr. Prosper Mpanus.

„Jeg tænkte,“ sagde Doctoren meget rolig, idet han skjenkede den herligste dampende Moccacaffe uden Hindring i de chineisiske Kopper, „jeg tænkte, min bedste, naadige Froken, at vi nu tilstrækkelig Begge vidste, i hvilket Forhold vi staae til hinanden. Det gjør mig meget ondt, at Deres skønne Haarkam gik istykker paa mit haarde Gulv.“

„Kun min egen Uforsigtighed,“ svarede Frokenen, idet hun med Behag nippede til sin Caffe, „er Skyld deri. Paa dette Gulv maa man vogte sig for at lade Noget falde; thi tager jeg ikke feil, saa ere disse Stene beskrevne med de forunderligste Hieroglypher, som Mange kun vilde antage for sædvanlige Marmoraarer.“

„Ufbenyttede Talismaner, min Naadige,“ sagde Pros-

per, „kun afbenyttede Talismaner ere disse Stene, Intet videre.“

„Min bedste Doctor,“ udbrod Frokenen, „hvorledes er det muligt, at vi hidtil ikke lærte, at kjende hinanden i den lange Tid, og at vi ikke stødte sammen en eneste Gang paa vore Veie?“

„Forstjellig Opdragelse, ædle Dame,“ svarede Prosper Alpanus, er desværre Skyld deri! Medens De som den forhaabningsfuldste Pige i Dschinnistan kunde ganske overlade Dem til Deres rige Natur, Deres lykkelige Genie, var jeg en melancholisk Student, indsluttet i Pyramiderne og hørte Collegier hos Professor Zoroaster, en gammel Graaskjæg; men som forstod fordømt Meget; kun under den værdige Fyrste Demetrius's Regjering op slog jeg min Bolig i dette lille, behagelige Land.“

„Hvorledes,“ sagde Frokenen, „og blev ikke forviist, da Fyrst Panutius indførte Dplysningen?“

„Paa ingen Maade,“ svarede Prosper „det lykkedes mig meget mere, at tilhulle mit eget Jeg, idet jeg bestræbte mig for med Hensyn til Dplysningsfager, at lægge ganske særdeles Kunstaber for Dagen i alle slags Skrifter, som jeg udbredte. Jeg beviste nemlig, at det aldrig maatte tordne og lyne uden Fyrstens Villie, og at vi ene og alene havde hans og hans Adels Bestræbelser, at takke for smukt Veir og en god Høst, eftersom

de i de indre Gemaffer meget viseligt raadsloge derom, medens det simple Folk ploier og saae paa Algeren. Fyrst Panutius udnævnte mig dengang til Geheimeoverophsyningspræsident, en Post, som jeg tilligemed mit Slor affastede som en besværlig Byrde, da Stormen var forbi. — I Stilhed var jeg nyttig som jeg kunde. Det vil siige, hvad vi, jeg og De, min Naadige, kalde virkeligt Nyttigt. — Beed De vel, bedste Froken, at det var mig, der advarede Dem for Dplysnings-Politiets Indbrud? — at det er mig, som De endnu skylder Besiddelsen af den artige lille Pose, som de engang har viist mig? — „D, min Gud! kjære Stiftsfroken, see dog engang ud af disse Binduer! — Kjender De ikke meer denne Have, hvor De saa ofte spadserede og talte med de venlige Aander, der boe i Buskene, Blomsterne og Kilderne? — denne Have har jeg reddet ved min Videnskab. Den staaer endnu som i den gamle Demetrius's Tid. Fyrst Barsanuph bekymrede sig, Himlen være lovet, ikke meget om Tryllevæsenet, han er en hulsalig Herre og lader Enhver raade, Enhver trylle saameget han har Lyft, naar man blot ikke lader sig mærke dermed og betaler Afgifterne rigtigt. Saaledes leve vi her, ligesom De, kjære Froken, i Deres Stift, lykkeligt og sorgfrit.“ —

„Doctor,“ raabte Frokenen, idet Laarerne styrkede ud af hendes Dine, hvad siger De! — Hvilke Dplys-

ninger! — ja jeg gjenkjender denne Lund, hvor jeg nød de saligste Blæder! — Doctor! — ædlest Mand, som jeg skylder Saameget! og De kan forfølge min lille Indling saa stærkt?" —

„De har," svarede Doctoren, „min bedste Frøken, henreven af Deres medfødte Godmodighed, forspildt Deres Gaver paa en uværdig Maade. Zinnober er og bliver, uagtet Deres godmodige Hjælp, en lille vanskabt Slyngel, og nu, da den gyldne Kam er sønderbrudt, ganske i min Haand." —

„Vær medlidende, o Doctor!" bad Frøkenen.

„Men sku dog venligt her," sagde Prosper, idet han holdt Balthasars Horoscop, som han havde stillet, for hende.

Frøkenen saae deri, og raabte da fuld af Smerte: „Ja! — naar det forholder sig saaledes, saa maa jeg vel vige for en høiere Magt. — Staffels Zinnober!" —

„Tilftaa De, bedste Frøken," sagde Doctoren smilende, „tilftaa De, at Damerne ofte finde meest Behag i det Bizarreste, forfølge det Indfald, som Diebliffet fødte, og agte ikke, at berøre andre smertelige Forhold! — Zinnober maa bøde for sin Skjebne, men da skal han endnu komme til ufortjent Vre. Dermed hylder jeg Deres Magt, Deres Godhed, Deres Dyd, min naadige Frøken!"

„Herlige, fortræffelige Mand,“ udbrod Frøkenen, „vil De være min Ven?“ —

„For stedse,“ svarede Doctoren. „Mit Venskab, min inderlige Hengivenhed for Dem, hulde Fæe, vil aldrig ophøre. Henvend Dem trostlig til mig i alle Livets betænkkelige Tilfælde, og — o, drik Caffe hos mig, saa ofte De behager.“

„Lev da vel, min brave Magier, aldrig vil jeg forglemme Deres Huld, aldrig denne Caffe!“ Saa talede Frøkenen og reiste sig, greben af indre Rørelse, for at tage Afsted.

Prosper Alpanus ledsagede hende ud af Gitterporten, medens alle Skovens vidunderlige Stemmer klang paa den behageligste Maade.

Foran Porten stod, istedetfor Frøkenens Bogn, den med Genhjørningshorn forspændte Crystalmuskelskal, bag hvilken Guldbillen udbredte sine glimrende Vinger. Paa Bukken sad Solofasanen, og holdende de gyldne Toiler i Næbet, betragtede Frøkenen med kloge Dine. I sit herligste Følelse folte hun sig hensat, da Bognen sødtonende raslede gennem den dunkle Skov.

Hvorledes Professor Terpinus studerede Naturen i den fyrstelige Viinkjelder. — Myncetes Belzebub. — Balthasars Fortviøvelse. — Belgjørende Indflydelse af et vel indrettet Landhuus paa den huuslige Lykke. — Hvorledes Prosper Alpanus leverede Balthasar en Skildpaddedaase og derpaa red bort. —

Balthasar, der holdt sig skjult i Landsbyen Hoch-Jacobsheim, modtog et Brev fra Cerepia fra Referendarius Pulcher af følgende Indhold: „Bore Anliggender, bedste Ven, gaae stedse slettere og slettere. Vor Fiende, den affhyelige Zinnober, er bleven Minister for de udenlandske Sager, og har erholdt den store grønplettede Tigerorden med tyve Knapper. Han har opsvunget sig til Fyrstens Yndling og sætter Alt, hvad han vil, igjennem. Professor Terpinus er ganske ude af sig selv, han blæser sig op i dum Stolthed. Ved sin tilkommende Svigersøns Hjælp har han erholdt Generaldirecteurposten over samtlige naturlige Anliggender i Staten, en Post, der indbringer ham mange Penge og en Mængde andre Emolumenter. Som Generaldirecteur censurerer og reviderer han Sol- og Maaneformørkelser, saavelsom Veirspaadommene i de privilegerede Calendere, og studerer i Særdeleshed Naturen i Residentsen og dens Omegn. For denne

Syssel modtager han fra de fyrstelige Skove det sjældneste Fuglevildt, de rareste Dyr, som han, for at studere deres Natur, lader stege og fortærer dem. Dgsaa skriver han nu (i det mindste foregiver han det) en Afhandling over, hvorfor Viin smager anderledes end Vand, og tillige yttre andre Virkninger, og som han vil tilegne sin Svigersøn. Zinnober har udvirket, at Terpinus paa Grund af denne Afhandling hver Dag maa studere i den fyrstelige Viin-kjelder. Han har allerede gennemstuderet et halvt Dre-hoved gammel Rhinskviin, foruden adskillige Dussin Flaster Champagne, og er nu kommet til et Fad Alicante. — Kjeldermeisteren vrider Hænderne! — Saaledes er da Professoren, der, som Du veed, er den største Læffermund paa Jorden, hjulpen, og han vilde kunne føre det behageligste Liv af Verden, hvis han ikke ofte, naar en Haglbyge har ødelagt Markerne, pludseligt maatte fare over Landet, for at forklare de fyrstelige Forpagtere, hvorfor det har haglet, at de dumme Djævole kunne faae lidt Danelse, i Fremtiden vogte sig for Sligt, og ikke steds forlange Nedsættelse i Forpagtningsafgiften, paa Grund af en Sag, som Ingen har gjort sig skyldig i, uden de selv.

Ministeren kan ikke forglemme den Dragt Prygl, som Du har givet ham. Han har tilsvoret dig Hevn. Du vil ikke mere kunne lade dig see i Cerepia. Dgsaa mig forfølger han heftigt, fordi jeg har udspioneret hans hem-

melighedsfulde Maade, at lade sig frisere af en bevinget Dame. Saalænge Zinnober forbliver Fyrstens Indling, vil jeg vel ikke kunne gjøre mig Haab om nogen ordentlig Embedsstilling. Min ulykkelige Stjerne vil, at jeg stedse skal støde sammen med Misfostret paa Steder, hvor jeg slet ikke aner det, og paa en Maade, der maa blive mig ubehagelig. Nylig var Ministeren i fuld Stads, med Kaarde, Stjerne og Ordensbaand i det zoologiske Cabinet, og havde, paa sin sædvanlige Maade med Stokken mod Ryfken, og svævende paa Taaspidsferne, stillet sig hen ved det Glasstab, hvori de sjeldneste amerikanske Abbe staae. Fremmede, som beseer Cabinettet, træde nærmere, og En, som der bliver den lille Trold vaer, udraaber høit: „Ei! — hvad det er for en allerkjæreste Abbe! — hvilket nydeligt Dyr! — en Prydelse for det hele Cabinet! — Hvad Navn har denne smukke Abbe? — fra hvilket Land er den kommen?“ —

Da siger Opsynsmanden over Cabinettet meget alvorlig, idet han berører Zinnobers Skuldre: „Ja, et meget smukt Exemplar, en fortræffelig Brasilianer, den saakaldte *Mycetes Belzebug* — *simia Belzebug Linei* nyer, *barbatus, podiis caudaque apice brunneis* — Broslabe.“ —

„Herre,“ — fusser nu den Lille ud mod Opsynsmanden, „Herre, jeg troer, at De er vanvittig, eller ni Gange

djævelst; jeg er ingen Belzebub caudaque, ingen Brokabe — jeg er Zinnober — Ministeren Zinnober, Ridder af den grønplettede Tiger med tyve Knapper! —"

Ikke langt derfra stod jeg, og brød, og havde det end kostet mit Liv paa Stedet, jeg havde ikke kunnet tilbageholde mig derfra, ud i en skingrende Latter.

„Er De ogsaa her, Hr. Reserendarius?" tilsvaerker han mig, idet en rød Ild funkler ud af hans Trolskoine.

Gud veed, hvoraf det kom, at de Fremmede bestandigt holdt ham for den skønneste og sjeldneste Abbe, som de nogenstunde havde seet, og vilde absolut made ham med lam-basse Rødder, som de toge op af Kommen. Zinnober kom nu saa ganske ud af sig selv, at han forgjæves snappede efter Beiret, og Benene negtede ham deres Tjeneste. Den tilfaldte Kammertjener maatte tage ham paa Armen og bære ham ned i Bognen.

Men selv kan jeg ikke blive ret klog paa, hvorfor denne Historie giver mig et Glint af Haab. Det er den første Haab, der er overgaaen det lille, forherede Uhyre.

Saameget er vist, at Zinnober en Morgen nylig er kommet meget forstyrret ud af Haven. Den bevingede Dame maa være udebleven; thi forbi er det med de skønne Lokker. Hans Haar skal hænges ham stridt ned over Ryggen, og Fyrst Barsanuph have sagt: „Forsom dog

ikke faa meget Deres Toilet, bedste Minister, jeg skal sende Dem min Friseur!" Hvorpaa Zinnober meget høfligt har yttret, at han vilde lade den Karl kaste ud af Vinduet, hvis han kom. „Store Sjæle! man kommer dem aldrig nær," skal Fyrsten da have sagt, og sældet stride Taarer.

Leovel, kjære Balthasar! opgiv ikke alt Haab, og skjul dig godt, at de ikke skulle gribe dig!" —

Ganste fortvilet over hvad Bennen havde tilfredet ham, løb Balthasar dybt ind i Skoven og udbrod i høie Klager.

„Haabe skal jeg," raabte han, „haabe skal jeg endnu, da ethvert Haab er forsvundet, da alle Stjerner ere nedgaaede, og mørk Nat omgiver mig trostesløs? Ulykkelige Skjebne! jeg ligger under for den mørke Magt, der ødelæggende er traadt ind i mit Liv! — Hvor vanvittigt, at jeg haabede Redning af Alpanus, af denne Gjøgler, der forførte mig selv med Helvedes Kunster og fordrev mig fra Cerepia, idet han lod de Prygl, som jeg maatte uddele i Speilet, nedregne paa Zinnobers egen Ryg! — Af Candida! — kunde jeg dog forglemme det himmelske Barn; men mægtigere, stærkere end nogenfinde, gløder Elfskovsgnisten i mig! — Overalt seer jeg den Elstedes hulde Skygge, som med et sødt Smil længselsfuldt udstrækker Armene imod mig! — Jeg veed det jo — at

du elfter mig, hulde, søde Candida, og det er just min haabløse, dræbende Smerte, at jeg ikke formaaer, at frelse dig af den usalige Fortryllelse, hvori du er sunken! Falske Prosper! hvad har jeg gjort dig, at du saa grusomt skufede mig!"

Den dybe Skumring var frembrudt, alle Skovens Farver henstandt i et stummelt Graat. Da var det, som om en selsom Glands, liig et opflammende Aftenstjær glimtede gennem Træer og Buske, og tusinde Insekter hævede sig med raslende Vingeflag summende i Luften, lysende Guldbiller svang sig hid og did, og mellem dem flagrede brogede Sommerfugle og strøede duftende Blomsterstøv omkring sig. Denne Hvissen og Summen opløste sig i en blid, sødt hvissende Musik, der trostende lagde sig ved Balthasars sønderslidte Bryst. Over ham funkede Glandsen meer straalende. Han skuede op og saae forbausset Prosper Alpanus svævende ned imod sig paa et vidunderligt Insekt, som lignede en i de herligste Farver spillende Libelle.

Alpanus sænkede sig ned til Ynglingen, ved hvis Side han tog Plads; men Libellen sloi op paa en Busk og istemmede en Sang, der tonede gennem hele Skoven.

Han berørte Ynglingens Hænder med de vidunderlig glimrende Blomster, som han bar i Haanden, og strax antændte sig frisk Levemod i Balthasars Indre. „Du

gjør," sagde Magieren med blid Stamme, „mig stor Uret, kjære Balthasar, da du kalder mig for grusom og forræderisk i det Dieblig, det er lykkets mig, at blive Herre over den Trolddom, der forstyrrer dit Liv, i det Dieblig, da jeg, for des hurtigere at finde dig og at troste dig, svinger mig op paa min brogede Jndlingshest, og rider hid, forsynet med Alt, hvad der kan tjene til dit Bedste. — Dog Intet er bitterere end Elskovssmerte, — Intet ligner et i Kjærlighed og Længsel fortviolet Sinds Utaalmodighed. — Jeg tilgiver dig; thi det gif mig ikke bedre, da jeg for omtrent totusind Aar siden elskede en indisk Prindsesse, ved Navn Balsamine, og i min Fortvøvelse udrev Troldmanden Lothos, der var min bedste Ven, hans Skjæg, hvorfor jeg selv, som du seer, intet bærer, fordi ikke noget Lignende skal hændes mig. — Dog, vidtløstigt at fortælle dig alt dette, vilde vel her være upassende, da enhver Elskende kun vil høre om sin Kjærlighed, som han alene anseer Dmtale værdig, ligesom enhver Digter helst kun hører sine Vers. Altsaa til Sagen! — Vid, at Zinnober er et forsømt Misfoster af en stakkels Bondskone og hedder egentlig Hansemand. Kun af Forsængelighed har han antaget Navnet Zinnober. Stiftsfrokenen v. Rosenfjøn eller egentlig den berømte Fee Rosabelverde: thi ingen Anden er hin Dame, fandt det lille Uhyre ved Veien. Hun troede, at erstatte Alt, hvad Na-

turen stiftmoderlig havde negtet den Lille, derved, at hun begavede ham med den selsomt hemmelighedsfulde Gave, hvorved Alt, hvad en Anden i hans Nærværelse tænker, taler eller gjør fortræffeligt, tillægges ham, ja at han i Selskab med mere dannede, forstandigere, aandigere Personer ogsaa bliver antagen for dannet, forstandig og aandrig, og overalt maa gjælde for den fuldkomneste af ethvert Slags, hvormed han er i Conflict.

Dette besynderlige Trylleri ligger i tre ildfarvede, glindsende Haar, som drage sig over den Lilles Isse. Enhver Berøring af disse Haar, saavel som af Hovedet, maa blive ham smertelig, ja fordærvelig. Derfor lod Feen hans af Naturen tynde og stive Haar nedrulle i tykke, bølgende Lokker, der tillige beskyttede den Lilles Hoved, skjule hin røde Stribe og styrke Trylleriets. Hver niende Dag redte Feen selv den Lille med en gylden, magisk Ram, og denne Operation tilintetgjorde ethvert paa Trylleriets Tilintetgjørelse rettet Foretagende. Men Rammen selv har en stærkere Talisman, som jeg, da den gode Fee besøgte mig, vidste at anvende, tilintetgjort.

Det kommer nu kun an paa, at udrive ham hine tre ildfarvede Haar, og han synker tilbage i sit forrige Intet! — Dig, min kjære Balthasar, er det forbeholdt. Du har Mod, Kraft og Behændighed, du vil udføre Sagen, som den bør udføres. Tag dette lille slebne Glas,

nærm dig den lille Zinnober, hvor du finder ham, ret dit skarpe Blik igjennem det paa hans Hoved, frit og aabent vil du see dem over den Lilles Jæse. Grib ham fast, agt ikke paa det hvinende Rattestrig, han vil udstøde, riv ham med eet Ryk de tre Haar ud, og brænd dem paa Stedet. Det er nødvendigt, at Haarene udrykkes med eet Ryk og strax blive opbrændte; thi ellers kunde de endnu yttre alle slags fordærvelige Virkninger. Ret derfor dit skarpe Blik derpaa, at du fatter Haarene fast og overfalder den Lille, naar der just er en Ild eller et Lys i Nærheden." —

„O Prosper Alpanus,“ raabte Balthasar, „hvorlidet har jeg fortjent denne Godhed, dette Edelmød ved min Mistro. Hvor føler jeg dybt i mit Bryst, at mine Lidelser nu skulde endes, at enhver Himmellykke nu aabner mig sin gyldne Port!“ — „Jeg elsker,“ vedblev Prosper Alpanus, „jeg elsker Unglingen, som du, min Balthasar, der, som du, nærer Længsel og Kjærlighed i det rene Hjerte, i hvis Indre endnu hine Accorder gjenlyde, der tilhøre hint fjerne Land, rigt paa guddommelige Vidundere, der er mit Hjem. De Lykkelige med denne indre Musik begavede Menneſker ere de Eneste, som man kan kalde Digtere, uagtet Mange, der toge den første den bedste Brumbas i Haanden, ansaae den forvirrede Raslen af de under deres Haand skønnende Strænge for herlig Musik, der

fremtonede af deres eget Indre. Dig synes det, jeg veed det, min elskede Balthasar, dig synes det stundom, som forstod du de mumlende Kilder, de tusende Træer, ja som om den flammende Aftenrøde tiltalte dig med forstandige Ord! Ja, min Balthasar! — i disse Dieblikke forstaaer du virkelig Naturens vidunderlige Stemme; thi fra dit eget Indre hæver sig de guddommelige Toner, som Naturens vidunderlige Harmoni antænder. Da du spiller Claveer og er Digter, saa veed du, at de beslægtede Toner efterklinge den anslaaede. — Denne Naturlov tjener til mere end til en sad Ligning! — Ja, Digter, du er meget bedre end Mange, for hvem du forelæser dine Forsøg, for hvem du bringer din indre Musik med Pen og Blæk paa Papiret, tro det. Dog har du i den historiske Stil gjort et godt Raad, da du med pragmatisk Brede og Nøiagtighed optegnede Historien om Nattergalens Kjærlighed til Purpurrosen, hvilket begav sig under mine Dine. — Det er et ganske vakkert Arbeide.

Prosper Albanus holdt inde, Balthasar betragtede ham ganske forundret med store Dine, han vidste ikke hvad han skulde tænke, at Prosper erklærede det Digt, som han ansaae for det mest phantastiske, han nogensinde havde frembragt, for et historisk Forsøg.

„Du forundrer dig vel,“ vedblev Albanus venligt smilende, „over hvad jeg siger, og Meget desuden maa

forekomme dig selsomt hos mig. Men betænk blot, at jeg, efter alle fornuftige Folks Dom, er en Person, der kun maa vise sig i Eventyret, og du veed, at slige Personer tee sig underligt og kunne snakke saa meget dumt Toi, som de ville, især naar der stikker noget Skjult, som just ikke er at forkaste, derunder. Men nu videre. Tog Feen Rosabelverde sig saameget af den hæslige Zinnober, saa beskytter jeg nu dig i Et og Alt, min Balthasar. Hør altsaa, hvad jeg har isinde, at gjøre for dig! — Troldmanden Lothos besøgte mig igaar, og bragte mig tusinde Hilsner; men ogsaa tusinde Klager fra Prindsesse Balsamine, der er opvaagnet af sin Trylleslummer, og længselfuldt, i Tonerne af Chartah Bhade, hint herlige Digt, som var vor første Kjærlighed, udstrækker sine Arme efter mig. Ogsaa min gamle Ven, Ministeren Yuchi tilvinker mig venligt fra Polarstjernen. Jeg maa bort til det fjerneste Indien! Mit Landsted, som jeg forlader, ønsker jeg ikke skal komme i nogen Andens Besiddelse, end din. I Morgen begiver jeg mig til Cerepia, og lader et formeligt Gavebrev, hvori jeg optræder som din Dufel, udfærdige. Naar nu Zinnobers Fortryllelse er opløst, mælder du dig hos Professor Terpinus som Eier af et fortræffeligt Landgods, en betydelig Formue, og beiler til den skønne Candidas Haand, og glad vil han indrømme dig Alt. Men endnu mere! Drager du ind i mit Huus med

Candida, er din ægtefabelige Lykke sikret. Bag de skjønne Træer vorer Alt, hvad Huset behøver, foruden de herligste Frugter, den skjønneste Raal og det smagfuldeste Grønsl, som man nogetsteds kan finde det. Din Kone vil stedse finde den første Salat, og stikke de første Asparges. Køfkenet er saaledes indrettet, at Gryderne aldrig koge over, ingen Ret fordærves, om du endog engang skulde blive en heel Time ude over Middagstiden. Tæpper, Stole- og Sophabetrækkene ere af den Bestaaffenhed, at det ved Tjenestefolkenes største Uforsigtighed er umuligt, at bibringe dem en Plet, heller ikke gaaer noget Porcelain eller Glas istykker, om det endog kastedes mod det haardeste Gulv. Hver Gang endelig din Kone vil holde Bass, er det bag Huset det skjønneste Veir, om det endog regnede rundt omkring, eller tordnede og lynede. Kort, min Balthasar, der er sørget for, at du rolig og usforstyrret, ved din hulde Candidas Side, kan nyde den huuslige Lykke."

"Dog, nu er det vel paa Tiden, at jeg drager hjem og i Samqvem med min Ven Lothos begynder Forberedelserne til min snart forestaaende Afreise. Lev derfor vel, min Balthasar, Lev vel!" —

Derpaa pøb Prosper een — to Gange efter Libellerne, der strax kom summende tilflyvende. Han sadlede dem og svang sig i Sadeln. Men allerede i Bortsvæ-

ningen holdt han dem pludselig tilbage og vendte om igjen til Balthasar.

„Det var nærvæd," sagde han, „at jeg havde forglemt din Ven Fabian. I et Anfald af skalkagtigt Lune straffede jeg ham for haart for hans Fremfusenhed. I denne Daase indeholdes det, som kan trøste ham!"

Prosper rakte ham en lille, blank poleret Skiltpades Daase, som han puttede til sig paa samme Maade, som den lille Vognet, han tidligere erholdt ved samme Haand til Zinnobers Aftryllelse.

Alpanus susede nu bort gjennem Buskattet, medens Stovens Stemmer tonedede høiere og behageligere.

Balthasar vendte tilbage til Hoch-Jacobsheim med et Hjerte, opfyldt af det sødeste Haabs Salighed og Henrykkelse.

Hvorledes Fabian paa Grund af sine lange Skjolestjod blev holdt for en Tumultuant og uroligt Hoved. Fyrst Barsanuph træder bag ved Kaminskjermen og casserer Generaldirecteuren for de naturlige Anliggender. — Zinnobers Flugt fra Terpinus's Huus. — Hvorledes Professoren rider ud paa en Sommerflugt for at blive Keiser; men lægger sig derpaa til sengs.

I den tidligste Morgendæmring, da Veie og Gader endnu vare eensomme, sneg Balthasar sig ind i Cerepia og løb vieblikkelig til sin Ven Fabian. Da han bankede paa Stuedøren, raabte en sygelig Stemme: „Kom ind!“ —

Bleg, indfalden, med haablos Smerte i Ansigtet, laa Fabian i Sengen. „For Himlens Skyld,“ raabte Balthasar, „min Ven, tael! Hvad er der hændtes dig?“

„Ak, Ven,“ sagde Fabian med brudt Stemme, idet han moisommelig reiste sig op i Dynerne, „med mig er det ude, reent ude. Det fordømte Heretrylleri, som, jeg veed det, den hevngjerrige Alpanus har bragt mig paa Halsen, styrter mig i Fordærvelse! —

„Hvorleds er det muligt?“ spurgte Balthasar. „Trylleri, Hereri; du troede jo ellers ikke paa slikt.“

„Ak,“ vedblev Fabian med grædende Stemme, „nu

troer jeg paa Alt, Troldmænd og Here, Jordaander og Bنداander, Rottetongen og Alruneroden — paa Alt, hvad du vil! Den, som flige Djævelstaber holde Mare-ridt med, som med mig, giver vel Kjøb. — Du erindrer vel den scandaleuse Sag med min Kjøle, da vi kom fra Prosper Albanus! — Ja, var det blot blevet derved! See dig dog lidt omkring i mit Bærelse, kjære Balthasar!" —

Balthasar gjorde det, og saae et uhyre Antal af Kjøler, Frakker, Cheniller og Curriker paa alle Bægge, af alle moderne Tilfuit, alle mulige Farver. „Hvad!" raabte han, „vil du anlægge et Klædningsudsalg, Fabian?" „Spot ikke," sagde Fabian, „spot ikke, kjære Ven. Alle disse Klæder lod jeg forfærdige af de berømteste Skred-dere, stedse haabende, dog eengang at undgaae den ulyks-lige Fordømmelse, der hviler paa mine Kjøler; men for-gjæves. Saasnart jeg har havt den skønneste Kjøle, der sidder mig som støbt om Livet, kun et Par Minutter paa, krympe Ermerne sig op ad mine Skuldre og Skjød-derne blive til en Svands af sex Alens Længde. I min Fortvivlelse lod jeg hin Spenser med nhyre lange Pie-rotsærmer sje til mig; rul jer nu kun op, Ermer, tænkte jeg, og stræk jer kun ud Skjoder, saa kommer Alt i Lige-vegt; men det var efter saa Minutter det Samme med den, som med alle de andre Kjøler! Alle de mægtigste

Skredderes Kunst og Kraft udrettede Intet mod det usalige Trylleri! At jeg blev forhaanet, og bespottet, hvor jeg lod mig see, forstaaer sig af sig selv; men snart foranledigede min uforskyldte Haardnakenhed, bestandig at lade mig see i en saadan Helvedeskjole, ganske andre Domme. Det Mindste var endnu, at Damerne kaldte mig grændseløs forfængelig og smagløs, da jeg imod al Stik bestandig lod mig see med nøgne Arme, som jeg sandsynlig holdt for meget skønne. Theologerne ansaae mig for en Fransalden og Diplomaterne for en fræk Dyrerer. De paa-stode, at jeg ved mine lange Kjoleskjoder vilde opvække Utilfredshed blandt Folket og gjøre det opsætsigt mod Regeringen, og at jeg overhovedet hørte til et hemmeligt Forbund, hvis Tegn var et kort Orme. Allerede i længere Tid fandtes der hist og her Spor af Kortærmerne, der vare ligesaameget at befrygte som Jesuiterne, ja endnu mere, da de bestræbte sig for overalt i enhver Stat, at indføre skadelig Poesi og Tvivl om Fyrsternes Useilbarlighed. Kort! — Sagen blev alvorligere og alvorligere, indtil Rectoren lod mig kalde til sig. Jeg forudsaae min Ulykke, naar jeg tog min Kjole paa, og indsandt mig altsaa i Best. Derover blev Manden fortørnet, troede, jeg vilde forhaane ham, og foer løs paa mig med den Befaling, at jeg inden otte Dage skulde indfinde mig hos ham i en fornuftig og anstændig Kjole, hvis han ikke

uden Raade skulde lade mig relegere. — 3 Dag er Terminen tilende; — D, jeg Ulykkelige! — o fordomte Prosper Albanus! —

„Hold inde,“ raabte Balthasar, „hold inde, kjære Fabian, skjend ikke paa min dyrebare Onkel, som har ffjenket mig et Landgods. Han mener det heller ikke saa ilde med dig, uagtet han, jeg kan ikke negte det, altfor haardt straffe din Fremfusenhed. — Dog jeg bringer Hjælp! — Han sender dig denne Daase, som skal ende alle dine Lidelser.“ Dermed tog Balthasar den lille Skildpades Daase, som han havde erholdt af Albanus, op af Kommen og overrakte den trostesløse Fabian den. „Hvad skal,“ sagde denne, „det dumme Tøi hjælpe mig til? Hvor kan en lille Skildpades Daase have Indflydelse paa Skikkelsen af mine Kjoler?“ „Det veed jeg ikke,“ svarede Balthasar, „men min Onkel kan og vil ikke stusse mig, jeg har den fuldeste Tiltro til ham; derfor luk Daasen op, kjære Fabian, lad os see, hvad den indeholder.“

Fabian gjorde det endelig — og ud af Daasen svulmede en herlig syet Frakke af det fineste Tøi. Begge, Fabian og Balthasar kunde ikke holde dem for at udbryde i et høit Forundrings Udraab. „Ha, jeg forstaaer dig,“ raabte Balthasar begejstret, „dyrebare Onkel, jeg forstaaer dig. Denne Kjole vil passe og løse hele Trylleriet.“ — Fabian drog Frakken uden videre paa, og hvad Balthasar

havde anet, traf virkelig ind. Det skønne Klædningsstykke sad paa ham, som endnu Intet havde siddet, og paa Ermernes Dpfrympen og Skjødernes Forlængelse var ikke mere at tænke. Ganske ude af sig selv af Glæde, besluttede Fabian strax at løbe hen til Rectoren i sin nye, velpassende Frakke, og bringe Alt i Orden.

Fabian fortalte nu sin Ven udførligt, hvorledes Alt havde begivet sig med Prosper, og hvorledes denne havde givet ham Midlerne i Hænde til, at gjøre en Ende paa det lille Uhyres usalige Uvæsen. Fabian, der nu var bleven en ganske Anden, da enhver Tvivl havde forladt ham, roste Prosper's Edelmødighed over Alt, og tilbød sig at laane hjælpsom Haand til Zinnobers Afstryllesse. I samme Dieblis blev Balthasar gjennem Binduet sin Ven Pulcher vaer, der ganske sørgmodig vilde liste sig om Hjørnet.

Paa Balthasars Begjæring stak Fabian Hovedet ud af Binduet, og vinkede og raabte til Referendaren, at han endelig strax maatte komme op. Da Pulcher nu traadte ind, raabte han strax: „Hvad er det for en herlig Frakke, du har faaet paa, kjære Fabian?“ Men denne sagde, at Balthasar vilde forklare ham Alt, og løb hen til Rectoren. Da nu Balthasar udførlig havde fortalt Referendaren hvad der var foregaaet, sagde denne: „Det er paa Tide nu, at vi dreie Halsen om paa dette Spø-

gelse. Bid, at han idag holder sin høitidelige Forlovelse med Candida, og at den forsængelige Professor i den Anledning giver en Fest, hvortil Fyrsten selv er indbudet. Ved denne Fest just ville vi trænge ind i Professorens Huus og oversalde Utsyket. Paa Lys i Salen vil der ikke fattes til den viebliffelige Forbrænding af de fiendtlige Haar."

Endnu meget havde Bennerne talt om og aftalt med hinanden, da Fabian traadte ind med et af Glæde lysende Ansigt. „Kraften i Frakken," sagde han, „der udviklede sig af Daasen, har paa det herligste retfærdiggjort sig. Da jeg traadte ind til Rectoren, smilede han til freds. „Ha," tiltalede han mig, „nu seer jeg, at De er vendt tilbage fra Deres selfomme Forvirring. Naa, Brushoveder som De, lade sig let henrive til Extremes. For religiøst Sværmeri holdt jeg aldrig Deres Foretagende — meer for en falsk forstaaet Patriotisme — Hang til det Overordentlige, støttet paa Oldtids Herrerne's Exempel. — Ja det laer jeg gjælde, saadan en smuk, velsyet Frakke! Held den Stat, held Verden, naar høihjertede Unglinge bære saadanne Ermer og Skjød. Bliv en saadan Dyd tro, Fabian, et saadant vakkert Sindelag, derfra spirer sandt Heltestorhed!" Derpaa omfavnede han mig, idet de klare Taarer traadte ham i Dinene. Jeg veed ikke, hvorledes jeg kom til at tage den lille Daase,

jeg havde stiftet i Lommen frem igjen. „Jeg beder,“ sagde Doctoren, idet han spidsede Tommel- og Pegefinger sammen. Uden at vide, om der ogsaa var Tobak i den, luffede jeg Daasen op. Rectoren greb i den, snusede, fattede min Haand, trykkede den stærkt, og sagde dybt rørt, medens Taarerne sprang ham ud af Dinene: „Edele Ungling! — en herlig Pris! — Alt er tilgivet og forglemt, spis hos mig til Middag!“ — I seer nu, mine Venner, at alle mine Lidelser have Ende, og lykkes det os i Dag, som det vistnok nok maa gjøre, at berøve Zinnober sin Tryllemagt, blive ogsaa I lykkelige!”

I den med hundrede Borslys oplyste Sal stod den lille Zinnober i en skarlagensrød, broderet Klædning, den store Tigerorden med tyve Knapper omkring sig, Kaarde ved Siden og en sjerprydet Hat under Armen. Ved hans Side den hulde Candida, smykket som Brud, straalende i Ynde og Ungdomsglands. Zinnober havde grebet hendes Haand, trykkede den adskillige Gange til Munden, og satte dertil et modbydeligt Grin op. Hvergang dette skeete, overfløi en høiere Rodme Candidas Kinder, og hun betragtede den Lille med et inderligt Kjærlighedsblik. Det var ret grueligt at see, og kun den Forblindelse, hvormed Zinnobers Trylleri havde slaet Alle, var Skyld i, at man ikke opbragt over Candidas Bildfarelse, greb den lille Djævlunge, og kastede ham i Caminilden. Rundt om

Parret havde hele Selskabet sluttet en Kreds i ærbødig Afstand. Kun Fyrste Barsanuph stod ved Siden af Candida og bestræbte sig for, at kaste naadige Blik omkring, paa hvilke forresten Ingen synderlig agtede. Alle havde kun Dine for Brudeparret, og hang ved Zinnobers Læber, der af og til hvædede nogle uforstaaelige Ord, som hvergang ledsagedes af et sagte: Ah! den høieste Beundringslyd som Selskabet vovede at udstøde.

Diebliffet nærmede sig, da Forlovelsesringene skulde verles. Professor Terpinus traadte ind i Kredsen med en Præsenteertallerken, hvorpaa Ringene funkede. Han rømmede sig, og Zinnober hævede sig saa høit som muligt paa Fodspidserne, saa han næsten naaede Frøkenen til Albuerne. Alle stode i den meest spændte Forventning. — Da lode pludselig fremmede Stemmer sig høre, Salsdørene springe op, Balthasar, Pulcher, Fabian trænge ind. — „Hvad er det? Hvad ville de Fremmede?“ raabe Alle mellem hverandre. —

Forstræffet raaber Fyrste Barsanuph: „Dyrer — Rebellion — Bagt!“ og springer bag Caminskjermen. — Terpinus kjender Balthasar, der alt er trængt hen til Zinnober, og raaber: „Hr. Studiosus! — Er De rasende — er De fra Forstanden? — Hvor tør De afbryde denne Forlovelse! — Hei, Folk — Selskab — Betjenter! kaster denne Grobian ud af Døren!“

Men uden i ringeste Maade, at bryde sig om Noget, har Balthasar allerede fremtaget Prosper's Lorgnette, og rettet et fast Blik paa Zinnobers Hoved. Som truffen af en elektrisk Straale, udstøder Zinnober et hvinende Ratteskrig, saa at det gjenlyder i hele Salen. Candida synker afmægtig om paa en Stol. Selskabets snevert sluttede Kreds flyver som Støv fra hverandre. — Den ildrøde, glimrende Haarstribe ligger klart for Balthasars Die, han springer hen paa Zinnober — griber fat i ham, som spreller, spretter, fradser og bider.

„Grib fat — grib fat!“ raaber Balthasar; da flaaede andre to Benner et saadant Tag i den Lille, at han hverken kan vride eller vende sig, og med sikker og forsigtig Haand griber Balthasar de ildrøde Haar, river dem med eet Ryk af Hovedet, springer hen til Caminen, kaster dem i Ilden, de blusse op, der skeer et bedøvende Slag, og Alle vaagne op som af en Drom. Der staaer nu Mester Zinnober, der moisommelig har hjulpet sig op af Gulvet, og skjelder og smelder og befaler, at man strax skal gribe og fængsle de frække Rolighedsforstyrreere, der have forgrebet sig paa Statens første Ministers Person! Men den Ene spørger den Anden: „Hvor kommer dog denne lille puffeltryggede Karl paa eengang fra? — Hvad vil det lille Uhyre?“ — Og da den arrige Lommeliden bestandig larmer og stampende i Gulvet vedbliver at raabe:

„Jeg er Ministeren Zinnober, Ridder af den grønplettede Tiger med tyve Knapper!“ briste Alle ud i vild Latter. Man omringer Puslingen, og Herrerne hæve ham op og lade ham flyve imellem sig som en Kastebold; een Drengsnep efter den anden springer af — han taber Hatten — Kaarden, Skoene. — Fyrsten kommer atter frem fra Caminstjernen og træder midt ind i Tumulten. Da vækker den Lille: „Fyrst — Barsanuph — Durchlauchtighed, red Deres Minister — Deres Jndling — Hjælp! Hjælp! Hjælp! — Staten er i Fare — den grønplettede Tiger — Bee! Bee! — Fyrsten kaster et bistert Blik paa ham og skrider derpaa raast mod Døren. Terpinus kommer ham imøde, han griber fat i ham, drager ham hen i et Hjørne og siger med vredefunklende Dine: „De fordrifter Dem til at lade Deres Fyrste, Deres Landsfader, en Comedie forespilles? — De indbyder mig, til at bivaane en Forlovelse imellem Deres Datter og min værdige Minister Zinnober, og istedetfor ham finder jeg her et afskyeligt Misfoster, som De har stukket i glimrende Klæder! — Beed De, Herre, at det er en landsforrædersk Streg, som jeg kunde revse haart, dersom De ikke var et saa taabeligt Menneske, at De hører til Daarelisten. — Jeg affætter Dem som Generaldirecteur over de naturlige Anliggender og forbyder alt fremdeles Studium i min Biinkjelder! — Seer De det! — Adieu!“

Dermed stormede han bort.

Men Terpinus styrkede zittrende af Raseri over den Lille, tog ham ved de lange, stride Haar, og løb hen med ham til Vinduet: „Der ned med dig!“ raabte han, „der ned med dig, skændige, ulykkebringende Kryb, der saa skammeligt har bedraget mig, og forspildt mit Livs hele Lykke!“

Han vilde kaste den sig krympende Dm ud af det aabne Vindue, da Inspecteuren for det zoologiske Cabinet, der ogsaa var tilstede, greb den Lille og rev ham ud af Terpinus's Hænder. „Hold inde,“ raabte han, „hold inde Hr. Professor! Forgrib Dem ikke paa fyrstelig Eien- dom. Det er intet Misfoster, det er Mycetes Belzebub, Simia Belzebub, som er løbet bort fra Museet!“ Simia Belzebub — Simia Belzebub! tonede det fra alle Sider under skrallende Latter. Dog neppe havde Inspecteuren taget den Lille paa Armen og betragtet ham noie, før han nedslaaet udraabte: „Hvad seer jeg? Det er jo ifte Simia Belzebub, det er en æfel Alrunemand! Fy! — fy!“

Dg dermed kastede han den Lille midt ud paa Gulvet. Midt under en høi Haanlatter løb Zinnober mia- vende og knurrende ud af Døren — ned ad Trappen — bort, bort til sin Bolig, uden at en eneste af hans Tje- nere bemærkede ham.

Imedens dette foregik i Salen, havde Balthasar begivet sig til Cabinettet, hvorhen man, som han havde bemærket, havde bragt den afmægtige Candida. Han kastede sig for hendes Fodder, trykte hendes Hænder til sine Læber og nævnede hende ved de sødeste Navne. Hun vaagnede endelig med et dybt Suk, og raabte, da hun saae Balthasar, med dyb Henrykkelse: „Er du endelig der, min Elskede! Ak, jeg var jo næsten forgaaet af Længsel og Kjærlighedsqual! — Og stedse klang for mit Dre Nattergalens Toner, berørt af hvilke Rosens Hjerteblod flyder.

Nu fortalte hun, forglemmende Alt omkring sig, hvorledes en fæl, affhyelig Drøm havde fængslet hende, og hvorledes det havde forekommet hende, at et hæsligt Uhyre havde lagt sig op til hendes Hjerte, og som hun havde maattet skjenke sin Kjærlighed, fordi hun ikke havde kunnet Andet. Uhyret havde vidst at forstille sig, saa det lignede Balthasar; men naar hun ret levende havde tænkt paa Balthasar, havde hun vel vidst, at Uhyret ikke var ham; men da var hun igjen paa en ubegribelig Maade bleven nødt til at elske Uhyret, blot for Balthasars Skyld.

Balthasar forklarede hende saa meget, som det, uden ganske at forvirre hendes ophidsede Phantasi, lod sig gjøre. Da fulgte, hvad der gierne finder Sted mellem

Elftende, tusinde Forsikringer, tusinde Eder om evig Kjærlighed og Trost, og efter disse trykkede de hinanden Bryst til Bryst med den inderligste Omhed, og vare ganske omslydte af den sødeste Salighed, den høieste Himmels hele Henrykkelse.

Profesfor Terpinus traadte nu hændervidende og lamenterende ind, ledsaget af Pulcher og Fabian, som forgyves søgte at trøste ham.

„Nei,“ raabte Terpinus, „Nei, jeg er en total ruineret Mand! — Ikke mere Generaldirecteur for de naturlige Anliggender i Staten; intet Studium meer i den fyrstelige Wiinkjelder — Fyrstens Unaade — Tanken om at blive grønplettet Tigerridder, med fem Knapper i det mindste — Alt forbi! Hvad vil nu den værdige Minister Zinnober sige, naar han hører, at jeg holdt et affhyeligt Misfoster, Simia Belzebub cauda prehensilia, eller hvad det hedder, for ham! — O, Gud, ogsaa hans Had vil hvile paa mig! — Alkante! — Alkante!“

„Men, bedste Hr. Profesfor, betænk dog,“ trostede Vennerne, „at der ikke gives nogen Minister Zinnober meer! — De har aldeles ikke forgrebet Dem, den vanstaaende Knark har, paa Grund af sin Tryllegave, som han har faaet af Feen Rosabelverde, bedraget Dem, ligesaa godt som os Andre.“

Nu fortalte Balthasar, hvorledes Alt havde tildraget

sig fra Begyndelsen af. Professoreu lyttede og lyttede, til Balthasar havde endt, da udbrod han: „Vaager jeg! — drømmer jeg — Here — Troldmænd — Feer — magiske Speile — Sympathier — skal jeg da troe paa det Polsefnak!“ —

„Alt, kjæreste Hr. Professor,“ afbrod Fabian ham, „havde De blot en Tidlang baaret en Kjole med korte Ermer og langt Slæb ligesom jeg, saa vilde De troe paa Alt, saa det var en Lyst.“

„Ja vist,“ raabte Terpinus, „javisst, Alt forholder sig saaledes — et forheret Udyr har bedraget mig — jeg staaer ikke meer paa mine Fodder — jeg svæver op til Loftet — Prosper Albanus henter mig bort — jeg rider ud paa en Sommerfugl — jeg lader mig frisere af Feen Rosabelverde — og bliver Minister — Konge — Keiser! hui!“ —

Dg dermed sprang han omkring i Bærelset, og skreg og hujede, saa at Alle maatte frygte for hans Forstand, til han ganske udmattet sank ned i en Lænestol. Da nærmede Candida og Balthasar sig, talte om, hvor inderlig de elskede hinanden, at de aldeles ikke kunde være hinanden foruden, og det paa en saa vemodig Maade, at Terpinus selv brast i Graad. „Alt,“ sagde han hullende; „Alt hvad I vil, Børn! — Gifter eder; hungerer med hinanden; thi jeg giver eder ikke en Døit i Medgift.“ —

Hvad det at hunge betræffer, sagde Balthasar leende, saa haabede han i Morgen alt, at overbevise Professoren om, at ingen Tale kunde være derom, da han ved sin Onkel Alpanus's Godhed var allerede vel forserget. —

„Ja, gjør det, min kjære Søn,“ stammede Professoren mat, „hvis du kan, og i Morgen alt; thi skal jeg ikke blive vanvittig, skal mit Hoved ikke springe istykker — saa maa jeg strax gaae tilfængs!“ —

Dette gjorde han virkelig i samme Dieblif. —

9.

En Kammertjeners Forlegenhed. — Hvorledes den gamle Lise anstiftede en Rebellion, og Ministeren Zinnober gled ud paa Flugten. — Paa hvilken mærk- værdig Maade Fyrstens Livlæge forkyndte Zinnobers nære Dod. — Hvorledes Fyrsten selv tog sig det me- get nær, spiste Løg, og hvorledes Zinnobers Dod blev nerstattelig.

Minister Zinnobers Bogn holdt næsten den hele Nat forgjæves udenfor Terpinus's Huus. Engang efter den anden forsikkrede man Jægeren, at Hans Excellence alle- rede for længe siden maatte have forladt Selfabet; han indvendte, at dette var ganske umuligt, da Hans Excel-

lence dog ikke kunde være sjaftet hjem tilføds i Storm og Regn. Da endelig alle Lys vare slukkede, og Porte og Døre tillaaede, nødtes Jægeren til at kjøre bort med den tomme Vogn. I Ministerens Huus vakte han strax Kammertjeneren og spurgte om, paa hvilken Maade Ministeren, for Himlens Skyld, var kommen hjem. „Hans Excellence,“ hviffede Kammertjeneren Jægeren sagte i Dret, „hans Excellence indtraf i den sildige Stumring — og havde — lagt sig til at sove. Men — o, min gode Jæger! — paa hvilken Maade! — Jeg vil fortælle Dem Alt — men Tand for Tunge — det var ude med mig, dersom Hans Excellence erfarede, at det var mig, som var — paa den mørke Corridor! — jeg mistede min Tjeneste; thi hans Excellence er vel lille af Statur, men besidder overordentlig megen Bildhed, bliver let forstræffet, veed ikke af sig selv i Brede, og rendte endnu igaar en næsviis Muus, som havde vovet at betræde Hans Excellences Sovestue, den blanke Kaarde durch und durch igjennem Livet. — Nu godt. — Altsaa i Stumringen kaster jeg min Kappe om mig, og vil ganske sagte liste mig over i Biinkjelderens til et Parti Eric-Trac, da Noget hvæser og blæser mig imøde paa Trappen, kommer mig paa den mørke Corridor mellem Benene, plumper om paa Gulvet, hæver et hvinende Ratteskrig og grynter derpaa som — O Gud — Jæger! Bær taus, ædle Mand,

ellers er jeg folgt! — Kom en Smule nærmere — og grynter derpaa ligesom vor naadige Excellents pleier at grynte, naar Koffen forbrænder Stegen, eller der forresten foregaaer Noget i Staten, som ikke behager ham."

De sidste Ord havde han hvistet Jægeren i Dret med foreholden Haand. Jægeren foer tilbage, satte et betænkeligt Ansigt op og raabte: „Er det muligt!"

„Ja," vedblev Kammertjeneren, „det var upaatvieselig vor naadige Excellents, som foer mig imellem Benene. Jeg fornåm nu tydelig, hvorledes han flyttede Stolene i Bærelserne og aabnede den ene Dør efter den anden, lige til Sovocabinettets. Jeg vovede ikke at følge ham; men et Par Timer efter, sneed jeg mig hen til Døren af det sidste og lyttede. Da snorkede Excellencen ganske paa den sædvanlige Maade, som naar der er noget Stort i Verk. — Sikkert er der igaar foregaaet noget Overordentligt, som har drevet Excellencen hjem. Fyrsten selv var hos Professorens; maaskee har han yttret dit og dat, maaskee en vigtig Reform — Ministeren har strax givet slip paa Forlovelsen, og arbejder nu for Regjeringens Vel. — Jeg horte det strax paa hans Snorken. Ja, der vil foregaae noget Stort — noget Afgjørende. — Dog, dyrebare Ven, lad os gaae ned og lytte ved Døren til Sovekammeret, om Hs. Excellents endnu ligger rolig i Sengen og udarbejder de indre Tanker."

De listede sig nu ned og lagde Dret til Døren. Og rigtig, Zinnober snurrede, snorkede og peb i de selsomste Tonearter. Begge stode hensunkne i stum Vrefrygt, og Kammertjeneren sagde rørt: „Vor naadige Herre er dog en stor Mand!“ —

Allerede tidlig om Morgenen opstod nede i Ministerens Huus en frygtelig Larm. En gammel, elendig klædt Bondedone havde trængt sig ind i Huset, og paalagt Portneren, vieblifflig, at fore hende til hendes Søn, lille Hansemand. Portneren havde betydet hende, at Hs. Excellence, Ministeren boede her, og at ingen af Tyendet hed Hansemand. Da havde Konen jublende skreget, at Minister Zinnober med Tigerorden og tyve Knapper var just hendes hjære Søn, den lille Hansemand. Paa Konens Skrig og Portnerens Tordnen og Banden, var hele Huset blevet forsamlet og Støien blev værre og værre. Da Kammertjeneren kom ned, for at jage Folkene, der saa uforstammet forstyrrede Hs. Excellence i sin Morgensøvn, fra hverandre, kastede man just Kjællingen, som Alle ansaae for vanvittig, ud af Huset.

Hun satte sig nu hen paa Steentrappen ligeoverfor, og hullkede og jamrede, at de grove Menneffer derinde ikke vilde lade hende komme ind til hendes Sonneke, den lille Hansemand, der nu var bleven Minister. Mange Menneffer samlede sig lidt efter lidt omkring hende, og

for hvem hun bestandig gjentog, at Ministeren Zinnober ikke var nogen Anden, end hendes Søn, som hun i hans Barndom kaldte Hansemand, saa at Tilhørerne tilsidst ikke vidste, om de skulde holde hende for gal, eller ane noget Sandsynligt i Sagen.

Hun vendte ikke sine Bine bort fra Zinnobers Binduer. Da slog hun paa eengang en høi Latter op, klappede i Hænderne og raabte jublende: „Der er han — der er han, min Hjertensmannike, min lille Kobold — God Morgen, Hansemand, god Morgen!“ — Alle saae nu derop, og da de bleve den lille Zinnober vaer, der i sin broderede Skaarlagendragt, behængt med Ordensskjeden, stod i Binduet, der gif lige ned til Gulvet, saa at hans hele Person tydelig kunde sees gjennem de store Ruder, loe de umaadeligt, og larmede og skreg: „Hansemand — Hansemand! Ha, see dog den lille pyntede Bavian — den gale Bantrevning — den Alrunemand — Hansemand! — Hansemand! — Portneren og hele Tjenereskabet løb ud paa Gaden, for at see, hvorover Folket da saa umaadelig lo og morede sig. Men neppe saae de deres Herre, før de endnu værre, end Gadevrimlen under Grin og Skoggerlatter raabte: „Hansemand — Pursemand — Tommeliden — Alrunetrold!“ —

Ministeren syntes nu først at bemærke, at den hele Tumult udenfor ene gjeldte ham. Han stødte Binduet

op, faae ned med vredeſlynende Blikke, ſtreg, raſte, gjorde ſelfomme Abespring, truede med Bagt, Politi, Stofhuus og Fæſtning. —

Men jo mere han raſede, deſto værre blev Tumulten og Latteren; man begyndte at kaſte med Steen, Kartofler og Æg efter den ulykkelige Tigerridder — han maatte trække ſig tilbage. —

„Gud i Himlen!“ raabte Kammertjeneren; „det var jo det lille Uglebillede, ſom ſiggede ud af Hs. Excellentses Bindue; hvad er det? — Hvorledes er det Miletrold kommet derind?“ — Hurtig løb han op; men fandt, ligesom før, Ministerens Sovekammer tilluſket. Han bankede ſagte; — intet Svar! —

Imidlertid var der, Himlen veed paa hvilken Maade, opkommet en dump Mumlen imellem Folket, at det lille, latterlige Poſtyr deroppe virkelig var Hansemand, der havde antaget det ſtolte Navn Zinnober og ved afſlags Løgn og Bedrag vidſt at opſvinge ſig. Folk bleve beſtandig mere høiroſtede. „Ned med det — hørſt den Lilles Ministerpels ud — ſpær ham ind i et Buur — lad ham ſees for Penge paa Markedet. — Dp — op!“ — Dg dermed ſtormede Folket mod Huſet.

Kammertjeneren vred fortvovlet Hænderne. „Rebellion! Tumult! Deres Excellents! — Luk op! — Ned

Dem!" skreg han; men fik intet Svar og hørte kun en svag Stønnen.

Porten blev sprængt, og under vild Latter stormede Folket op ad Trappen.

„Nu gjelder det," sagde Kammertjeneren, og rendte med al Magt imod Cabinetsdøren, saa den klingende og raslende sprang ud af Hængslerne. — Ingen Excellents — Ingen Zinnober! —

Fortvivlet rendte det troe Lyende gennem alle Bærelser; men intet Svar, ingen Lyd, kun et spottende Echo gjenslød fra Marmorvæggene. Zinnober syntes lyd- og sporløs forsvunden. — Udenfor var det blevet roligere, og en dyb, klangfuld Fruentimmerstemme, der, som han bemærkede gennem Binduet, tiltalte Folket, fik det snart til sagte og mumlende imellem sig selv, til at forlade Huset, idet det kastede betænkelige Blikke op til Binduerne. „Nu er det atter roligt," sagde Kammertjeneren, „nu vil Excellentsen vel komme ud af sit Smuthul?" og gik derpaa tilbage til Sovocabinettet, hvor han troede, at Ministeren maatte befinde sig.

Han kastede speidende Blikke rundt omkring, og blev endelig høist forstrækket to ganske smaa tynde Been vaer, som stak op af en antik Blomstervase, en dyrebar Present af Fyrsten, og som Zinnober stedse havde staaende ved sit Toilet. — Gjennembævet af Gysen nærmede han sig,

og udbrod skjælvende, da han kun altfor godt kjendte, hvem Benene tilhorte, idet han stuede ned mellem Blomsterne: „Min Gud, min Gud, det er min naadige Herres, Hs. Excellentses, Minister Zinnobers egne Been. Excellents, Excellents!“ raabte han, idet han stuede ned i Vasen, „hvad gjør De der, hvad har De at bestille dernede?“ —

Men da Hr. von Zinnober forblev ubevægelig, indsaae Kammertjeneren den Fare, hvori Excellentsen svævede, og at det var Tid til at sætte al Respect tilside. Han greb Hs. Excellents ved Hælene og trak ham op. — Men han var død. — Excellentsen var steendød. Kammertjeneren brast ud i Graad, Jægeren og Lyendet strømmede til, man iulte efter Fyrstens Livlæge. Imidlertid afdøde Kammertjeneren sin ulykkelige Herre med et Damastes Haandklæde, lagde ham paa Sengen, og bedækkede ham med Silketæpper, saa kun det lille sammenstrumpede Ansigt blev synligt.

Nu traadte Froken Rosenfjøn ind. Det var hende, som, Himlen veed hvorledes, havde beroliget Sværmen. Hun gik ledsaget af den gamle Lise, hen til den affsølede Zinnober. Den lille saae virkelig smukkere ud i Døden, end han nogensinde før havde gjort. De smaa Dienlaage vare tillukkede, Næsen meget hvid, paa Munden svævede et vist blidt Smil; men især bølgede det mørkebrune Haar ned i de skønneste Loffer. Frokenen strøg

den Lille hen over Hovedet, og i samme Dieblif lynede i mat Glands en rød Stribe frem. --

„Ha,“ udbrod Frøkenen, idet hendes Dine straaede af Glæde, „ha, Prosper Albanus! hoi Mester, du holder Ord! — Affsonet er hans Brøde, og dermed al Skændsel!“

„Ak,“ sagde gamle Lise, ak, du gode Gud, det er dog nok ikke min lille Hansemand; saa smukt har han aldrig seet ud. Der er jeg nu forgjeves gaaet til Byen, og I har givet mig et slet Raad, Frøken!“

„Kunr kun ikke, Gamle,“ sagde Frøkenen, havde I blot ordentlig fulgt mit Raad og ikke trængt eder tidligere ind i dette Huus, end jeg var kommen, vilde Alt være bedre for eder. — Og jeg gjentager, at den Lille, som ligger død i Sengen der, er virkelig eders Søn, den lille Hansemand!“

„Naa,“ raabte Konen med spillende Dine, „naar altsaa den lille Excellents der virkelig er mit Barn, saa arver jeg vel alle disse skjønne Sager, som staae her omkring, samt hele Huset med Alt, hvad der er i det?“

„Nei,“ sagde Frøkenen, det er nu aldeles forbi, I har forfeilet det rette Dieblif, for at vinde Gods og Guld. — Eder er Rigdom, som jeg alt har sagt jer, ikke bestemt.“ —

„Saa maa jeg dog,“ vedblev Konen, idet Taarerne flød hende over Kinderne, „vel idetmindste tage min lille

Hansemand i Forklædet og bære ham hjem til mig selv, hvor Præsten, der udstopper Tugle og Muldvarpe saa deilig, kunde" —

„Na, hold inde med slige eenfoldige Tanker,“ sagde Frøkenen ganske ærgerlig, „deraf bliver aldeles Intet.“

Da begyndte Konen at hulke høit, klage og lamenterere. „Hvad har jeg nu af, at min Hansemand har opsvunget sig til høi Stand og stor Rigdom? — Var han blevet hos mig, havde jeg kun opdraget ham i min Armod, aldrig var han falden i hin fordomte Krukke, levede endnu, og jeg havde maaskee havt Glæde og Betsignelse af ham. Jeg havde da baaret ham omkring i min Kuro, Andre havde følt Medlidenhed, og tilkæstet mig mangt et Pengestykke; men nu“ —

Der hørtes Trin i Forsalen, Frøkenen drev den Gamle ud, med den Befaling, at hun skulde vente udenfor Indgangen; naar hun da hørte bort, vilde hun anvise hende et useilbarligt Middel, hvorved hun paa eengang kunde ende al sin Kummer, al sin Elendighed.

Nu traadte Rosabelverde endnu engang tæt hen til den Lille, og sagde med den dybeste Medlidenheds bløde, bævende Stemme:

„Stakkels Hansemand! Naturens Stifbarn! — Jeg meente det godt med dig! — Vel kunde det være Daarskab af mig at jeg troede, at den ydre skønne Gave,

hvormed jeg begavede dig, vilde nedstraale mildt i dit Hjerte, og opvække en Stemme, som maatte sige dig, at du ikke var den, hvorfor man holdt dig; men at du maatte stræbe efter, at gjøre dig Den liig, paa hvis Binger du Lamme, Binglese, hævede dig! — Men ingen indre Stemme vaagnede; din lade, døsigte Aand, formaaede ikke, at løfte sig, du gav ikke efter i din Dumhed, Grovhed og Uvorenhed. Ak, — havde du været et ringe Noget, forblevet en lille, uopdragen Lømmel, havde du undgaaet den forsmædelige Død! — Prosper Alpanus har imidlertid sørget for, at man i Døden holder dig for den Samme, du ved min Magt syntes at være i Livet. — Sov vel, Hansemand! — Sov vel!" —

Idet Rosabelverde forlod Bærelset, traadte Fyrstens Livlæge tilligemed Kammertjeneren ind.

"Min Gud," udbød Lægen, da han saae den døde Zinnober og overbeviste sig om, at alle Midler til at falde ham tilbage til Livet vare forgjæves; "min Gud, hvorledes er det tilgaaet?"

"Ak," svarede Kammertjeneren, "at kjære Hr. Doctor, Rebellionen eller Revolutionen stormede derude i Forsalen ganske frygtelig. Hans Excellence vilde vist, ængstelig for sit Liv, flygte ind i sit Toiletværelse, gled ud, og —

"Ja, saaledes er det gaaet til," sagde Doctoren høi-

tideligt og bevæget, „af Frygt for at døe, har han styrtet sig i Døden!“

Døren fløi op, og Fyrsten Barsamph styrtede ind med blegt Ansigt og efter ham syv endnu blegere Kammerherrer.

„Er det sandt, er det sandt?“ raabte han; men da han saae den Lilles Lig fløi han tilbage, vendte Dinene mod Himlen, og sagde, med Udtrykket af dyb Smerte: „D, Zinnober!“ Og de syv Kammerherrer raabte efter Fyrsten: „D, Zinnober!“ og trak, ligesom Fyrsten, Lommelæderne op af Lommerne, og holdt dem for Dinene.

„Hvilket Tab,“ begyndte Fyrsten, efter nogle Diebliffes lydlose Jammer, „hvilket uerstatteligt Tab for Staten! — Hvor finde en Mand, der, som min Zinnober, kan bære den grønplettede Tigers Orden med tyve Knapper! — Livlæge, og ham kunde I lade døe! Siig mig, hvorledes gif det til, hvorledes kunde det skee — Hvoraf døde den Fortræffelige — hvoraf —? Dog, jeg seer paa Folderne af Deres lærde Ansigt, at Undersøgelsen vil blive for kjedsommelig, derfor lader os endnu udgyde nogle Taarer ved den Ufødes Katafalk her, og derpaa gaae til Taffels!“

Fyrsten holdt Lommelædet for Dinene og hulkede, Kammerherrerne gjorde ligesaa, og derpaa forlode Alle Sørgestuen. Udenfor Døren stod den gamle Lise,

som havde hængt nogle Kever af de allerstjønneſte guldgule Løg, hvis Glands var tilløkkende, over Armen. Fyrstens Blik faldt paa diſe Frugter; han blev ſtaende, Smerten i hans Anſigt forsvandt, han ſmilede naadig mildt, og ſagde: „Har jeg dog nogensinde ſeet ſaadan ſmukke Løg i mit Liv, de maae have en deilig Smag. Sælger hun diſe Varer, gode Kone?“

„D, ja!“ ſvarede Liſe med et dybt Knix, „o ja, naadigſte Durchlauchtighed; af deres Salg nærer jeg mig tarveligt, ſaa godt det vil gaae, de ere ſøde ſom den pure Honning; behager De, naadige Herre?“

Dermed rakte hun Fyrſten en Keve af de meeſt glimrende Løg. Han tog dem, ſmilte, ſmagte lidt derpaa og udbrod da: „Kammerherrer! laan mig en Pennkniv.“ Da han havde ſaaet en ſaadan, affkrællede han et Løg net og nydeligt, og ſmagte paa noget af Marven.

„Hvilken Smag, hvilken Sødme, hvilken Kraft, hvilken Jld!“ raabte han, idet Dinene spillede paa ham af Henrykkelse; og derhos er det mig ſom om den forevigeede Zinnober ſtod for mig og tilhviffede mig: „Køb, køb — min Fyrſte! Spiis diſe Løg; Statens Vel udfordrer det!“ — Fyrſten trykkede den gamle Liſe et Par Guldstykker i Haanden, og Kammerherrerne maatte ſtilke alle Keverne i Lommerne. Endnu mere, han forvordnede, at ingen Anden ſkulde have Leverancen af Løg til Hoffet,

end Lise. Saaledes kom Hansmands Moder, uden just at blive rig, ud af al sin Nød og Elendighed; sikkert nok var det, at et hemmeligt Trylleri af den gode Fee, Rosabelverde, hjalp hende dertil.

Minister Zinnobers Ligbegængelse var een af de prægtigste, man nogensinde havde seet i Cerepia; Fyrsten og alle Ridderne af den grønplettede Tiger fulgte Toget i dyb Sorg. Alle Klokker lode, Kanoner tordnede, Alt flød hen i Klager og Taarer — Alle sølte med dybeste Bemød deres store Tab. Og det var virkelig ogsaa paa en vis Maade uerstatteligt; thi aldrig, aldrig fandtes der en Minister siden, paa hvem Decorationen af den grønplettede Tigerorden med tyve Knapper kunde have passet saaledes, som paa den forevige, uforglemmelige Zinnober.

* * *

Det er nu paa Tiden, elskede Læser, at den, som har optegnet disse Blade, maa adskilles fra dig, og føler derved en vis Ængsteligthed og Bemød. Endnu Meget vidste han at fortælle om den lille Zinnobers mærkværdige Handlinger; men kastende sit Blik tilbage paa hvad der allerede er foregaaet, føler han vel, at der allerede deri indeholdes saameget Vidunderligt, Overdrevet, den sunde Fornuft Modstridende, at han, ved endnu mere at

sammenbynge Sligt, maatte staae Fare for, ved at misbruge din Dverbærenhed, ganske og aldeles at fordærve det med dig. — Har du imidlertid, gode Læser, af og til ret hjertelig leet over Et og Andet, saa var du i den Stemning, som Skrивeren af disse Blade ønskede, og da vil du, troer han, holde ham Meget tilgode.

Egentlig burde Historien her endes med den lille Zinnobers tragiske Død; men er det dog ikke behageligere, naar der, istedetfor en sorgelig Gravlæggelse, sluttet med et glad Bryllup?

Ikke lidet forundrede Professor Terpinus sig, da Balthasar forestillede ham Doctor Alpanus, og denne forelagde ham Gavebrevet, hvorefter Balthasar var Besidder af det en Miils Bei fra Cerepia fjernede Landsted, med Skov, Agre og Enge; da han, neppe troende sine egne Dine, mellem Inventariet fandt de kosteligste Kunstsager, ja Guld og Solvbarer, hvis Værdi og Rigdom langt overgik det fyrstelige Skatkammers, optegnede. Men mere forundrede han sig, da han igjennem Balthasars Lorgnet skuede den prægtige Ligkiste, hvori Zinnober laa, og det paa eengang forekom ham, at der aldrig havde været en Minister Zinnober; men kun en lille, uopdragen, arrig Purr, som man feilagtig havde anseet for en forstandig og viis Minister Zinnober.

Men til hviesste Grad steg Professorens Forbauselse

da Prosper Albanus førte ham omkring paa Landstedet, viste ham sit Bibliothek og andre forunderlige Ting, ja selv endog eksperimenterede med fælsomme Planter og Dyr.

Hos Professorens opstod den Tanke, at det ikke var synderlig bevendt med hans Naturforskning, og han sad nu i en broget, herlig Tryllevorden som indsluttet i et Æg. Denne Tanke forvoldte ham saameget, at han tilsidst græd som et Barn. Balthasar førte ham derfor ned i den rummelige Wiinkjelder, hvor han saa glindsende Fade og blinkende Flasker. Her, meente Balthasar, kunde han langt bedre studere, end i den fyrstelige Wiinkjelder, og tilstrækkelig udgranske Naturen i den skjønne Park.

Dette beroligede Professorens.

Balthasars Bryllup blev nu høitideligholdt paa Landstedet. Han — Bennerne, Fabian og Pulcher — Alle vare forbausede over Candidas Skjønhed, og den fortryllende Ynde, der laa i hendes Paaklædning, i hendes hele Bæsen. — Det var virkelig ogsaa en Trylleglorie, der omflød hende; thi Feen, Rosabelverde, der, efter at have forglempt sin hele Fortørnelse, bivaandede Brylluppet som Frøken Rosenfjøn, havde selv gjort hendes Toilet og smykket hende med de skønneste Roser. Nu kan man nok vide, at en Klædning maa sidde à merveille, naar en Fee rækker sin Haand tilhjælp. Desuden havde Rosa-

belverde foræret Bruden et prægtigt, funklende Halsbaand, som havde den magiske Virkning, at hun, ved at omslynge det, aldrig kunde blive fortrydelig over nogen Ubedydelighed, et slet syet Baand, en mislykket Haarprydelse eller en lille Plet paa Blegetsøiet. Disse Egenstaber, som Halsbaandet gav hende, udbredte en besynderlig Ynde og Munterhed over hele hendes Ansigt.

Brudeparret stod i den høieste Salighedshimmel, og — saa herlig virkede Alpans hemmelige, vise Trylleri — at det alligevel havde Blif og Ord for de Hjertensvenner, som forsamlede sig. Prosper og Rosabelverde sørgede for, at de skønneste Bidundere forherligede Høitidsdagen. Fra Bust og Krat tonede overalt søde Kjærlighedstoner, medens pragtfulde Taster steg op med de herligste Spiser, og betyngede med Chystalflaster, i hvilke de ædleste Vine, som udgød Livsglød gjennem alle Gjæsternes Aarer, funklede.

Natten var brudt frem, da spændte ildflammende Regnbuer sig over hele Parken, farveglimrende Fugle og Insecter, som slagrede op og ned; og naar de rystede Bingerne, stovede Millioner Junker frem, der i evig Vexel dannede alle slags hulde Skikkelser, som dandsede og spogte i Luften og forsvandt i Bustafset. Og dertil tonede stærkere Skovens Musik, og Nattedinden, hemmelighedsfuldt susende og sødt duftende svævede hen over Scenen.

Balthasar, Candida og Bennerne kjendte den mægtige Alpanus; men Terpinus, der var halv beruset, lo høit, og meente, at bag alt dette stak ingen Anden, end den Pokkers Karl, Fyrstens Operadecorateur og Fyrverker.

Skærende Klokketoner lode. En glimrende Guldbille svang sig ned, satte sig paa Alpans Skulder, og syntes at summe ham Noget sagte i Dret.

Alpanus reiste sig strax, og sagde høitideligt: „Elskede Balthasar — hulde Candida — mine Benner! Det er nu paa Tiden — Lothos kalder — jeg maa forlade eder!“ —

Derpaa nærmede han sig Brudeparret og talte sagte med det. Begge vare meget rørte. Prosper syntes, at give dem allehaande gode Lærdomme og omfavnede dem kjærligt. Derpaa henvendte han sig til Stiftsdamen, der hvisttede ham Noget i Dret, Fæeanliggenger sagtens, som han villig paatog sig. Imidlertid havde en lille Chrystalvogn, bespændt med to glimrende Libeller, førte af Fasanen, sænket sig ned fra Skyerne. — „Lev vel! Lev vel!“ — raabte Prosper, steg ind i Vognen og svævede op over de flammende Regnbuer, til hans Kjøretøi endelig viste sig som en lille, funklende Stjerne, der endelig skjulte sig bag Skyerne.

„En herlig Mongolfiere,“ mumlede Terpinus, og sank, overvældet af Vinens Kraft i dyb Søvn.

Balthasar, mindende Alpans Lære, vedblev paa det Bedste at benytte Besiddelsen af det vidunderlige Landsted, som en god Digter; og da de øvrige Egenheder, Alpanus havde roest derved, retfærdiggjorde sig, og Candida heller aldrig afslagde sit Halsknykke, kunde det ikke feile, at Balthasar førte det lykkeligste Ægteskab, som en Digter nogenstunde har fort med en ung og deilig Kone.

Saaledes fik Eventyret om Hansemand, kaldet Zinnober, en virkelig glad og lykkelig

E n d e.

